EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

ASASINUL DE LA CAPĂTUL LUMII

CAPITOLUL I.

Trenul de Lewes care părăseşte gara Victoria la ora patru şi un sfert se oprise la Three Bridge din cauza unei deraieri. Deşi John avusese şansa să prindă legătura, trenul de Beston Tracey, sosit cu o mică întârziere, totuşi, când a coborât în gară, camionul de mărfuri ce constituia singurul mijloc de transport dintre staţia de cale ferată şi sat era deja plecat.

— Dacă puteţi aştepta o jumătate de oră, i-a propus şeful gării, voi telefona în sat să vi se trimită o maşină.

John Lexman aruncă o privire peste peisajul neîmbietor şi săltă din umeri.

— Merg pe jos, replică el laconic şi, după ce îşi încheie impermeabilul până sus sub bărbie, se înfipse cu tărie în noaptea ploioasă, pregătit să străbată cele două mile care-l despărţeau de Little Tracey.

Ploaia părea că are să cadă toată noaptea. Gardul viu ce mărginea drumul îngust şiroia ca o veritabilă cascadă, iar şoseaua însăşi se transformase într-o baltă de noroi în care piciorul intra până la glezne. John Lexman se opri o clipă sub frunzişul protector al unui arbore gros pentru a-şi aprinde pipa, după care reluă drumul.

Şoseaua care leagă Beston Tracey de Little Tracey se asocia în gândurile sale pasajelor celor mai izbutite din scenariul pe care şi-l imaginase. Aici concepuse el locul de desfăşurare a unei misterioase crime, a cărei ingenioasă

construcţie adusese un succes răsunător ultimei sale cărţi, calificată drept cel mai bun roman poliţist al anului. Pentru că John Lexman era un specialist în acest gen de literatură.

Cu toate acestea, parcurgând drumul pustiu către Little Beston nu se gândea nici la cărţile scrise şi nici la crimele misterioase pe care le imaginase. Gândurile sale se întorceau la întâlnirea avută la Londra cu T. X. Meredith. T. X., fără îndoială, avea să devină într-o bună zi şeful departamentului cercetărilor criminale şi, în aşteptarea acelui fericit moment, îndeplinea funcţia de şef al poliţiei secrete. Această modestă poziţie nu-i împiedica totuşi pe superiorii lui să-i încredinţeze afaceri dintre cele mai delicate. Într-un limbaj oarecum excentric şi impetuos care îi era de altfel propriu, T. X. îi sugerase un subiect de roman poliţist, mai bun decât oricare altul pe care John Lexman l-ar fi visat vreodată. Dar, pe când urca panta care conducea la căsuţa lui, intitulată pompos castelul Beston, încetă să se mai gândească la T. X.

La Londra, John Lexman avusese şi o altă întâlnire, la amintirea căreia îşi încreţi fruntea. Deschizând poarta şi traversând grădina, încercă să se scuture de gândul acelei discuţii penibile pe care o avusese cu cămătarul.

Castelul Beston era o construcţie lipsită de pretenţii, în stil elisabetan, cu coşuri de fum înalte. Ferestrele sale zăbrelite, grădina de trandafiri, o peluză frumoasă îi dădeau aspectul unui mic conac, ceea ce-l umplea de mândrie pe proprietarul său.

John Lexman se opri sub copertina intrării să-şi scuture impermeabilul şiroind de apă, după care intră în casă.

Anticamera era scufundată în întuneric. Grace, probabil, se îmbrăca pentru masa de seară. Îşi spuse că, în starea de spirit în care se afla, ar fi preferat să n-o deranjeze. Apucă pe lungul culoar ce conducea la camera de lucru aflată în partea din spate a casei. În cămin ardea un foc vesel. Atmosfera primitoare a acestei încăperi îi dădea un

sentiment de bunăstare şi uşurare. Se descălţă şi aprinse o lampă aflată pe o măsuţă.

Încăperea aceasta era, în mod vizibil, cabinetul de lucru al stăpânului casei. Fotoliile de piele, marea bibliotecă aflată de-a lungul unui perete întreg al camerei, masiva masă de lucru din nuc, pe care se îngrămădeau maldăre de cărţi şi manuscrise, erau tot atâtea mărturii ale profesiei acestuia.

După ce îşi puse papucii, John Lexman îndesă bine pipa, se îndreptă spre şemineu, oprindu-se în faţa lui, cu privirea pierdută în strălucirea flăcărilor.

Era un om nu foarte înalt, zvelt, deşi cu umeri atletici. De altfel, un sportiv entuziast. Faţa sa, cu trăsături regulate, degaja o expresie de forţă. Avea ochii cenuşii, o privire adâncă, iar sprâncenele îi dădeau un aer aproape sever… Faţa netedă, gura bine desenată şi generoasă. Tenul curat şi deschis mărturisea o viaţă în aer liber. Într-un cuvânt, John Lexman nu avea, în ciuda profesiei sale, nimic dintr-un şoarece de bibliotecă.

Stătea în acelaşi loc, în picioare, meditând, când uşa încăperii se deschise încetişor şi în cameră îşi făcu apariţia Grace Lexman.

Să spunem despre această femeie pur şi simplu că era o făptură dulce şi frumoasă, fără a mai intra în detalii cu privire la frumuseţea şi farmecul ei. John se grăbi în întâmpinarea ei şi o îmbrăţişă cu tandreţe.

— Nu ştiam că te-ai întors, până când. spuse ea ghemuindu-se la pieptul soţului său.

— Până când nu ai descoperit balta pe care impermeabilul meu trebuie s-o fi lăsat la intrare, continuă el surâzând. Îţi cunosc eu metodele, Watson!

Ea râse, dar dintr-o dată deveni serioasă.

— Sunt foarte mulţumită că te-ai întors. Avem o vizită.

— O vizită? repetă tânărul, mirat. Pe vremea asta?… Cine este?

Grace îi aruncă o privire ciudată.

— Domnul Kara.

— Ei, ca să vezi, Kara? De mult timp e aici?

— A sosit la ora patru.

Vocea ei nu trăda un entuziasm excesiv pentru această vizită.

— Nu-ţi înţeleg aversiunea faţă de simpaticul Kara, spuse soţul ei pe un ton uşor dezaprobator.

Şi mai departe, după un moment de reflexie:

— A venit de altfel la ţanc. Unde este?

— În salon.

Salonul castelului Beston era o încăpere mare, cu tavanul jos, cu fotolii confortabile, un pian, pe jos un covor cam uzat, dar având un colorit foarte viu. Ceea ce izbea mai ales privirea era şemineul, de un aspect aproape medieval, şi două candelabre de argint.

Exista în această încăpere un nu ştiu ce armonios, odihnitor, o senzaţie de pace, care o transforma într-o oază de linişte pentru un scriitor aflat, datorită profesiunii sale, într-o stare de permanentă tensiune nervoasă. Două mari vase de bronz erau permanent pline de violete, iar al treilea vas încărcat cu nalbe proaspăt culese şi toate aceste flori gingaşe de pădure umpleau camera cu un parfum delicat.

La vederea lui John Lexman, vizitatorul se ridică de pe fotoliu şi, plin de siguranţă, se îndreptă spre el. Era un om de o rară frumuseţe. Îl depăşea în înălţime pe scriitor cu o jumătate de cap, dar silueta îi era atât de bine făcută, că talia sa nu părea de loc anormală.

— N-am reuşit să te întâlnesc în oraş, spuse el, şi atunci m-am gândit să te caut aici.

Vocea lui era frumos modulată şi vorbea engleza fără urmă de accent, cu toate că era grec de origine, iar cea mai mare parte a vieţii şi-o petrecuse în Albania.

Cei doi oameni îşi strânseră cu cordialitate mâinile.

— Iei masa cu noi?

Remington Kara se întoarse surâzător către Grace Lexman. Tânăra femeie stătea într-un fotoliu, cu mâinile împreunate, faţa îi trăda o dezamăgire profundă.

— Dacă doamna Lexman nu are nimic împotrivă, răspunse grecul.

— Va fi o plăcere pentru mine, se auzi vocea maşinală a tinerei. Afară e o vreme înfiorătoare şi mă îndoiesc că aţi reuşi să găsiţi ceva convenabil de mâncare, cu toate că cina pe care ne veţi face onoarea să o împărţiţi cu noi nu se poate spune că va fi un festin.

— Tot ceea ce îmi veţi oferi este mai mult decât am nevoie, spuse el înclinându-se în faţa stăpânei casei, apoi se întoarse spre Lexman.

Câteva minute mai târziu, cei doi oameni erau absorbiţi într-o discuţie literară, iar Grace profită de ocazie pentru a se retrage. De la cărţi, în general, conversaţia alunecă la cărţile lui John Lexman.

— Le-am citit pe toate, declară Kara.

— Te plâng, spuse John pe un ton jumătate serios, jumătate glumeţ.

— Dar nu sunt deloc de plâns. În tine există stofa unui mare criminal.

— Mulţumesc, spuse Lexman.

— Poate îmi vei reproşa că este un compliment cam îndoielnic, reluă grecul zâmbind. Dar eu nu fac decât să mă gândesc la originalitatea intrigilor pe care le construieşti. Mărturisesc, de altfel, că uneori romanele tale mă exasperează. Mai ales atunci când nu reuşesc să descopăr rezolvarea până la jumătatea cărţii. Dar, fireşte, cel mai adesea o ştiu încă de la cel de al cincilea capitol.

John îl privi nemulţumit. Amorul său propriu de autor de romane poliţiste era contrariat.

— Îmi face plăcere să cred că scriu romane al căror deznodământ nu poate fi descoperit înainte de ultimul capitol.

— Desigur, spuse Kara, cu o înclinare din cap, aceasta este perfect adevărat pentru un cititor oarecare, dar, în ce mă priveşte, sunt cât se poate de avizat. Sesizez cu uşurinţă

firul cel mai bine întins, cel mai neînsemnat indiciu menţionat doar în treacăt.

— Ar trebui să-l cunoşti pe T. X., spuse John râzând.

— T. X.?

— Da. T. X. Meredith. Un tip grozav. Lucrează la Departamentul cercetărilor criminale.

Privirea lui Kara se lumină, trădând interesul pe care cuvintele lui Lexman îl treziseră în el. Ar fi fost încântat să continue această conversaţie, dar, exact în acel moment, fură rugaţi să treacă în sufragerie unde masa era servită.

Atmosfera din timpul mesei a fost destul de posacă. Grace lua foarte puţin parte la conversaţie; cele câteva cuvinte pe care chiar şi soţul ei le schimba cu oaspetele de-abia reuşeau să învioreze atmosfera apăsătoare. Tânăra femeie se simţea stăpânită de o senzaţie nedefinită, un fel de presentiment care o neliniştea fără să ştie de ce. De mai multe ori, în cursul mesei, trecu în revistă întâmplările zilei, încercând să descopere ce anume îi dădea această senzaţie. Degeaba. Scrisorile pe care le primise în cursul dimineţii nu-i aduseseră nici o veste proastă, iar în timpul zilei nu se petrecuse nici un incident dezagreabil cu servitorii. Pe scurt, totul mergea bine şi, deşi era la curent cu unele uşoare neplăceri băneşti pe care John le avea datorită unor speculaţii cu nişte acţiuni ale unor societăţi româneşti – ea îl bănuia chiar că ar fi contractat un împrumut pentru a compensa pierderile suferite într-o afacere ratată – succesul ultimului său roman fusese atât de mare încât îi permitea să nutrească cele mai optimiste speranţe în privinţa viitorului lor material.

— Cafeaua va fi servită în birou, dacă sunteţi de acord, spuse Grace. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă ocup de un lucru cât se poate de banal, pregătirea rufelor pentru a fi duse mâine la spălat.

Îi adresă lui Kara un mic semn de rămas bun şi, în trecere, atinse cu tandreţe umărul soţului ei. Kara urmări din priviri silueta graţioasă, până când Grace dispăru în spatele uşii.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, Kara, spuse John Lexman. Sper că poţi să-mi acorzi cinci minute.

— Chiar şi cinci ore dacă doreşti, răspunse Kara cu amabilitate.

Trecură în birou. Bona aduse cafeaua şi lichiorurile, pe care le puse pe o măsuţă de lângă şemineu, apoi plecă.

— Probabil este imposibil să se instaleze aici lumina electrică, observă grecul, sorbind din cafea.

— Imposibil? nicidecum, dar prefer lumina lămpilor de gaz.

— Nu la lămpi mă refeream, ci la lumânări.

Şi spunând aceasta arătă cu mâna către cele şase lumânări groase, aflate în candelabrele de argint.

— Dar ce te supără la ele? întrebă amuzat stăpânul casei.

Kara nu răspunse, mulţumindu-se să ridice din umeri. Apoi, după un moment de gândire, spuse:

— Să încercăm un mic joc. Să presupunem că într-o zi te-ai trezi legat de un scaun în apropierea căruia s-ar afla o încărcătură de praf de puşcă, cu un fitil legat la capătul de jos al uneia dintre aceste lumânări arzând şi care s-ar topi văzând cu ochii… Oh! Dumnezeule mare…!

John observă picăturile de sudoare care îmbroboneau fruntea interlocutorului său şi asta îl distră.

— Mi s-ar părea pasionant.

Grecul îşi şterse fruntea cu o batistă de mătase. Mâna îi tremura uşor.

— Da, a fost chiar puţin prea pasionant, după câte îmi amintesc.

— Unde s-a întâmplat asta? întrebă Lexman intrigat.

— În Albania, spuse celălalt, a trecut mult timp de atunci, dar ticăloşii ăia nu uită să mi-o amintească din când în când.

Kara nu părea să aibă intenţia de a explica cine sunt acei ticăloşi şi nici în ce împrejurări se petrecuse faptul. Se grăbi să schimbe cursul discuţiei.

Începu să măsoare camera, apoi se opri în faţa bibliotecii, pălind interesat de titlurile unor cărţi. Scoase din raft un

volum gros.
— Ah, uite aici o carte de George Gathercole. Îl cunoşti personal?
John luă tutun dintr-o cutie albastră, aflată pe birou, şi îl îndesă În pipă.
— Am vorbit cu el o singură dată. Este un tip mai degrabă taciturn. Ca toţi oamenii care au văzut şi cunoscut multe lucruri, preferă să vorbească despre orice, în afară de el însuşi.
Kara răsfoi cartea cu un aer nepăsător. Apoi o puse la loc.
— Nu-l cunosc personal, spuse el pe un ton detaşat, dar a plecat să facă o călătorie în interesul meu.
John ridică privirea.
— În interesul tău?
— Da. Se află în Patagonia. Crede că acolo se găsesc zăcăminte aurifere, lucru de care-ţi poţi da seama dacă îi citeşti cartea lui despre structurile geologice ale munţilor din America de Sud. Teoriile m-au interesat şi am intrat în corespondenţă. Până la urmă a întreprins această călătorie de studii. Eu i-am plătit cheltuielile.
— Şi spui că nu l-ai întâlnit niciodată?
Kara confirmă, scuturând hotărât din cap.
— Aproape invidiez şansa care i-a permis să facă un drum atât de interesant, spuse John. O să rămână mult timp acolo?
— Trei ani, spuse Kara continuând să examineze rafturile de cărţi.
— Când aud despre autori care au posibilitatea să călătorească pentru a-şi scrie cărţile, mă simt aproape gelos.
Kara se întoarse. Se afla exact în spatele tânărului romancier şi acesta nu putea să-i vadă faţa în timp ce vorbea. Lexman simţi totuşi în vocea celuilalt un accent de gravitate, s-ar spune o violenţă stăpânită.
— Invidiezi soarta altuia, în timp ce a ta este cea mai frumoasă pe care o poţi visa. Te-ai dedicat unei munci

creatoare dintre cele mai pasionante şi în imaginaţie faci călătorii cu mult mai aventuroase decât cele pe care ţi le-ar îngădui realitatea. Ai puterea de a crea şi de a distruge oameni. Construieşti probleme fascinante, pe care le rezolvi cu o lovitură de baghetă…

John izbucni în râs.

— E ceva adevărat în ceea ce spui, remarcă el cu simplitate.

— Cât priveşte restul, urmă Kara coborând vocea, cred că ai singurul lucru pentru care viaţa merită să fie trăită: o femeie admirabilă.

John Lexman se întoarse, întâlnind privirea interlocutorului său. Pe faţa frumoasă a aceslui om exista ceva care aproape îi tăie respiraţia. Kara surâse.

— Am cam fost lipsit de tact, spuse el pe un ton încurcat, dar nu trebuie să uiţi, dragul meu, că am aspirat cândva la mâna soţiei tale. Bănuiesc că nu este o noutate pentru tine. De altfel, trebuie să-ţi amintesc că sunt grec, iar grecii moderni nu au nimic comun cu filosofii antici. În sfârşit, nu uita că sunt un copil răsfăţat al soartei şi că de mic am fost obişnuit să mi se satisfacă toate capriciile.

— Eşti într-adevăr un norocos, spuse John întorcându-se la birou.

Kara rămase un moment tăcut. Păru să fie pe punctul de a spune ceva, dar se răzgândi, mulţumindu-se să surâdă.

— Încep să mă îndoiesc, spuse el pe un ton enigmatic.

Apoi, cu o voce devenită dintr-o dată energică:

— S-ar părea că ai neplăceri cu Vassalaro?

John se ridică, îndreptându-se spre şemineu. Se opri, cu privirea pierdută, picioarele depărtate şi mânile încrucişate la spate. Această atitudine constituia un răspuns suficient pentru Kara.

— Ţin să te pun încă o dată în gardă cu privire la el, spuse grecul apropiind de capătul ţigării o bucată de hârtie pe care o aprinsese la flacăra şemineului. Dragul meu Lexman, compatrioţii mei nu sunt deloc comozi în astfel de afaceri.

— Totuşi, la început, s-a arătat cât se poate de binevoitor, spuse Lexman, părând că îşi vorbeşte mai mult lui însuşi.

— Iar acum e cât se poate de răuvoitor, continuă Kara. Este un lucru obişnuit la cămătari. Ai săvârşit o mare imprudenţă adresându-i-te. Puteam eu să-ţi avansez o anumită sumă de bani.

— Am destule motive ca să nu-ţi cer un asemenea serviciu şi tocmai adineauri ai amintit de unul dintre ele, spunând că ai avut cândva intenţia să te căsătoreşti cu Grace.

— Despre ce sumă e vorba? întrebă Kara, examinându-şi unghiile foarte bine îngrijite.

— Două mii cinci sute de lire, spuse John cu un râs forţat. Iar ora aceasta nu am nici măcar două mii cinci sute de şilingi.

— Ei bine, o să mai aştepte!

John Lexman ridică din umeri.

— Să ne înţelegem Kara, nu vreau să-ţi reproşez nimic, dar prin tine l-am cunoscut pe Vassalaro, iar tu ştiai foarte bine ce fel de om este.

Kara dădu din cap gânditor.

— Nu are nici un sens să fac un secret faţă de tine, reluă Lexman, încruntând sprâncenele. Trebuie să-ţi mărturisesc că a fost extrem de dezagreabil. L-am întâlnit ieri la Londra şi mi-a spus pe şleau că nu are de gând să mă menajeze. Contam pe succesul piesei mele care se joacă acum, pentru a-i putea restitui datoria, dar în momentul de faţă sunt absolut incapabil să-mi respect această obligaţie.

— Îmi dau seama, spuse Kara. Doamna Lexman este la curent?

— Numai în parte.

Lexman măsura acum nervos încăperea, cu mâinile încrucişate la spate şi capul plecat.

— Bineînţeles, nu i-am povestit cât de odios s-a dovedit individul ăsta ultima oară.

Deodată se opri, întorcându-se spre Kara.

— Ştii că m-a ameninţat cu moartea?

Kara surâse.

— Nu, nu cred că e vorba de o simplă glumă, continuă John cu un aer sumbru. Am fost chiar tentat să-i dau o lecţie acestei secături.

Kara îşi lăsă palma pe umărul romancierului.

— Am râs, spuse el, pentru că ideea că Vassalaro ar putea ucide un om mi se pare de-a dreptul comică. Ăsta e cel mai mare poltron pe care l-am cunoscut vreodată.

— Ceea ce nu-l împiedică să fie de o neruşinare fără de seamăn. Iar acum chiar regret că nu i-am tras o bătaie bună, aşa cum merita.

— Observ că nu-l cunoşti deloc pe Vassalaro. Îţi repet, e un laş fără pereche. În ameninţări e tare, dar este destul să-i arăţi gura ţevii revolverului ca să leşine. Apropo, ai un revolver?

— Să terminăm cu prostiile astea, spuse cu duritate John. Nu am de gând să mă angajez într-o aventură stupidă.

— Ceea ce ţi-am spus nu este o prostie. Când ai de-a face cu un grec de cea mai joasă speţă, trebuie să te foloseşti de metode mai aparte. Să ştii să scoţi revolverul la momentul potrivit are un efect psihologic fără greş. Presupun că ai un revolver?

John se îndreptă spre biroul său, deschise un sertar de unde scoase un Browning de mic calibru.

— Ăsta e tot ce am în materie de arme, spuse el. Nu l-am folosit niciodată. Mi-a fost trimis de un admirator necunoscut, în chip de cadou de Crăciun.

— Ciudat cadou, observă celălalt, examinând arma.

— Cred că acest admirator, citindu-mi cărţile şi-a închipuit că trăiesc înconjurat de revolvere, pumnale şi săgeţi otrăvite.

— Cel puţin ştii cum să te foloseşti de el? întrebă Kara.

— N-am încercat niciodată, dar nu poate fi prea greu.

O bătaie la uşă întrerupse conversaţia.

— Probabil e corespondenţa de după-amiază, spuse John.

Femeia de serviciu îi aduse o scrisore pe o tavă. John o luă, aruncă o privire pe ea şi se strâmbă.

— De la Vassalaro, spuse el după ce femeia ieşi.

Apoi deschise plicul. Înăuntru erau câteva foi de culoare cafenie, dintre care numai pe una fusese mâzgălit ceva. Mesajul suna astfel: „Trebuie negreşit să te văd în seara asta. Te aştept la intersecţia dintre Beston Tracey şi Eastbourne Road. Am să fiu acolo la ora unsprezece şi, dacă ţii la viaţa ta, să aduci cu tine bani mulţi.”

Scrisoarea era semnată „Vassalaro”.

John o citi cu voce tare.

— Trebuie să fii nebun ca să scrii o asemenea scrisoare, spuse el. Am să mă duc la întâlnire şi am să-i dau o lecţie de politeţe, pe care n-o va uita prea curând.

Îi dădu scrisoarea şi lui Kara, care o parcurse în linişte.

— Ai face mai bine dacă ţi-ai lua şi revolverul, sugeră grecul, restituindu-i scrisoarea.

John Lexman se uită la ceas.

— Mai am o oră, dar am nevoie de douăzeci de minute ca să ajung la Eastbourne Road.

— Deci eşti hotărât să te duci la această întâlnire?

— Bineînţeles. Oricum, nu-l pot lăsa să vină aici să facă scandal. Fii sigur că nu s-ar codi deloc.

— Ai bani să-i plăteşti?

John nu răspunse. Privi din nou scrisoarea. Hârtia pe care o folosise Vassalaro avea un aspect neobişnuit. Era poroasă, cam ca o sugativă, iar pe alocuri cerneala se lăţise pe hârtie. Foile pe care nu era scris nimic fuseseră introduse în plic, odată cu scrisoarea, probabil din neatenţie, datorită stării de enervare în care se afla expeditorul.

— Scrisoarea aceasta am s-o păstrez, spuse John.

— Foarte bine. Vassalaro, fără îndoială, nu-şi dă seama de prostia pe care a făcut-o trimiţându-ţi scrisoarea asta ameninţătoare. În felul acesta ţi-a pus la dispoziţie o armă foarte puternică împotriva lui.

Într-un colţ al camerei se afla o casă de bani miniaturală. John o deschise cu o cheie pe care o scoase din buzunarul vestei, apoi trase spre el un sertar de oţel, gol, în care lăsă scrisoarea. După care încuie casa de bani.

Kara urmărea cu atenţie acţiunile celuilalt. La un moment dat, se ridică, pregătindu-se să plece.

— Aş fi vrut să te însoţesc la întâlnire, dar, din păcate, trebuie să ajung undeva. Îţi recomand totuşi, încă o dată, să-ţi iei revolverul cu tine. În cazul în care fiorosul meu compatriot şi-ar reînnoi ameninţările, n-ai decât să te prefaci că ai de gând să tragi şi asta va fi de ajuns.

Atunci când Kara, după ce părăsise biroul, intră în salonul casei, Grace se ridică de la pian. Îi spuse oaspetelui în câteva cuvinte convenţionale că regretă plecarea lui. Kara nu se lăsă înşelat. Înţelegea foarte bine din privirea ei că regretele nu erau sincere. Nu era omul să-şi facă iluzii.

— Mă duc să văd dacă şoferul nu a adormit, spuse John, intrând, la rândul său, în salon.

După ieşirea sa din încăpere, se lăsă din nou tăcerea.

— Mă tem că prezenţa mea aici nu vă bucură prea mult.

Sinceritatea lui o puse în încurcătură. Roşi uşor.

— Îi primesc totdeauna cu plăcere pe prietenii soţului meu, spuse ea, evaziv.

Kara păru să-şi aducă dintr-o dată aminte de ceva.

— Ah, uitasem să iau o carte care mi-a fost promisă.

— O aduc eu.

— Nu vă deranjaţi, cunosc bine drumul.

Şi fără a mai aştepta vreun acord, o părăsi pe tânăra femeie, căreia i se păru că oaspetele se purta cam prea liber în casa lor. După zece minute, Kara reveni cu o carte în mână.

— Uitasem să-i cer voie lui Lexman să iau cartea, dar uite că a venit. Te deranjează, dragă prietene, dacă iau cu mine cartea asta despre Mexic? Ţi-o restitui mâine dimineaţă.

Peste câteva minute, tânăra pereche urmări cu privirile, din pragul casei, limuzina care se îndepărta, apoi se

întoarse, în tăcere, în salon.

— Ai un aer preocupat, dragul meu, spuse tânăra, încolăcindu-şi braţele în jurul umerilor lui.

Bărbatul se strădui să surâdă.

— Griji din cauza banilor? îl întrebă ea.

Preţ de o secundă John Lexman fu tentat să-i povestească istoria scrisorii primite cu puţin în urmă. Se răzgândi însă, dându-şi seama că ea va încerca să-l împiedice să se ducă la întâlnire.

— Oh! nu e nimic. Pur şi simplu mă plictiseşte gândul că va trebui să mă duc la gară ca să iau şpalturile cărţii.

Îi displăcu cu totul să o mintă pe soţia sa şi chiar acest mic subterfugiu era contrar caracterului lui onest.

— Cred că a avut o seară destul de plicticoasă, nu-i aşa? spuse el. Kara nu fost deloc vesel astăzi.

— Ca de obicei.

— În orice caz, este un bărbat frumos, spuse Lexman cu o sinceră admiraţie. La drept vorbind eu nu înţeleg, Grace, cum ai putut tu să preferi un băieţandru ca mine, când unul din cei mai bogaţi oameni din lume se afla la picioarele tale?

Tânăra femeie se simţi străbătută de un fior.

— Cunosc o latură a lui Kara care nu poate fi considerată în nici un caz foarte frumoasă, vorbi ea încet. Oh! John, mi-e foarte frică de acest om!

El o măsură, surprins.

— Frică? repetă el. Ei hai, Grace, acest om ar fi în stare să facă orice pentru tine.

— Tocmai de aceea mi-e frică, reluă ea, atât de încet încât de abia o auzi.

Grace nu-i spusese tot soţului ei. Făcuse cunoştinţă cu Remington Kara cu doi ani înainte, la Salonic. Se afla atunci într-o călătorie în Balcani, împreună cu tatăl ei, călătorie de studii, care avea să fie şi ultima a celebrului arheolog. Cu prilejul unui dineu oferit de consulul Statelor Unite ale Americii, l-a întâlnit pe omul care avea să joace un rol atât de important în viaţa sa.

În jurul acestui personaj, frumos ca un zeu antic şi bogat ca un Cresus1, circulau tot felul de poveşti romanţioase. Se spunea că mama lui, o americană din înalta societate, fusese răpită de bandiţi albanezi şi vândută unui bogat senior al ţării. Albanezul se îndrăgostise atât de tare de ea încât s-a convertit la protestantism pentru a-i face plăcere. Remington Kara şi-a făcut studiile la Yale2 şi Oxford3, dobândind apoi o avere imensă care l-a făcut stăpânul unei provincii întregi din zona Durazzo4. Acolo avea o casă magnifică, proiectată de un arhitect italian, şi care fusese luxos mobilată de cele mai vestite firme din Europa.

În Albania era denumit Kara Muro, adică Negrul Roman, poreclă de neînţeles dacă se ţine seama de faptul că pielea sa era tot atât de albă ca a oricărui anglo-saxon, iar părul, pe care-l purta foarte scurt, aproape blond.

De îndată ce o cunoscu pe Grace Terrel, încercă faţă de ea o dragoste fulgerătoare. La început, străduinţele sale o amuzau pe tânăra fată, dar foarte repede caracterul lui nestăpânit a speriat-o. I-a dat de înţeles că trebuie să renunţe la orice speranţă şi, în cursul unei scene pe care Grace nu avea s-o uite niciodată, el s-a arătat de o violenţă care i-a inspirat tinerei fete, pentru totdeauna, o ură profundă. Ziua următoare nu l-a văzut, dar, peste încă o zi, în timp ce ea se întorcea, trecând prin străduţele întortocheate din bazar, de la o serată dansantă oferită de guvernator, simţi deodată că maşina se opreşte brusc. O mână necunoscută o înşfăcă şi strigătele ei fură înăbuşite de un căluş impregnat cu o mireasmă de o dulceaţă stranie. Agresorii erau pe punctul de a o urca într-o altă maşină, care îi aştepta, când un grup de marinari britanici, ce tocmai treceau, i-au sărit în ajutor.

În adâncul inimii, Grace nu s-a îndoit nici un moment că răspunzător de această tentativă anacronică de răpire nu putea fi altcineva decât Kara. Nu i-a mărturisit-o însă, niciodată, soţului său. Până în momentul căsătoriei primise cu regularitate cadouri extrem în de costisitoare, pe care le

returnase întotdeauna pe adresa lui Kara. Câteva luni după ce se căsătorise, a aflat dintr-o notiţă inserată într-un ziar că „o personalitate marcantă a societăţii greceşti cumpărase o casă în apropiere de Cadogan Square” şi, spre stupefacţia ei, descoperi că acelaşi Kara făcuse cunoştinţă cu soţul său înainte chiar ca luna lor de miere să fi luat sfârşit. Din fericire, vizitele pe care acesta le făcea proaspeţilor căsătoriţi erau destul de rare, dar intimitatea ce se născuse între John şi acest personaj atât de ciudat era de natură să-i provoace tinerei femei o nelinişte greu de definit.

Ar fi trebuit să mărturisească toate aceste temeri soţului ei? Se gândise de multe ori, iar în această seară, singură în faţa pianului, aproape se hotărâse s-o facă. Şi, totuşi, aerul lui îngrijorat o determină să renunţe. Preferă să-i vorbească despre ultimul lui roman, al cărui succes avea să determine îmbunătăţirea situaţiei lor materiale.

La ora unsprezece fără un sfert, John Lexman se ridică. Grace îl ajută să-şi îmbrace pardesiul. Un moment, rămase nehotărât în anticameră.

— Ai uitat ceva, dragul meu?

John se întrebă dacă ar trebui să urmeze totuşi sfatul lui Kara.

Povestea aceasta i se părea ridicolă, dar nu era le fel de ridicol să fi împrumutat bani pentru o speculaţie financiară atât de prostească? Fără a mai vorbi de faptul că intrase în afacerea asta la sfatul unui prieten… sfatul lui Kara!

Bineînţeles, el nu-i recomandase niciodată direct să cumpere acele acţiuni, dar de mai multe ori l-a auzit vorbind întâmplător de creşterea iminentă a valorii lor. John reflectă un moment, apoi se îndreptă hotărât spre birou, deschise sertarul şi scoase de acolo revolverul, pe care-l strecură în buzunar.

— Nu voi întârzia, draga mea, spuse el, îmbrăţişând-o şi pierzându-se apoi în noapte.

* *

Kara se tolănise pe confortabila banchetă a limuzinei sale, fredonând o melodie, în timp ce şoferul conducea cu precauţie pe drumul desfundat de ploaie. Ploaia continua să cadă, iar Kara fu obligat să şteargă geamul aburit ca să poată zări drumul pe care mergeau. Din când în când, arunca o privire, ca şi cum ar fi aşteptat ivirea cuiva. Apoi surâse, amintindu-şi că-şi modificase planul iniţial, locul de întâlnire fixat fiind sala de aşteptare a gării Lewes.

Acolo îl şi găsi. Un om mic de statură, înfofolit până la urechi într-un imens pardesiu, stând în faţa focului pe cale să se stingă din soba sălii de aşteptare.

Omul nu era englez. Tenul măsliniu, care făcea să pară nebărbierit, indica fără dubiu originea sa străină. Kara îl conduse spre capătul peronului şi numai după ce se îndepărtară suficient îi vorbi.

— Mi-ai respectat instrucţiunile? întrebă el, autoritar.

Vorbea în arabă şi interlocutorul lui îi răspunse în aceeaşi limbă.

— Am executat toate ordinele, efendi, spuse el cu umilinţă.

— Revolver ai?

Omul aprobă printr-un semn din cap, arătând totodată spre buzunar.

— Încărcat?

— Excelenţă, spuse celălalt pe un ton surprins, la ce ar folosi un revolver neîncărcat?

— Ţi-am atras atenţia că nu trebuie să tragi în omul acela. Tot ce ai de făcut e să-l ameninţi cu arma. Ca măsură de precauţie, descarcă-l.

Surprins, dar ascultător, omul descărcă magazia revolverului.

— Dă-mi-le mie, spuse Kara, întinzând mâna.

După care băgă gloanţele în buzunar. Apoi, examină arma şi i-o restitui celuilalt.

— Cred că m-ai înţeles bine: îl ameninţi cu arma, punându-i ţeava în obraz. Atâta tot.

Omul se arătă foarte încurcat.

— Aşa am să fac, efendi, dar…

— Nici un dar, îi tăie celălalt vorba cu duritate. Trebuie să asculţi orbeşte. Pentru rest, o să vedem. Eu mă voi afla în apropierea ta şi voi face ce e necesar pentru ca totul să iasă bine.

— Şi dacă trage el? reluă omul, insistent.

— Nu o s-o facă, zise Kara cu detaşare. De altfel, nici revolverul lui nu este încărcat. Acum, gata, la drum. Mai ai încă o bucată bună de mers.

Kara se întoarse la limuzina sa, care fusese oprită la o oarecare distanţă de clădirea gării. Îi spuse şoferului ceva în greceşte, în timp ce omul cu care se întâlnise şi care se şi afla pe drum îl salută ducând mâna la şapcă.

CAPITOLUL II.

Subşeful poliţiei secrete, T. X. Meredith, nu-şi avea biroul la Scotland Yard. Cartierul său general se afla la Whitehall. Atribuţiile lui T. X. erau numeroase şi variate. Oamenii spuneau despre el – şi ca mai în toate bârfele nimic nu ar fi trebuit să fie adevărat – că era şeful departamentului „ilegal” al Scotland Yard-ului. Astfel că dacă, din întâmplare, ţi-ai fi pierdut cheile de la casa de bani, T. X. era în măsură, după cum se povestea, să-ţi aducă imediat un spărgător, capabil să o deschidă în cel mult o jumătate de oră. Dacă împotriva unei personalităţi cunoscute, din Anglia, poliţia ar fi fost în imposibilitate să furnizeze indicii convingătoare pentru a putea fi declanşată o urmărire judiciară, iar interesul public reclama totuşi îndepărtarea acestuia, ei bine, T. X. putea face în aşa fel încât să curme cariera invulnerabilului personaj, făcându-l să se apuce de altceva.

În sfârşit, atunci când ministrul plenipotenţiar al unei oarecare mici puteri s-a trezit brusc rechemat de către guvernul său pentru a răspunde de punerea în circulaţie a unor titluri false, puteai fi sigur că un membru al departamentului controlat de către T. X. trecuse pe la locuinţa excelenţei sale şi, reuşind să vină de hac

complicatelor mecanisme ale casei de bani a acestuia, să descopere dovezi hotărâtoare de vinovăţie.

În noaptea de 3 martie, T. X. se afla în biroul său, ascultând un inspector care se numea Mansus.

Prima impresie pe care o producea T. X. era aceea de a fi foarte tânăr. O faţă de adolescent, şi doar privindu-l de aproape puteai observa reţeaua de riduri foarte fine din jurul ochilor şi a gurii, trădând vârsta reală a poliţistului, care se apropia de patruzeci de ani. În prima sa tinereţe cochetase cu muzele, dar de mult timp orice aluzie la micul său volum de poeme era de natură să-l scoată din sărite.

Folosea un limbaj care se dovedea foarte pitoresc şi savuros atunci când avea el chef. Îşi surprindea mereu interlocutorii prin expresii neaşteptate şi câteodată ireverenţioase.

Răsturnat în fotoliul său, cu care se legăna pe picioarele din spate la o înclinaţie neliniştitoare, îşi admonesta subordonatul încurcat, aşezat pe marginea scaunului.

— Te rog să mă crezi, T. X., nu e nimic de găsit!

Domnul Meredith stăruise, faţă de subalternii săi, să i se spună pur şi simplu T. X., în ciuda dezaprobării pe care această reformă o provocase în mediile oficiale.

— Nimic de găsit! Candoarea ta mă uluieşte.

Se ridică dintr-o dată de pe scaun, făcându-l să tresară pe poliţist.

— Ascultă-mă bine, spuse T. X. apucând cuţitaşul de tăiat hârtie cu mâner de fildeş şi plesnindu-l de palmă. Eşti un nătărău.

— Sunt poliţist, rectifică celălalt, imperturbabil.

— Poliţist! exclamă T. X. Nu, eşti un nătărău. Dar ce spun eu, eşti chiar prost! Cred că niciodată n-am să ajung să fac din tine un detectiv.

Vorbind, îi aruncă lui Mansus, care avea o vechime în poliţie mai mare cu douăzeci de ani decât el, o privire încărcată de milă.

— Nu eşti nici inteligent, nici abil, în tine se amestecă nevinovăţia unui prunc cu stupiditatea unei slugi de ţară.

Mansus încasă insulta cu o demnitate stoică. De altfel, nici nu ar fi avut timpul să riposteze, pentru că tocmai în acel moment, în cameră intră şeful departamentului. Un om sever, cu părul alb, în permanentă schimbare de dispoziţie, care ajunsese teroarea tuturor poliţiştilor, în afară de T. X. După ce făcu un semn cu capul în direcţia lui Mansus, se întoarse spre adjunctul lui.

— Ei bine! T. X., spuse el, ce poţi să-mi spui despre prietenul nostru Kara?

— Nimic. Sau aproape nimic, răspunse celalalt. E o afacere cu care l-am însărcinat pe Mansus.

— Şi tu n-ai găsit, desigur, nimic, bombăni şeful, uitându-se la Mansus.

— El a descoperit tot ce putea fi descoperit, spuse T. X. Nu ne putem aştepta la miracole, sir George. Mansus a făcut tot ce se putea face şi este destul şi atât, pentru că nici dumneavoastră nu ştiţi exact ce vreţi.

Sir George se lăsă să cadă pe un fotoliu, întinzându-şi picioarele lungi.

— Ceea ce vreau, spuse el împreunându-şi mâinile, e să ştiu despre Remington Kara şi altceva decât că are o casă la Cadogan Square, că nimic anume nu-l ţine legat în acest moment de Londra şi că, prin urmare, şederea sa în capitală nu apare în nici un fel motivată. Iar aceasta cu atât mai mult cu cât nici nu ascunde faptul că nu suportă climatul insular, că are într-un anumit colţ al Balcanilor un domeniu magnific, în sfârşit, că este un călăreţ desăvârşit, un trăgător de elită şi un aviator destul de bun.

T. X. îi făcu un semn discret lui Mansus care, după ce-i răspunse cu o privire plină de recunoştinţă, dispăru.

— Acum, că am rămas noi doi, spuse T. X., căţărându-se pe marginea biroului său şi alegând cu grijă o ţigară din port-ţigaretul pe care îl scoase din buzunar, v-aş fi recunoscător

dacă mi-aţi explica motivul pentru care sunteţi atât de interesat de Remington Kara.

Sir George avu un surâs ironic.

— Linişteşte-te, dragul meu, interesul este de ordin pur profesional. Profesiunea mea este să aflu cât mai mult posibil despre situaţia unor persoane care ies din cadrul lumii obişnuite. Printre altele, domnul Kara s-a adresat el însuşi poliţiei pentru a-i cere ajutorul. El ar fi dorit, mai ales, ca o linie telefonică directă să lege apartamentul lui de serviciul nostru central. I-am răspuns că un simplu apel telefonic, făcut la indiferent ce oră, era de ajuns ca să-l pună în legătură cu cel mai apropiat comisariat. Dar aceasta nu a fost de natură să-l liniştească. Domnul Kara pretinde că unii dintre compatrioţii săi au jurat să-l omoare.

T. X. clătină din cap gânditor.

— Nu-mi spuneţi nici o noutate, zise el pe un ton calm. Haideţi, sir George, deschideţi dosarul dumneavoastră secret în faţa ochilor mei avizi de noutăţi pasionante.

— Nu e nimic pasionant în toată această istorie, mormăi bătrânul ridicându-se. Pur şi simplu vreau să evit ca străinii să se strângă de gât la noi.

— Dacă asta e tot ce ştiţi despre Kara, constat că eu sunt mai bine informat decât dumneavoastră. De exemplu, eu ştiu că a adus serioase modificări instalaţiei casei pe care a cumpărat-o la Cadogan Square, şi-a transformat dormitorul într-o adevărată cazemată.

— Cazemată? repetă celălalt.

— Exact. Zidurile sunt la adăpost de orice tentativă de spargere, pardoseala de sub parchet şi plafonul sunt din beton armat, iar uşa de oţel este prevăzută, în afară de o broască obişnuită, cu un fel de zăvor pe care Kara însuşi îl închide în fiecare seară. Pe scurt, această încăpere pare pregătită pentru a face faţă unui asediu de lungă durată.

Sir George urmărea relatarea cu un interes crescând.

— Mai ştii şi altceva?

— Lăsaţi-mă să mă gândesc puţin, spuse T. X. privind în tavan. Ah, da, mobilierul acestei încăperi este dintre cele mai simple: un mare şemineu, un pat destul de complicat şi o casă de bani încastrată în zid.

— Cum ai aflat toate acestea? întrebă şeful poliţiei.

— Intrând eu însumi în cameră, răspunse T. X. pe tonul cel mai natural cu putinţă. Am reuşit să câştig bunăvoinţa servitorului care, de altfel, mâine va fi pus pe liber şi căruia va trebui să-i găsesc un post.

— Şi, în afară de această instalaţie bizară, ai mai remarcat şi lucruri care… pe care…

— Moravuri neobişnuite, vreţi să spuneţi? îl întrerupse T. X.

— Nu, jur că nu! Kara duce chiar o existenţă perfect normală. El şi-a anunţat servitorii că intenţionează să petreacă trei luni în Anglia şi nouă luni în străinătate. Are o mare avere, nu puţine relaţii şi foarte multe ambiţii.

— Va sfârşi la spânzurătoare, încheie şeful ridicându-se.

— Mă îndoiesc. Oamenii care au bani mulţi sfârşesc rar în spânzurătoare, care, se pare, este rezervată indivizilor mai puţin dotaţi din acest punct de vedere.

— Păi atunci, dragul meu T. X., fii atent, pentru că, după câte ştiu eu, contul tău în bancă nu este prea important.

— O să ţin seama… Dar, fiindcă veni vorba de conturi în bancă, l-am văzut astăzi pe John Lexman. Îl cunoaşteţi, nu-i aşa? Ei bine, trece prin mari dificultăţi financiare. Trebuie să fii într-adevăr foarte îndrăgostit ca să te lansezi atât de prosteşte într-o speculaţie cu titluri de valoare româneşti. Cred că nu se va trezi prea fericit din această tristă aventură.

Telefonul sună. T. X. ridică receptorul.

— Dumneata eşti, T. X.? se auzi o voce răguşită la celălalt capăt al firului.

— Chiar eu.

— Aici John Lexman.

— Ia uită-te, nu-ţi recunoscusem vocea. Ce s-a mai întâmplat John? Nu reuşeşti să găseşti o dezlegare pentru ultima ta intrigă poliţistă?

— Vino aici imediat… spuse tânărul scriitor dintr-o suflare şi cu o voce care trăda o adâncă disperare. Am omorât un om!

T. X. tresări.

— Fir-ar să fie, bolborosi el. Imbecilul!

CAPITOLUL III.

A doua zi dimineaţă, castelul Beston era teatrul unei triste reuniuni. John Lexman, palid şi speriat, stătea prăbuşit pe sofa alături de soţia sa. Agentul de poliţie local era ocupat cu vizitarea casei, în timp ce T. X., cu un carnet şi un creion în mână, lua note.

Tânărul scriitor relata evenimentele desfăşurate în ajun şi întâlnirea cu cămătarul, care precedase primirea scrisorii de la acesta.

— Mai ai scrisoarea? întrebă T. X.

John Lexman aprobă printr-o înclinare a capului.

— Slavă Domnului! spuse celălalt, respirând cu uşurare. Un lucru care o să-ţi evite multe neplăceri, băiete. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat mai departe.

— Am ajuns în sat, continuă John Lexman, pe care l-am traversat. Ploaia continua să cadă şi n-am întâlnit ţipenie de om pe drum. La intersecţia de la Eastbourne Road mă aştepta Vassalaro. Mi era oarecum ruşine să mă întâlnesc cu un astfel de individ în asemenea împrejurări şi în locul acela, dar mi-am spus că era în orice caz mai bine decât să o expun pe Grace la neplăcerea unei vizite din partea lui. Acest blestemat de revolver pe care-l luasem cu mine – şi mă întreb încă de ce – a fost cauza nenorocirii.

— Continuă.

— Vassalaro s-a arătat la început destul de binevoitor, deşi nervos, dar foarte curând a început să se comporte într-un fel cu totul curios. Mi s-a părut că se preface că îl apucă o furie violentă. Şi dintr-o dată, a scos un revolver pe care l-a

îndreptat spre mine, urlând în tot acest timp nişte ameninţări teribile. De-abia atunci mi-am adus aminte de avertismentele lui Kara.

— Ale lui Kara? îl întrerupse celălalt, repede.

— Da. E vorba de un prieten care m-a prezentat lui Vassalaro. Imens de bogat.

— Înţeleg, spuse T. X. Continuă, te ascult.

— Mi-am amintit, deci, de avertismentele lui şi m-am gândit că dacă voi scoate la rândul meu revolverul îl voi face să coboare tonul. Am pus degetul pe trăgaci şi, nu-mi dau seama cum s-a întâmplat, am auzit patru focuri, distinct, unul după altul. Omul s-a prăbuşit fără un geamăt. Revolverul mi-a scăpat din mână, am îngenunchiat lângă corpul inert… Era prea târziu… Revolverul fusese îndreptat exact spre pieptul lui…

Tresări, înfundându-şi faţa în mâini. Tânăra femeie îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui şi, aplecându-se puţin, începu, în şoaptă, să-l îmbărbăteze. T. X. rămase tăcut.

— Încă nu murise. Murmura cuvinte de neînţeles. M-am dus imediat în sat şi i-am povestit totul poliţistului… El s-a ocupat de corpul victimei.

T. X. se ridică, îndreptându-se spre uşa camerei, pe care o deschise.

— Intră, domnule.

Era poliţistul.

Iar după ce omul se află în cameră:

— Presupun că luând corpul ai ridicat şi toate obiectele ce se găseau în apropierea lui.

— Da, domnule. Am luat pălăria şi bastonul.

— Şi revolverul? întrebă T. X.

Celălalt scutură din cap.

— Nu exista nici un alt revolver, în afară de cel al domnului Lexman.

Şi spunând aceasta, băgă mâna în buzunar, de unde scoase Browning-ul. T. X. apucă arma.

— Eu am să mă ocup de învinuit. Dumneata ia câţiva oameni şi verifică bine împrejurimile locului crimei. De îndată ce găseşti arma, adu-mi-o. Cel care va găsi arma va primi o recompensă bogată.

Poliţistul îşi duse mâna la chipiu şi salută. Apoi ieşi.

— Iată o afacere destul de curioasă, bombăni T. X. reîntorcându-se la masă. Îţi dai singur seama, Lexman. Desigur, faptul că ai împrumutat bani nu are nimic neobişnuit în sine, dar împrejurarea că acest creditor ţi-a cerut restituirea sumei mai înainte de termenul prevăzut şi, în plus, faptul că a mers până la ameninţări, este într-adevăr destul de bizar. Cămătarii nu prea au obiceiul să-şi ceară banii înapoi sub ameninţarea revolverului. Şi apoi pentru ce ţi-a dat întâlnire într-un loc atât de pustiu? În sfârşit, de ce ţi-a trimis o scrisoare atât de ameninţătoare, când putea să-şi dea seama foarte uşor că o astfel de scrisoare era compromiţătoare, putându-i provoca mari neplăceri?

Începu să se bată cu creionul în dinţi. Apoi, dintr-o dată, spuse:

— Vreau să văd scrisoarea.

John Lexman se ridică de pe sofa, se duse la casa de bani şi, răsucind mânerul, se pregăti să o deschidă pentru a trage afară sertarul de oţel în care lăsase documentul. Mâna încă îi mai era pe cheie, când T. X. descoperi în privirea lui o expresie de surpriză.

— Ce s-a întâmplat? întrebă detectivul.

— Ce cald e! spuse John, aruncând o privire prin cameră, ca şi cum ar fi vrut să măsoare distanţa dintre casa metalică şi şemineu.

T. X. puse, la rândul său, mâna pe metal. Era, într-adevăr, foarte cald.

— Deschide, spuse el.

În momentul când trase sertarul, conţinutul acestuia luă foc. Flacăra se stinse imediat, răspândind un uşor miros de ars.

— Nu atinge nimic, spuse T. X. repede.

Scoase complet afară sertarul şi îl duse la lumină. Înăuntru nu mai era decât o grămăjoară de cenuşă şi o urmă în locul unde flacăra atinsese peretele sertarului.

— Am înţeles, spuse T. X. încet.

El vedea mai mult decât o grămăjoară de cenuşă. Înţelegea acum pericolul teribil în care se afla prietenul său. Principala circumstanţă atenuantă existentă în favoarea lui Lexman dispăruse pentru totdeauna.

— Scrisoarea a fost scrisă pe o hârtie specială, care se distruge atunci când rămâne mai mult timp expusă la lumină. Dacă după ce ai citit-o nu ai fi închis-o imediat în sertar, ai fi văzut-o luând foc în mâinile tale. Era pe punctul de a se aprinde chiar când ai pus-o în sertar. Dar cu plicul ce s-a întâmplat?

— L-a ars Kara, spuse Lexman cu o voce surdă. L-a aruncat în şemineu.

— Ei drăcie! mormăi T. X. din ce în ce mai încurcat.

Iar atunci când, o jumătate de oră mai târziu, poliţistul satului îl anunţă că revolverul era de negăsit, exclamaţiile lui fură încă şi mai colorate.

A doua zi dimineaţă, John Lexman se afla încarcerat în închisoarea din Lewes sub acuzaţia de omucidere cu premeditare.

* *

Chemat de urgenţă printr-o telegramă, Mansus sosi la Beston Tracey, unde T. X. îl primi în bibliotecă

— Te-am chemat, Mansus, spuse el, pentru că mi-a trecut prin cap prostia că ai putea să ai mai multă minte, totuşi, decât camarazii tăi.

— Mulţumesc T. X. că mi-ai luat apărarea ieri, în faţa patronului, începu poliţistul.

T. X. i-o tăie scurt.

— Bine, bine, mormăi el.

Iar după un timp, cu o voce mieroasă:

— Datoria oricărui funcţionar este să-şi protejeze subalternii.

După care îi prezentă lui Mansus o scurtă relatare a afacerii.

— Dovezile împotriva lui Lexman sunt foarte puternice. A împrumutat bani de la un om care a fost găsit mort, având în buzunar o chitanţă semnată de debitorul său. Mă îndoiesc tare că Lexman ar putea reuşi să convingă juriul de adevărul versiunii lui. Singura probă, deocamdată, rămâne revolverul grecului. Nu avem altceva de făcut decât să începem să căutăm din nou.

Înainte de a părăsi castelul Beston, T. X. stătu de vorbă cu Grace. Ochii încercănaţi ai tinerei mărturiseau noaptea albă petrecută. Era extraordinar de palidă, dar perfect calmă.

— Cred că ar fi mai bine să vă spun câteva lucruri, zise ea, conducându-l pe T. X. în salonul casei şi închizând uşa în urma lor.

— Şi care, probabil, îl privesc pe Kara, observă el.

Grace Lexman îl măsură uimită.

— Ştiaţi?

— Nu ştiu nimic.

Preţ de o secundă, el fusese tentat să se joace de-a atotştiutorul. Dar faţa îndurerată a tinerei femei îl obligă să fie sincer.

— Nu ştiu nimic, vă repet. Dar îmi pot închipui multe lucruri.

Fără nici o altă introducere, Grace începu să povestească.

— Mai întâi, trebuie să vă spun că mai demult Kara m-a cerut în căsătorie. Şi că pentru motive despre care, mai ales, doresc să vă vorbesc, mi-e frică de acest om.

După care îi povesti poliţistului cum îl cunoscuse la Salonic şi împrejurările în care ieşise la iveală cruzimea instinctelor sale. Îi descrise, de asemenea, tentativa de răpire, căreia era să-i cadă victimă.

— Soţul dumneavoastră ştie toate acestea? întrebă T. X.

Ea scutură din cap cu un aer nefericit.

— Nu pot să-mi iert că nu i-am spus-o niciodată.

Vorbind, îşi frângea mâinile, pradă unei sincere remuşcări.

T. X. o urmărea şi în ochii lui se citea toată compasiunea. După care o întrebă:

— Domnul Kara v-a făcut vreodată o aluzie la situaţia materială a soţului dumneavoastră?

— Niciodată. Dar ştiu că el este cel care i l-a prezentat pe Vassalaro. Credeţi că toate aceste amănunte i-ar putea fi de vreun folos lui John?

T. X. negă printr-o mişcare a capului.

— Din păcate, tot ce-mi povestiţi nu are nici o legătură, aparent cel puţin, cu afacerea aceasta. Nu-i spuneţi nimic lui John; este inutil să se mai adauge o nouă supărare. Vă promit că am să fac tot ce va fi posibil.

T. X. Meredith îl întâlni pe Mansus lângă maşina care-l aştepta în faţa casei. Cei doi aveau să ajungă, câteva minute mai târziu, la locul crimei. O mulţime de gură-cască, atrasă de o curiozitate morbidă, se adunase acolo, în timp ce un agent de pază se străduia cu mare greutate să-i ţină cât mai la distanţă.

Locurile mai fuseseră inspectate încă o dată. Cele două drumuri se întretăiau aproape în unghi drept şi în dreptul cotiturii exista o largă spărtură în gardul viu, prin care se putea ajunge la un câmp în pârloagă, unde păşteau vitele fermei învecinate. Se încercase acoperirea acestei găuri cu sârmă ghimpată, dar deschiderea rămăsese destul de mare pentru a-i permite unui om să se strecoare prin ea. Tocmai această breşă îi atrase atenţia lui T. X. Cum şi câmpurile şi şanţurile fuseseră atent cercetate de către Mansus, nu mai rămânea acum decât să se vadă dacă nu cumva în acest gard viu şi tufişurile de lângă el se putea ascunde un obiect util cercetărilor.

— Ia uită-te, ce e asta? strigă deodată Mansus.

Se aplecă şi ridică ceva de pe pământ.

T. X. luă obiectul în mână şi îl examină. Fără nici un dubiu, era un cartuş de revolver. Mansus însemnă cu vârful

bastonului locul unde fusese găsit şi continuă cercetările. De data aceasta, fără succes.

— Tare mă tem că pentru astăzi e tot ce-am putut să găsim, spuse T. X. după încă o jumătate de oră de cercetări fără vreun rezultat.

Se opri, cu un aer gânditor. Un rid adânc îi brăzda fruntea.

— Mansus, spuse el, să presupunem că în zona aceasta au fost trei oameni: Lexman, cămătarul şi un martor, care, pentru un motiv pe care noi îl ignorăm, era foarte interesat de întâlnirea dintre ceilalţi doi, pe care dorea să-i supravegheze, fără a-şi trăda prezenţa. Nu crezi că acest om care, aşa cum bănuiesc eu, a fost instigatorul întâlnirii, a ales ca post de observaţie deschiderea aceea din gardul viu, care i-ar fi permis, datorită tufişurilor din jur, să vadă fără a fi văzut?

Mansus păru să reflecteze.

— Ar fi putut să vadă fără să fie văzut, stând oriunde în spatele acestui gard viu, afirmă el după o lungă pauză.

Pe faţa lui T. X. se aşternu un surâs ironic.

— Te felicit, Mansus. Îmi dau seama că în creierul tău a început să se mişte ceva. Pentru prima dată văd că eşti de acord cu T. X. Meredith.

Mansus nu reacţionă.

— Desigur, dacă era vorba numai de a observa ce se petrece, ar fi fost locul cel mai puţin indicat. Dar acest necunoscut, presupunând că a existat cu adevărat, s-a postat cu siguranţă aici pentru că era singurul loc la care se putea ajunge fără a fi zărit de ceilalţi doi. Dacă ar fi traversat drumul, însemna să-i atragă atenţia grecului care-l aştepta pe Lexman. Cu siguranţă, mai există o breşă în acest gard de mărăcinişuri, mai departe de drum şi foarte probabil că pe acolo a intrat în câmpul din spatele tufişurilor. După aceea, s-a apropiat de locul unde s-a postat. A aruncat ţigara undeva între această breşă şi locul acesta.

— A aruncat o ţigară? făcu Mansus surprins.

— Da. Ţigara pe care o fuma, repetă T. X. Dacă ar fi continuat să fumeze şi-ar fi trădat prezenţa.

Cei doi poliţişti o luară de-a lungul gardului o bucată de drum. Cam la o sută de metri de locul de unde porniseră, descoperiră, într-adevăr, o altă breşă în gardul viu. Iar la zece metri de acel loc, T. X. găsi ceea ce căutau, o ţigară pe jumătate fumată, muiată de ploaie.

— Oricine ar fi, e limpede că acest martor necunoscut se pricepe la tutun.

Mergând în continuare pe drum, T. X. observă, nu departe de gara Lewes, pe solul umed, urmele slabe ale pneurilor unei maşini.

— Uite locul unde s-a oprit maşina şi de unde a luat-o înapoi! spuse el. Şi există chiar câteva urme de ulei pe pământ.

T. X. se aplecă, continuând să înainteze, în aceeaşi poziţie care-l făcea să semene cu un dansator rus.

— Uite şi chibriturile pe care şoferul le-a aprins! Unul, două, trei, patru, cinci, şase… Să considerăm câte două chibrituri de fiecare ţigară, pentru că noaptea era ploioasă, asta înseamnă trei ţigări. Avem şi noroc, uite un chiştoc. De Gold Flake, spuse el examinând mucul ţigării. Pentru a fuma un Gold Flake, este nevoie cam de zece minute, pe o vreme normală, şi de vreo opt minute, pe un timp ploios. Prin urmare, spuse el, maşina a rămas aici timp de douăzeci şi patru de minute. Ei, ce zici, Mansus?

— Nu e rău gândit, T. X. Rămâne numai de văzut dacă aceasta este maşina care ne interesează pe noi.

— Oricare din maşinile care au trecut pe aici ne interesează, răspunse T. X. enigmatic.

Până la drumul naţional, nu mai observară nici o urmă de pneuri. T. X. îl însoţi pe ajutorul său la gară, pentru ca acesta să prindă trenul de la ora unu spre Londra.

— Te duci imediat în Cadogan Square şi-l arestezi pe şoferul domnului Kara.

— Sub ce pretext?

— Primul pe care bogata ta imaginaţie îl va descoperi, sugeră T. X. cu neglijenţă. Pariez că, de altfel, acest şofer a şi plecat. Există, totuşi, o şansă şi nu trebuie să o ratăm.

T. X. avu în continuare o zi foarte încărcată. La castelul Beston ajunse seara, târziu. O telegramă îl aştepta. O deschise în grabă.

„Şoferul se numeşte Goole. Fost chelner la Clubul englez din Constantinopol. A părăsit Anglia în dimineaţa asta. Mama bolnavă."

— Mamă bolnavă, repetă T. X. gânditor. Cam slăbuţ. L-aş fi crezut pe Kara capabil să ne ofere o explicaţie mai bună.

T. X. se afla la biroul lui Lexman, când femeia de serviciu intră, anunţând:

— Domnul Remington Kara.

CAPITOLUL IV.

T. X. împături telegrama şi o băgă în buzunarul hainei. Cu un semn din cap, îl salută pe noul venit, împingând spre el un scaun.

— Numele meu nu vă este, fără îndoială, necunoscut, spuse vizitatorul, dezinvolt. Sunt unul dintre prietenii bietului Lexman.

— Da, mi s-a spus, răspunse T. X. Dar, vă rog, prietenia pentru Lexman sper că nu vă împiedică să luaţi loc.

Un moment, grecul păru să rămână împietrit văzând primirea ce i se făcea, după care, cu un surâs forţat pe buze, luă loc în fotoliul aflat în faţa mesei de lucru.

— Această veste, atât de tristă, m-a dat peste cap, începu el, cu atât mai mult cu cât mă simt, într-un anumit fel, oarecum răspunzător. Pentru că, de fapt, eu i l-am prezentat pe acest om lui Lexman.

— În locul dumneavoastră, spuse T. X. răsturnându-se pe scaun şi privindu-şi interlocutorul cu o expresie pe jumătate serioasă, pe jumătate ironică, n-aş fi fost în stare să închid toată noaptea un ochi.

Această comportare, neaşteptată mai ales din partea unui poliţist în exercitarea atribuţiilor de serviciu, îl umplu de

mirare pe grec.
— Când l-aţi văzut ultima dată pe Vassalaro? aruncă cu detaşare T. X.
Kara privi în sus, părând că se străduieşte să-şi amintească.
— Dacă memoria nu mă înşeală, ultima noastră întâlnire a avut loc acum o săptămână.
— Da… dacă nu vă înşeală memoria, repetă T. X.
Grecul îşi reprimă o tresărire, străduindu-se să zâmbească.
— Nu înţeleg… începu el.
— Nu are importanţă, o tăie scurt T. X. Daţi-mi voie să vă întreb ccva. Eraţi aici când domnul Lexman a primit scrisoarea? Fiindcă ştim că el a primit o scrisoare, adăugă el observând aerul mirat al grecului. Femeia de serviciu şi poştaşul au confirmat, asupra acestui punct, depoziţia lui Lexman.
— De acord. Mă aflam aici când a primit scrisoarea.
— Scrisoarea pe care domnul Lexman a primit-o era scrisă pe o hârtie de culoare închisă şi destul de groasă, continuă T. X.
Kara păru să ezite un moment.
— N-am remarcat, nici culoarea, nici consistenţa hârtiei, spuse el.
— Curios. Eram convins că aţi observat, pentru că dumneavoastră aţi fost chiar cel care a ars plicul.
— Nu-mi amintesc să fi ars un plic, făcu Kara mirat.
— În orice caz, confirmă T. X., atunci când domnul Lexman v-a citit scrisoarea…
— În definitiv, despre ce scrisoare vorbiţi? întrebă grecul încruntându-se.
— Domnul Lexman, reluă T. X. cu răbdare, a primit scrisoarea de ameninţări pe care v-a citit-o şi el însuşi v-a dat-o ca să vedeţi şi singur, apoi, tot în prezenţa dumneavoastră, a închis-o într-un sertar de oţel al casei sale de bani.

Grecul surâse, cu cel mai binevoitor aer cu putinţă.

— Cred că vă înşelaţi, spuse el pe un ton plin de amabilitate, îmi amintesc, într-adevăr, că a primit o scrisoare, dar nu mi-a citit-o şi, cu atât mai puţin, nu mi-a dat s-o citesc.

Ochii lui T. X. se micşorară până deveniră doar două linii subţiri, vocea lui răsunând dintr-o dată dură, de o sonoritate metalică.

— Dacă va fi cazul, sunteţi dispus să depuneţi mărturie că nu cunoaşteţi conţinutul scrisorii primite de domnul Lexman?

— Absolut!

— De asemenea, să juraţi că nu l-aţi mai întâlnit pe Vassalaro de o săptămână?

— Bineînţeles.

— Mai exact, că nu l-aţi revăzut ieri seară, continuă T. X., că nu aţi vorbit cu el pe cheiul gării din Lewes, după care v-aţi despărţit, aţi reluat drumul spre Londra, doar ca după zece minute să vă îndreptaţi spre Beston Tracey?

Grecul deveni palid, dar nici un muşchi de pe faţă nu-i tresări.

— Şi aţi mai fi dispus să juraţi că nu v-aţi oprit în dreptul unei găuri din gardul viu care mărgineşte drumul, exact lângă intersecţia cu Eastbourne Road, pentru a urmări ce se petrece?

— Da, aş putea jura, spuse Kara, de data aceasta pe un ton din care dispăruse orice urmă de siguranţă.

— Veţi putea jura şi că, în drumul spre Londra, nu v-aţi oprit la ora douăsprezece şi jumătate, pentru a vă face plinul de benzină?

Grecul care îşi regăsise în întregime sângele rece, se ridică.

— Sunteţi un om foarte abil domnule Meredith. Dacă nu mă înşel, acesta este numele dumneavoastră?

— Exact, acesta e numele meu, spuse T. X. Eu nu simt atât de mult nevoia ca dumneavoastră să-mi schimb numele.

În privirea lui Kara se aprinse o lumină, semn că lovitura pe care o primise îşi atinsese ţinta.

— Trebuie să plec, spuse Kara. Venisem aici ca s-o văd pe doamna Lexman şi nu-mi închipuiam că am să întâlnesc un poliţist.

— Dragă domnule Kara, spuse T. X. ridicându-se la rândul său şi aprinzându-şi o ţigară, aceasta este o surpriză care, probabil, se va repeta de multe ori.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic. Mă gândesc pur şi simplu că vi se va întâmpla încă de multe ori de acum înainte ca, aşteptându-vă să întâlniţi o persoană, să găsiţi în realitate alta. Şi, afară de cazul în care nu veţi avea un noroc extraordinar, această altă persoană va fi, de cele mai multe ori, un poliţist.

După care răsuflă uşurat, pentru că, în sfârşit, reuşise să dea curs, cel puţin în parte, mâniei care fierbea în el.

— Două probe ar putea să-l salveze pe domnul Lexman din această încurcătură. Prima, zise el, este scrisoarea care, aşa cum bine ştiţi, a ars.

— Da, spuse Kara.

T. X. se aplecă peste masă.

— Deci ştiaţi?

— Da… Mi-a spus cineva, nu-mi amintesc cine anume.

— Nu este adevărat, i-o tăie T. X. În afară de mine şi de domnul Lexman, nimeni nu ştia acest lucru.

— Să nu exagerăm, stimate domn, spuse Kara, trăgându-şi mănuşile pe mâini. Chiar dumneavoastră m-aţi întrebat dacă nu eu am ars plicul.

— Eu v-am întrebat doar despre scrisoare, rectifică T. X. surâzând.

— Şi cealaltă dovadă?

— Revolverul, spuse poliţistul. Revolverul cu care a fost ameninţat domnul Lexman.

— Mă tem că nici pentru asta nu vă pot fi de folos.

Poliţistul îl conduse pe Kara la limuzina sa.

— Aveţi un nou şofer, după câte observ, zise el.

Fierbând de furie, Kara se strecură în maşină.

— Dacă îi veţi scrie cumva vechiului dumneavoastră şofer, transmiteţi-i, vă rog, din partea mea, urări de grabnică însănătoşire pentru mama lui.

Kara nu răspunse. De abia când maşina se îndepărtă suficient, se prăbuşi în pernele confortabile ale banchetei, dând frâu liber unei crize de furie.

CAPITOLUL V.

Şase luni mai târziu, T. X. era ocupat să marcheze pe o hartă a ţinutului Sussex o linie care lipsea, când şeful său îşi făcu apariţia În birou.

— Ce faci acolo? întrebă el intrigat.

— Vreau să umplu o mică lacună, de altfel fără importanţă. Autorul acestei hărţi a omis să traseze un mic pârâu care curge prin această regiune. Sunt aproape sigur că voi găsi în pârâu obiectul pe care-l caut.

— Văd că încă n-ai abandonat partida în afacerea Lexman. Cât a luat? Cincisprezece ani, dacă-mi amintesc bine.

— Cincisprezece ani şi încă a scăpat uşor.

Sir George se duse la fereastră şi rămase câteva momente în faţa ei, privind afară, în stradă, forfota mulţimii.

— Am auzit că acum te afli în raporturi mai bune cu Kara.

T. X. mormăi ceva, care putea fi luat drept un răspuns afirmativ.

— Cred că eşti informat că acest gentleman a făcut tot ce se putea pentru ca să fii dat afară din poliţie.

— Nu mă miră. Eu însumi am făcut tot posibilul ca să-l trimit la ştreang. Un schimb de bune intenţii.

— Tocmai, şi acesta este motivul pentru care nu reuşesc să înţeleg încă această bruscă prietenie.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegeţi, sir George, spuse T. X. pe un ton caustic. Sunt atât de numeroase, încât renunţ să le adun.

— Eşti insolent, mârâi şeful. Hai să luăm masa împreună.

— Unde? întrebă T. X. circumspect.

— La clubul meu.

— Regret foarte mult, spuse poliţistul pe un ton de afectată politeţe. Am mai mâncat o dată acolo şi asta mă dispensează de orice altă explicaţie.

După plecarea şefului, T. X. se aplecă deasupra hărţii, surâzând la amintirea noii sale prietenii cu Kara. Grecul luase în serios scuzele pe care acesta i le prezentase şi nu-şi cruţase nici un efort pentru a produce o impresie favorabilă acestui om pe care înainte îl insultase cu atâta grosolănie. T. X. acceptase chiar o invitaţie din partea lui Kara de a petrece un week-end în casa sa de la ţară. Găsise strânsă acolo lume din buna societate, politicieni eminenţi şi femei frumoase.

T. X. se însărcinase cu rezolvarea problemelor castelului Beston. Transportase o mare parte din mobilă la Londra, unde Grace Lexman închiriase un mic apartament.

Tânăra femeie avea o mică rentă care, adăugată drepturilor de autor ce-i reveneau soţului ei, mult sporite şi de publicitatea ce se făcuse în jurul procesului, o punea la adăpost de orice griji materiale.

„Cincisprezece ani”, murmură încă o dată T. X., continuând să lucreze şi oftă.

Înţelesese încă de la început că afacerea era disperată. Victima fusese creditorul lui Lexman. Scrisoarea de ameninţare dispăruse, revolverul cu care acuzatul pretindea că a fost ameninţat era de negăsit. Secretarul de Stat pentru afacerile interne îl asigurase pe T. X. că, în cazul în care ar reuşi să găsească revolverul, se putea spera la o soluţie de achitare.

Toate râurile din împrejurimile locului unde fusese omorât Vassalaro au fost explorate. Chiar şi albia unui mic râu a fost dragată, dar fără nici un rezultat. T. X. a recurs atunci la mijloace mai eficace, deşi mai puţin licite.

Un misterios electrician se prezentase într-o zi la Cadogan Square nr. 456, în absenţa lui Kara, şi dăduse dovadă de atâta siguranţă de sine, încât servitorii nu îndrăzniseră să-i refuze intrarea în apartamentul personal al grecului, unde

tehnicianul pretindea că are de verificat o instalaţie electrică.

Kara constatase, a doua zi, că i se umblase la casa de bani.

Desigur, cea mai mare parte din averea sa era pusă la adăpost în seiful băncii, dar, speriat, grecul luase imediat măsuri pentru înlocuirea casei de bani cu una nouă, care să-l pună la adăpost de orice spargere.

T. X. îşi termină lucrul, se spălă pe mâini şi, pe când şi le ştergea, în încăpere îşi făcu apariţia, ca o furtună, Mansus. Nu era deloc Mansus cel obişnuit. În acest moment, inspectorul atât de ponderat şi metodic îşi stăpânea cu greu emoţia.

— Am pus mâna pe adresa lui Vassalaro! A locuit în Great James Street.

— Nu, în Adelphi, rectifică T. X.

— Pardon, avea două apartamente, spuse Mansus. Astăzi dimineaţă, trecând pe Westminster Brige, am văzut doi oameni angajaţi într-o discuţie, iar unul dintre ei a pronunţat numele lui Vassalaro. Fireşte, am tras cu urechea.

— Nu era chiar atât de firesc, dar, în sfârşit, spune mai departe.

— Unul dintre ei, un gentleman cu o înfăţişare foarte respectabilă, a spus: „I-am închiriat acestui Vassalaro un apartament, care a rămas încă blocat cu lucrurile lui.” Atunci, m-am apropiat şi m-am prezentat: „Sunt de la poliţie. Vreţi să mă urmaţi?”

— Şi, bineînţeles, interveni T. X., respectabilul nostru n-a mai scos un cuvânt.

— Aşa este, mărturisi Mansus, oricum însă tot am reuşit să-i dezleg limba. Vassalaro locuia în Great James Street, la etajul trei. Mobilele şi alte câteva obiecte ce i-au aparţinut sunt în continuare acolo. Existau, bineînţeles, motive serioase, ca să aibă două adrese…

T. X. dădu din cap, cu un aer complice.

— Cum se numeşte femeia? întrebă el.

— Era căsătorit, dar soţia sa îl părăsise înainte de a fi omorât. De două sau de trei ori pe săptămână, rămânea peste noapte în Great James Street nr. 604, etajul trei. Să mergem să vedem mobila şi să ne întoarcem.

Zece minute mai târziu, cei doi poliţişti se găseau în sordidul apartament ocupat altădată de Vassalaro.

Proprietarul declară că cea mai mare parte din mobile îi aparţineau lui şi doar câteva obiecte erau ale defunctului. Printre acestea se aflau un cufăr masiv, un birou de mici dimensiuni, un dulap-clasor şi nişte haine. Dulapul, la fel ca şi biroul, era închis. Mansus le deschise fără prea mare greutate. Găsi acolo o corespondenţă voluminoasă şi un amestec de tot felul de lucruri, într-o mare dezordine.

T. X. răsfoi scrisorile, fără a găsi nimic care să-l intereseze. Era pe punctul să renunţe la căutări, când privirea îi fu atrasă de o lădiţă plasată într-o nişă a biroului. O deschise şi, înăuntru, găsi un teanc de foi împachetate în staniol.

— Bravo! strigă poliţistul cuprins dintr-o dată de un acces de veselie.

CAPITOLUL VI.

Un bărbat stătea în curtea închisorii Dartmoor. Purta uniforma care stigmatizează deţinuţii. Părul scurt şi o barbă nerasă de două zile îi înăspreau faţa. Stătea acolo nemişcat, cu mâinile la spate, în atitudinea cuiva care aşteaptă să primească ordine.

John Lexman, A. O.43, ridică privirea spre cerul albastru. Fiecare zi i se părea o eternitate. Nu îndrăznea să se gândească la soţia pe care o lăsase singură şi care suferea din cauza lui. Într-un anumit fel, era şters din lista celor vii. El nu mai exista pentru oamenii pe care îi iubea şi de care fusese iubit.

Acum, în viaţa lui, îşi făcuseră loc noi preocupări. Ce carte ar fi putut să împrumute în ziua aceea de la bibliotecă? Ce corvoadă avea să-i fie repartizată? Acestea erau problemele lui. În ziua aceea primise dispoziţia să vopsească ferestrele şi uşile unei mici vile de lângă închisoare.

— Întoarce-te cu faţa la zid! bombăni o voce de lângă el şi, în mod automat, se întoarse, ţinând mai departe mâinile împreunate la spate şi fixând cu privirea zidul cenuşiu al închisorii.

Auzi trecând în spatele lui un grup de deţinuţi. Lanţurile care îi legau pe unii de alţii se ciocneau între ele, scoţând un sunet care îi devenise familiar. La început, oamenii aceştia îl interesaseră, era timpul în care încă îi observa cu ochi de romancier,

— Patruzeci şi trei, la dreapta, înainte marş!

Lexman porni în urma paznicului. Trecură de poarta solidă a închisorii şi se îndreptară spre grupul de vilişoare ocupate de personalul închisorii. A. O.43 părăsea, provizoriu, închisoarea, pentru a-i da o faţă proaspătă şi curată uneia din aceste căsuţe.

Mica vilă nu era ocupată. Un deţinut care făcea muncă de tapiţer, de asemenea sub supravegherea unui paznic, aştepta sosirea vopsitorului. Cei doi paznici schimbară un salut între ei, după care primul plecă, încredinţându-l pe deţinut colegului său. Cei doi oamenii lucrară o oră sub privirea atentă a supraveghetorului. Apoi, acesta îi lăsă singuri pentru câtva timp şi John Lexman avu ocazia să facă cunoştinţă mai îndeaproape cu tovarăşul său de nenorocire. Era un om de douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani, cu un fizic plăcut, având o expresie cumva animalică în privire, ce marca pe mai toţi deţinuţii din Dartmoor. După ce zgomotul paşilor paznicului ce se îndepărta se stinse, celălalt i se adresă:

— De ce eşti aici? îl întrebă cu o voce groasă.

— Pentru omor, răspunse John Lexman scurt.

Nu se putu împiedica să surâdă, văzând expresia de respect ce se aşternuse pe faţa celuilalt.

— Cât ţi-au dat?

— Cincisprezece ani.

— Bănuiesc că este pentru prima dată când te afli aici?

— Da, răspunse Lexman sec.

— Eu am intrat aici, prima dată, când eram puşti, reluă tapiţerul de ocazie. Săptămâna viitoare ies.

John Lexman îl privi cu invidie. Dacă ar fi aflat că celălalt a moştenit o imensă avere, gelozia lui nu ar fi fost mai mare.

Să ieşi de aici!

Să mergi la Londra, ca toţi oamenii, să respiri aerul proaspăt, să fii liber să te scoli şi să te culci la ora la care îţi place, să nu răspunzi la nici o altă chemare decât cea a conştiinţei tale, iată…

— Dar tu, de ce eşti închis? întrebă el, pentru a spune ceva.

— Pentru tăinuire şi fraudă, răspunse celălalt vesel. M-a turnat o femeie. Ceilalţi trei cu care eram au scăpat. Ghinion, ce să-i faci!

Ce repede se poate obişnui cineva într-un anumit mediu, gândi Lexman. Există o adevărată fraternitate între infractori. O dată aflat printre ei, felul lor de a vedea lumea este repede adoptat.

Paşii gardianului întrerupseră conversaţia. Vocea sa răsună pe scară.

— Patruzeci şi trei, vino aici! Să ne grăbim!

John îşi luă găleata şi pensula, ieşind pe palier.

— Unde e celălalt? întrebă gardianul.

— La primul etaj, în încăperea din fund.

Gardianul ieşi, aruncând de jur-împrejur o privire. O maşină mare de culoare gri se îndrepta spre casă, venind din direcţia Princetown.

— Pune jos găleata, îi spuse lui John Lexman pe o voce în care se simţea emoţia. Eu urc la primul etaj. Atunci când maşina va ajunge aici, nu întrebi nimic şi urci în ea. O să te înfăşori într-o pătură şi rămâi liniştit până când maşina se va opri.

John Lexman îşi simţi sângele fierbând în vine. Bâlbâi:

— Dumnezeule!

— Ai înţeles? Fă aşa cum ţi-am spus.

Cu gesturi de automat, John puse jos uneltele sale de vopsitor şi se îndreptă spre uşa casei. Maşina gri urca panta. John putea să-l zărească pe şofer, a cărui faţă era pe jumătate ascunsă de ochelari. De îndată ce maşina ajunse în faţa uşii, sări înăuntru. Automobilul demară imediat, în mare viteză. Înfăşurat până peste cap cum era, John nu putea să vadă drumul pe care apucase maşina, dar i se păru că aceasta făcuse un viraj la stânga şi acum, traversa zona de mlaştină. În sfârşit, se opri.

— Ieşi, îi ordonă o voce.

John Lexman aruncă pătura, ieşi afară şi imediat maşina se îndepărtă cu repeziciune.

În primul moment, se crezu singur. Singur, în mijlocul mlaştinilor, ce avea să facă?

Se întoarse. I se păruse că a auzit o voce.

Se afla pe panta unei coline. La poalele ei, se întindeau tufe de vegetaţie. Acolo, în zona aceea, locuitorii din Dartmoor organizau în timpul verii cursele de poney. Dar nu văzu acum nici urmă de cal. În schimb, zări un mic avion, în apropierea căruia se afla un om îmbrăcat în combinezon de aviator.

John coborî panta. Când fu aproape de omul pe care-l zărise, împietri.

— Kara! murmură el şi omul în combinezon de aviator surâse.

— Nu înţeleg, ce vrei cu mine? întrebă Lexman, care-şi reveni după emoţia dinainte.

— Să te duc la un loc sigur, răspunse celălalt.

— Până acum nu ai făcut nimic pentru mine. Un singur cuvânt din partea ta ar fi fost de ajuns să mă salveze.

— Nu puteam să mint, dragul meu Lexman, te asigur că uitasem cu desăvârşire de existenta acelei scrisori. Acum, sunt însă hotărât să fac tot ceea ce-mi stă în puteri pentru tine şi soţia ta.

— E aici?

— Da. Te aşteaptă.

John întoarse capul şi ascultă. De dincolo de mlaştini, răsună ecoul unei împuşcături.

— Acum nu e momentul să discutăm, spuse Kara. Au descoperit evadarea ta. Urcă.

John se execută şi Kara îl urmă.

— Este un monoplan din cel mai recent model, nu o să ne fie deloc greu să ne luăm zborul.

Avionul porni, la început mai greoi, dar după ce parcurse câteva sute de metri se ridică uşor de la sol. Îşi balansă încet aripile în aer şi cei doi pasageri văzură pământul depărtându-se încetul cu încetul.

John Lexman îmbrăţişă peisajul dintr-o privire. Văzu râul dantelat şi i se păru că distinge un şir de case albe. Apoi, orice urmă de pământ dispăru din raza vederii sale.

Nu se putea vorbi. Zgomotul motorului domina totul.

Kara era, în mod evident, un pilot îndemânatic. Din timp în timp, îşi consulta busola fixată la tabloul de bord, stăpânind cu toată siguranţa aparatul. La un moment dat, scrise câteva cuvinte pe foaia unui bloc-notes de lângă el, smulse foaia şi i-o întinse lui John. Acesta citi: „Dacă nu ştii să înoţi, găseşti o centură de salvare alături de scaunul tău.” Sub ei se afla marea.

Acum, Kara părea să inspecteze întinderea nesfârşită, în căutarea unui lucru anume. La vederea unei pete de culoare albă, despre care John nu putea să-şi dea seama ce reprezintă de la înălţimea la care se aflau, Kara execută o manevră de coborâre. Avionul pierdea rapid din înălţime şi John Lexman trebui să se ţină de scaun şi să închidă ochii, pradă unei senzaţii oribile de cădere în gol. Preţ de o clipă, i se păru că tot ce se petrecea nu era decât un coşmar.

Apoi, deschise ochii. Un iaht mare, alb, se legăna cu graţie într-un golf destul de îngust. În momentul în care avionul ameriză, zări o barcă îndreptându-se în viteză spre ei.

— Trebuie cu orice preţ să rezistăm zece minute la suprafaţa apei, spuse Kara.

Vocea lui părea răguşită din cauza emoţiei.

Cinci minute mai târziu, barca îi culese la bordul său, iar după puţin timp, cei doi umăreau, de la bordul iahtului, scufundarea lentă a monoplanului în apele mării.

— O mie cinci sute de lire aruncate în apă, trebuie să ţi-o mărturisesc, zise grecul zâmbind. Şi dacă mai adaug cele două mii pe care i le-am dat gardianului, asta înseamnă, cu totul, o destul de frumoasă sumă… Dar există în lumea ăsta lucruri care nu au preţ.

CAPITOLUL VII.

În seara aceea, T. X. intră în biroul său cu sufletul debordând de bucurie. Era ora unsprezece. Îl găsi pe Mansus adâncit în lectura ultimei ediţii a ziarului de seară.

— Te-am făcut să mă aştepţi puţin prietene, dar, în compensaţie, o să-ţi ofer o plimbare în Devonshire. Asta o să-ţi aerisească puţin creierul, scumpul meu Mansus… Apropo, de unde ai pus mâna pe numele ăsta imposibil?

T. X. deveni dintr-o dată serios. Băgă mâna în buzunarul hainei, de unde scoase un obiect învelit în pânză, pentru dobândirea căruia avusese multă bătaie de cap…

— Datorită ţie, Mansus, am găsit acest revolver. Ai făcut o treabă bună, dar nu te umfla în pene, o dată nu înseamnă mereu.

Inspectorul roşi de plăcere. Ca urmare a iniţiativei sale, într-adevăr, fusese explorat şi pârâiaşul din zona Lewes. Cercetările duseseră la descoperirea unui mic revolver, a cărui identificare fusese cu atât mai uşoară cu cât purta chiar numele de Vassalaro gravat pe crosă. Dispunând de această probă materială sigură, poliţistul îşi vedea sarcina mult uşurată. Mai exista, în plus, ciorna unei scrisori de ameninţare, ce fusese găsită printre lucrurile lui Vassalaro şi care constituia o altă probă importantă. Era, fără îndoială, o scrisoare scrisă după dictare, pentru că unele cuvinte, greşit ortografiate, fuseseră corectate de o altă mână.

Dar ceea ce, mai ales, îl bucura pe T. X. era descoperirea, în vechiul apartament al lui Vassalaro, a mai multor foi de

hârtie, impregnate cu o substanţă chimică specială şi care se aprindeau de la sine, aproape imediat ce erau expuse la lumină.

T. X. îşi verifică ceasul.

— Mă întreb dacă nu este prea târziu ca să mă duc la doamna Lexman, spuse el.

— Niciodată nu e prea târziu să aduci o veste bună, remarcă Munsus pe un ton sentenţios.

— Vino, o să-mi serveşti drept însoţitor.

Dar cei doi poliţişti aveau să fie decepţionaţi. Doamna Lexman nu era acasă. Deşi sunară îndelung, nu răspunse nimeni. Portarul spuse că are impresia că doamna Lexman părăsise Londra. De altfel, se întâmpla destul de des să lipsească sâmbăta, întorcându-se doar luni sau marţi.

Ziua aceea era tocmai luni. T. X. nu se mulţumi cu explicaţiile primite. Întrucât cel cu care voxbise nu era decât paznicul de noapte al imobilului, se hotărî să-l scoale pe adevăratul portar.

Doamna Lexman, confirmă acesta, era într-adevăr plecată. Luase cu ea două valize. Portarul remarcase chiar că părea emoţionată; însă mai mult decât atât nu putu obţine de la el. Din „se spune” şi „se pare” nu ieşea.

— Nu-mi place deloc ce se întâmplă. Crezi că a răsuflat ceva despre ce am descoperit?

— Nu. Nimeni, în afară de serviciul nostru, începu Mansus, doar… doar dacă…

— Doar dacă ce? strigă T. X. iritat. Te-ai ramolit complet, Mansus!

— Mă întreb, spuse acesta gânditor, dacă nu cumva proprietarul lui Vassalaro din Great James Street nu a trăncănit. El este singurul care ştia că am vizitat apartamentul.

— O să vedem imediat. E uşor de verificat, spuse T. X.

Chemară un taxi, care-i duse în Great James Street. Cu mare greutate reuşiră să-l trezească pe bătrânel. Recunoscându-i pe cei doi vizitatori, îşi înfrână înjurătura

pe care o rezerva de obicei locatarilor care-şi uitau cheia şi îi conduse în salon.

— Dar, domnule Meredith, nu mi-aţi spus că nu trebuie să spun nimănui, zise el pentru a se justifica. De altfel, nici nu am vorbit cu altcineva decât cu domnul care a venit să mă vadă zilele trecute.

— Şi ce voia?

— Mi-a spus că aflase de faptul că Vassalaro a locuit la mine şi că dorea să achite ultima datorie a acestuia.

— Cum arăta acest om? întrebă T. X., nerăbdător.

Semnalmentele oferite de bătrânel îl înfuriară pe şeful adjunct al poliţiei secrete.

— Să fiu al naibii dacă nu e vorba de Kara! strigă el, lansându-se apoi într-o cascadă de înjurături care mai de care mai expresive.

— Cadogan Square, îi aruncă el şoferului, odată aflat în stradă.

Când ajunseră la adresa lui Kara, le deschise uşa un servitor. Stăpânul plecase de sâmbătă şi nu ştia când se va întoarce, poate că imediat, poate că după un oarecare timp. S-ar putea să revină chiar în noaptea aceea, dar la fel de bine s-ar putea să vină peste câteva luni.

— Ţi-ai ratat vocaţia, amice, îi spuse T. X. servitorului. Trebuia să te faci ghicitor.

Şi cei doi poliţişti coborâră în stradă.

— Acum ne-am lămurit, spuse T. X. în taxi. Caută în mersul trenurilor primul tren pentru Tavistok şi comunică printr-o telegramă la George Hotel să ne trimită maşina la gară.

— De ce să nu plecăm chiar în noaptea asta? obiectă celălalt. Există un tren la miezul nopţii.

— Prea târziu. Ne-a şi scăpat, bombăni T. X. printre dinţi.

Călătoria dis-de-dimineaţă în Devonshire se desfăşură în tăcere. T. X. încerca vaga senzaţie că un eveniment grav se petrecuse. Cursa cu maşina, după coborârea din tren, le mai aduse ceva bună dispoziţie.

În timp ce coborau panta spre valea Dart, Mansus puse mâna pe braţul superiorului său.

— Ia uitaţi-vă, spuse el arătând spre cer, cam la vreo mie de metri înălţime, un avion ale cărui aripi străluceau în soare, asemeni unei mari libelule.

— Ei, drăcie! strigă T. X. Ce mijloc grozav ca să fugi!

Se gândea tot la avion când, câteva minute mai târziu, fură opriţi de un gardian înarmat. Se legitimară, fiind lăsaţi să treacă mai departe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă T. X.

— A evadat un deţinut.

— Evadat? Cu avionul?

— Cu avionul sau altfel, nu ştiu. Sigur este că unul dintre pensionarii noştri a întins-o.

Maşina se opri în faţa intrării în închisoare. T. X. sări jos, urmat de ajutorul său. Îl găsi pe directorul închisorii într-o stare de spirit groaznică. O evadare este întotdeauna o treabă extrem de supărătoare.

— Sunt foarte plictisit, mormăi acesta. Sunteţi, fără îndoială, la curent cu ce s-a întâmplat. Un deţinut tocmai a evadat.

— Şi un altul o să iasă imediat, spuse T. X. pe acel ton zeflemitor, pe care îl folosea chiar când se adresa autorităţilor din administraţie.

Îi întinse directorului o foaie mare de hârtie, plină de semnături şi ştampile oficiale.

— Iată ordinul de punere în libertate a lui John Lexman, condamnat la cincisprezece ani închisoare!

Directorul aruncă o privire pe documentul primit.

— Datat cu ziua de ieri! exclamă el cu un suspin de uşurare. Domnul fie lăudat! Exact acesta este cel care a evadat.

CAPITOLUL VIII.

La doi ani după evenimentele evocate mai sus, în trenul ce-l ducea de la Bath la Londra, atenţia lui T. X. fu atrasă de un articol din Morning Post, ziar pe care tocmai îl ţinea în

mână. Conţinea o scurtă ştire din care rezulta că domnul Remington Kara, una dintre personalităţile cele mai marcante ale coloniei greceşti din Anglia, era invitat, în calitate de oaspete de onoare, la banchetul societăţii helenice.

T. X. nu-l văzuse pe Kara decât o singură dată din dimineaţa tragică în care aflase, nu numai că prietenul său evadase din Dartmoor, dar că şi soţia sa dispăruse fără urmă.

Printr-o simplă coincidenţă, exact în aceeaşi perioadă, Kara părăsise el însuşi Londra, unde reapăruse de-abia după şase luni.

Toate eforturile depuse de T. X. pentru a găsi locul unde se aflau prietenii lui rămăseseră fără rezultat. Cu siguranţă, John Lexman se ascundea undeva anume, împreună cu soţia sa, crezând că este urmărit de autorităţi. Drept urmare, T. X. făcu toate demersurile pentru ca în principalele ziare europene să apară ştirea eliberării oficiale a romancierului. Bineînţeles, John Lexman se făcuse vinovat de o evadare, dar, date fiind împrejurările în care aceasta se produsese, problema nu-l preocupase niciodată prea mult pe subşeful poliţiei secrete. Detaliile evadării fuseseră reconstituite cu grijă. Astfel, se descoperise că paznicul, care după eveniment fusese dat afară, îşi cumpărase un local în Falmoulh, plătind o sumă pe care n-ar fi putut-o strânge din economii. Cine, aşadar, organizase evadarea? Lexman sau Kara? Aceasta era întrebarea căreia T. X. îi căutase în zadar răspunsul.

T. X. împături jurnalul şi, scoţând un oftat neauzit, îşi puse picioarele pe bancheta din faţă, lăsându-se pradă gândurilor sale. După o vreme, desfăcu din nou ziarul, încercând să-şi omoare timpul, care i se părea prea lung. De data aceasta, îi căzură privirile asupra unui articol pe două coloane, al cărui titlu părea să fie foarte promiţător: „Bogăţiile minerale din Ţara de Foc”. Stilul articolului era, în acelaşi timp, literar şi ştiinţific. Erau relatate aventurile

din mlaştinile golfului San Sebastian, precum şi cele de pe malurile fluviului Guarez Celman, în nopţile petrecute în pădurile virgine. În încheierea articolului, se vorbea despre structura geologică a terenului, despre rezervele de porfir, de sienit şi de trahit, adăpostite de această regiune.

Drept semnătură erau înscrise două iniţiale: G. G. Trebuie spus că una din principalele însuşiri ale lui T. X. era curiozitatea. Or, cu toate că de obicei reuşea să descopere imediat identitatea autorilor care semnau numai cu iniţiale, de data aceasta, dublul G. G., din josul articolului, îl punea într-o mare încurcătură. Faptul în sine îl irita şi primul lucru pe care-l făcu după ce coborî din tren a fost să-l sune pe un cunoscut redactor de la Times.

— Nu este sectorul meu, spuse jurnalistul. Şi de altfel nici nu suntem autorizaţi să dezvăluim identitatea colaboratorilor noştri. Dar fiind vorba de tine, dragul meu T. X., voi face o excepţie de la regulă. G. G este George Gathercole, faimosul explorator, acela căruia, îţi aminteşti, un leu i-a smuls braţul în savană.

— George Gathercole! repetă T. X. Bineînţeles! Ce imbecil sunt!

— Tu ai spus-o, îi ţipă celălalt de la capătul firului, punând receptorul în furcă.

După ce reuşi să lămurească acest mărunt mister, poliţistul nu se mai gândi la el. În dimineaţa aceea trebuia să se ocupe de afacerile proprietăţii lui John Lexman, pentru că în absenţa tinerei perechi el se îngrijise de administrarea bunurilor acestora. De mult timp era omul de încredere al doamnei Lexman şi tot el fusese martor la încheierea contractului de căsătorie dintre cei doi soţi.

Veniturile pe care le aduceau aceste bunuri erau mărişoare. Cărţile autorului dispărut se vindeau ca pâinea caldă, iar Grace Lexman era unica moştenitoare a unei mătuşi care tocmai murise, lăsându-i nefericitei sale nepoate o avere importantă.

T. X. se preocupa cu atât mai mult zel de administrarea averii prietenilor săi, cu cât era convins de apropiata lor întoarcere. Mai era, de asemenea, convins că nu este departe ziua în care Kara va cădea în mâinile sale.

Pe seama grecului circulau cele mai fanteziste legende, dar, la urma urmelor, în jurul oricărui om bogat şi monden se nasc nenumărate zvonuri.

Dacă ar fi fost să li se dea crezare, însemna că acum Kara nu se mulţumea numai cu situaţia sa influentă din Albania. Se pare că viza mult mai sus şi mai departe. Deşi tatăl său se născuse în Grecia, se credea că descinde dintr-o familie albaneză, care domnea cu intermitenţă în această turbulentă ţară.

Pasiunea lui dominantă era setea de putere. Pentru a şi-o satisface nu se dăduse îndărăt de la nimic. Se şuşotea că risipise o adevărată avere pentru a cuceri un loc influent în cercurile europene şi că urmărea cu atâta tenacitate ţinta aceasta, încât nu se putea să nu inspire o oarecare admiraţie.

T. X. păstra, într-un sertar ţinut sub cheie al biroului său, o cărţulie roşie, intitulată „Scandalaria”. În ea se găseau nenumărate detalii secrete ce îi erau de un real folos poliţistului însărcinat să dezlege cele mai încurcate afaceri din înalta societate. Autorul cărţii nu era altul decât T. X. însuşi, care, neîncrezător în sursele obişnuite de informaţie, consemna la întâmplare descoperirile sale, toate ştirile culese, oricât de neînsemnată ar fi părut informaţia, şi, nu de puţine ori, astfel de date îl conduseseră la dezlegarea unei afaceri foarte încurcate.

Preocuparea pentru John Lexman îl duse cu gândul la Kara şi la ultima sa mare recepţie. Mansus primise dispoziţia să-i procure stenogramele tuturor toasturilor pronunţate cu acest prilej.

Dar, nu doar Mansus fusese cel care-l informase, în decursul timpului, pe superiorul sau că mai multe personalităţi importante din lumea finanţelor au fost, în

chip miraculos, salvate de la faliment, imediat ce avuseseră o întâlnire cu Kara. Această informaţie T. X. o deţinea de la o sursă cu totul diferită şi care nu putea fi divulgată. Mansus, de exemplu, ştia că există un tripou în Albermarle Street, dar habar nu avea că soţia unei respectabile personalităţi, care nu era nici mai mult nici mai puţin decât ministrul Justiţiei, frecventa cu asiduitate acest stabiliment, unde reuşise să piardă, în decursul unei singure nopţi, şase mii de lire. Un oarecare amănunt din faţetele lumii bune. T. X. nu încerca nici o plăcere să răscolească prin rufele murdare ale acestei lumi, dar profesia îl obliga adesea s-o facă. Fiind vorba, totuşi, de persoane, cel puţin oficial, foarte onorabile, trebuia să se arate total ignorant în privinţa lor, acordându-le un respect desăvârşit.

Ministrul Justiţiei era o personalitate cu atât mai respectabilă cu cât se bucura de prietenia personală a aproape tuturor suveranilor europeni. Om cu o avere mediocră şi vederi politice îndoielnice, care se păstra mereu la distanţă de luptele partinice, ştiuse să se adapteze tuturor împrejurărilor, prin manevre destul de abile. Lady Barthomew, soţia acestui prevăzător om de stat, plecase în mare grabă la San-Remo. Jurnalele anunţaseră această călătorie, subliniind totodată că motive de sănătate o împiedicau să se achite de obligaţiile sale mondene. T. X., sceptic din fire, nu se mulţumi cu o asemenea explicaţie. Îşi luase obiceiul să noteze în carnetul său roşu micile manii ale persoanelor de care era obligat să se ocupe, iar concluziile la care aceste însemnări îl conduceau nu se potriveau întotdeauna cu versiunile oficiale.

Numele de lady Bartholomew figura de mai multe ori în carnetul lui T. X. Născută în 1874, această persoană era cea de-a şaptea fiică a contelui de Barmorley, având ea însăşi o fiică gratulată cu prenumele de Belinda Mary. Dar dosarul ei conţinea multe alte detalii.

După ce T. X. îşi reîmprospăta memoria cu datele carneţelului său, începu să se întrebe ce eveniment

neprevăzut ar fi putut să o facă să plece din Londra exact în momentul în care sezonul monden era în apogeu. Iar o depresiune nervoasă părea lucrul cel mai puţin plauzibil. Trimise după Mansus.

— Presupun că ai asistat la plecarea din Londra a acestei doamne?

Mansus făcu un semn afirmativ din cap.

— A plecat singură?

— Însoţită doar de menajeră. Părea foarte bolnavă.

— De luni întregi are aerul că boleşte, remarcă T. X. pe o voce în care nu se simţea nici o compasiune. N-a luat-o cu ea şi pe Belinda Mary?

— Belinda Mary, repetă Mansus, accentuând fiecare silabă. Ah! vreţi să spuneţi fiica ei? Nu. Aceasta se află undeva, în Franţa, la un pension.

T. X. fredonă o melodie, închise carneţelul roşu şi îl puse într-un sertar.

— Mă tot întreb ce trebuie să fie în capul cuiva ca să-şi boteze copilul Belinda Mary? Belinda Mary asta trebuie să fie o mică dihanie – Dumnezeu să mă ierte că vorbesc aşa despre aproapele meu. Dacă ereditatea nu este un cuvânt aruncat în gol, această creatură trebuie să aibă o mentalitate situată între cea a unui majordom şi cea a unui stâlp de tripou. Ce s-a întâmplat, ai pierdut ceva?

Mansus părea, într-adevăr, de câteva momente, să-şi întoarcă buzunarele pe dos.

— Mi-am notat câteva întrebări pe care aş fi vrut să vi le pun, dintre care una o priveşte în mod special pe lady Bartholomew. O urmăresc de şase luni. Vreţi să continui?

T. X. reflectă un moment, apoi scutură din cap.

— Nu, lady Bartholomew nu mă interesează decât în măsura în care criminalul de Kara se interesează de ea.

Mansus tuşi uşor.

— Eşti răcit? întrebă T. X., cu o bunăvoinţă ironică.

— Nu, doar că, dacă îl consideraţi pe Kara criminal, îmi îngădui să nu fiu de acord. Nimic nu justifică să fie privit

astfel. Are o avere imensă. Se bucură de o mare consideraţie în lumea finanţelor, este una din personalităţile cele mai bine văzute din înalta societate şi, poate, cel mai frumos om pe care l-am văzut vreodată.

T. X. îi aruncă subalternului său o privire în care se citea o milă fără margini.

— Eşti un cretin desăvârşit, dragul meu Mansus. Încă n-ai aflat că marii infractori nu urmăresc niciodată avantaje materiale? Un tip care ciupeşte câţiva şilingi din casa patronului lui pentru a-i putea cumpăra o bijuterie ieftină prietenei sale nu trebuie tratat drept infractor. Cred că ţi-am mai spus şi altădată, ţi-o repet, cea mai mare parte din infracţiunile comise au drept motivaţie majoră vanitatea. Dacă doctorul X îşi omoară nevasta, hoaţă şi risipitoare, este, fără îndoială, că nu are curajul să divorţeze şi să înfrunte astfel opinia publică. Dacă un financiar sustrage un milion din banii depuşi pentru a fi economisiţi o face, cel mai adesea, pentru a nu fi nevoit să-şi reducă nivelul de viaţă, deoarece altfel vanitatea sa ar avea de suferit. Teama de a pierde o bună reputaţie socială conduce, nu de puţine ori, la cele mai mari ticăloşii.

Mansus respiră zgomotos.

— Prin urmare, dacă am înţeles bine, îţi omori nevasta pentru a dobândi o bună reputaţie, replică, la rândul său, ironic.

T. X. îi aruncă o privire plină de compasiune.

— Prostia ta este incurabilă, Mansus. Niciodată n-ai să înţelegi nimic. Să-ţi intre bine în cap: Kara este un mare criminal.

Îşi luă pălăria şi paltonul, îndreptându-se spre uşă.

— Mă duc să-l întâlnesc pe prietenul Kara. Am impresia că vizita aceasta nu va fi inutilă.

T. X. îl întâlnise pe Kara de mai multe ori de la întoarcerea acestuia la Londra, dar toate eforturile depuse de el pentru a afla ce se întâmplă cu John Lexman şi soţia lui rămăseseră

fără rezultat. Înţelegând că nu va putea obţine nimic de la grec, poliţistul renunţase să-l mai vadă.

Marea locuinţă ocupată de Kara la Cadogan Square era vechea reşedinţă a lordului Henry Gratham, o persoană excentrică, mare cunoscător de vinuri. El construise acest palat „în jurul unei sticle de porto”, după cum ziceau prietenii lui, făcând aluzie la importanţa primordială care fusese acordată beciurilor. Într-adevăr, subteranele imobilului odată construite şi umplute cu vinuri de soi, arhitectul continuase zidirea în înălţime după gustul său, fără a mai fi deranjat de client.

Dubla pivniţă a palatului Gratham fusese, la timpul ei, faimoasă la Londra. După omorârea lui Henry Gratham de către un elefant, în cursul unei partide de vânătoare în Congo, moştenitorii lui au avut şansa excepţională să găsească un cumpărător pentru imobil. Se povestea că grecul, care nu era pasionat de vinuri, blocase imediat intrarea în subterane. Un servitor stilat şi respectuos îi deschise lui T. X. uşa şi-l introduse în salon. Focul trosnea într-o sobă masivă, de bronz. Pe poliţa ei de marmură se afla un mare portret al stăpânului casei.

— Domnul Kara este ocupat, spuse servitorul.

— Dă-i totuşi cartea mea de vizită, răspunse poliţistul. Eu cred că o să mă primească.

Omul se înclină, luă un platou de argint, pe care puse cartea de vizită, şi începu să urce scara, păstrând ţinuta aceea proprie servitorilor stilaţi, a căror alură nu trădează niciodată efortul fizic. După un minut, reveni.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule, spuse el începând să urce din nou scara.

La capătul de sus se afla un culoar, în care se deschideau uşile a patru încăperi, egal distribuite la dreapta şi la stânga; două, în fundul culoarului, şi două, la egală distanţă de centrul ocupat de scară.

În momentul în care servitorul se pregătea să deschidă uşa, T. X. spuse pe un ton detaşat:

— Mi se pare că te-am mai văzut undeva, prietene.

Servitorul surâse.

— Foarte posibil, domnule. Am servit la Clubul Constituţional.

Servitorul deschise uşa şi-l anunţă.

T. X. pătrunse într-o încăpere mare, luxos mobilată, dar în care atmosfera primitoare şi acel aer de confort, atât de propriu locuinţelor englezeşti, lipseau cu desăvârşire.

Kara se ridică de la biroul său, ieşind în întâmpinarea poliţistului.

T. X., care nu-l văzuse de un an, constată că tânărul nu pierduse nimic din frumuseţea şi eleganta lui simplitate şi nici naturaleţea comportării.

— E destul, domnişoară Holland, spuse el, întorcându-se către o tânără fată care stătea lângă birou, cu un carnet de note în mână.

Nu e nici o îndoială, gândi T. X., că amicul Kara ştie să-şi aleagă secretarele.

O măsură dintr-o privire, de la părul cu reflexe aurii până la picioarele fine frumos încălţate.

T. X. nu era în mod special sensibil la farmecele sexului slab. Părea să fie sortit burlăciei, viaţa lui profesională absorbindu-l prea mult pentru a mai avea timp să se gândească serios şi la căsătorie. Şi totuşi, n-ar fi fost bărbat dacă n-ar fi remarcat frumuseţea şi tinereţea strălucitoare a acestei fete, tenul ei de fildeş, cu tente roz, farmecul viu care se degaja din încântătoarea siluetă.

— Care e numele cel mai ciudat pe care l-aţi întâlnit vreodată? întrebă Kara râzând. Vă întreb pentru că domnişoara Holland tocmai mi-a adus o ofertă de serviciu, semnată Maggie Goomer.

Fata surâse uşor, un surâs care lăsa să se întrevadă paradisul, gândi T. X.

— Numele cel mai ciudat? repetă poliţistul. Ei bine, cel care m-a frapat cel mai mult este poate Belinda Mary.

Ea îi aruncă lui T. X. una din acele priviri care răscolesc inima unui bărbat chiar dacă este celibatar înrăit, apoi dispăru.

— Am uitat să o prezint pe domnişoara Holland, secretara mea, spuse Kara. O fată frumoasă, nu-i aşa?

— Foarte frumoasă, într-adevăr, răspunse T. X. redevenit stăpân pe el.

— Îmi place să mă înconjur de lucruri frumoase, continuă Kara, şi evocarea acestui loc comun îl şocă pe T. X., fără să ştie de ce.

Grecul se îndreptă spre şemineu, luă de pe el o cutie mare de ţigări, pe care o deschise, oferind-o vizitatorului său. Era îmbrăcat cu un costum gri şi, cu toate că arta de a purta haine de culoare deschisă pare să fie privilegiul exclusiv al britanicilor, nici o notă discordantă nu tulbura armonia ţinutei sale.

— Sunteţi un om periculos de curios, domnule Meredith, spuse el, surâzând.

— Eu curios? replică poliţistul cu o figură inocentă.

— Sunt sigur că aţi venit să culegeţi informaţii despre personalul meu. Nu veţi avea răgaz până nu veţi afla arborele genealogic al bucătarului, al valetului, al secretarei…

T. X. ridică mâna, râzând.

— Inutil să continuaţi. Vă asigur că, până în acest moment, personalul dumneavoastră nu m-a interesat în mod deosebit, excepţie făcând, desigur, şoferul.

Faţa lui Kara se întunecă pentru o secundă.

— Ah, vă gândiţi la Brown? spuse, el afectând un aer indiferent.

— Nu-l chema nici Brown nici Smith, ci Poropulos, preciză T. X.

— Ah! Poropulos! reluă Kara imperturbabil, de mult timp am renunţat la el.

— Mai curând a fost scos la pensie, rectifică T. X.

Grecul îl privi o clipă. Apoi, cu un aer detaşat, accentuând cuvintele:

— Eu nu-mi uit niciodată vechii servitori. Dar, de fapt, care este motivul căruia îi datorez plăcerea acestei vizite?

T. X. îşi alese mai întâi o ţigară.

— Vreau să vă cer un serviciu, spuse el, trimiţând în aer o gură de fum.

— Aş fi fericit să vă pot fi de folos, spuse Kara, prefăcându-se lipsit de curiozitate. Cu atât mai fericit, adăugă el, după un moment de reflexie, cu cât, în ultimul timp, mi se pare că nu mai ţineţi prea mult la prietenia noastră, o prietenie care, de altfel, îmi este foarte preţioasă.

— Nu sunt un om prea sociabil, recunosc, spuse T. X. ca pentru a se scuza, şi relaţiile mele mondene sunt reduse la minimum. Apropo, de cât timp aveţi această secretară?

Kara ridică ochii spre plafon ca şi cum de acolo aştepta inspiraţia.

— De patru… nu, de trei luni. O tânără persoană foarte cultivată. Mi-a fost recomandată de o şcoală specializată. Puţin prea rezervată, dar, în compensaţie, are un grad de instrucţie infinit mai solid decât cea mai mare parte dintre tinerele fete din categoria ei socială. Iată, spre exemplu, citeşte şi scrie curent în greaca modernă.

— O comoară, sugeră T. X.

— Aţi spus bine. Locuieşte singură în Marylebone Road. Nu are prieteni şi îşi petrece singură serile în locuinţa ei. Pe scurt, o tânără perfect respectabilă.

T. X. îi aruncă interlocutorului său o privire pătrunzătoare.

— Pentru ce-mi daţi toate aceste amănunte?

— Pentru a vă economisi efortul de a o găsi, ripostă grecul sec. Pentru că vă simt deja pradă acelei nemiloase curiozităţi care vă caracterizează…

T. X. izbucni într-un râs zgomotos.

— Pot să stau jos? întrebă el.

Grecul împinse către el un fotoliu comod şi poliţistul se afundă în pernele moi.

— Sunteţi un om deosebit de inteligent, domnule Kara, spuse el după o scurtă pauză.

Stăpânul casei ridică o privire mirată spre poliţist.

— Nu îndeajuns pentru a putea totuşi ghici adevăratul scop al vizitei dumneavoastră, observă el.

— Şi totuşi, e foarte simplu, spuse T. X. Cunoaşteţi bine societatea londoneză. O cunoaşteţi poate şi pe lady Bartholomew?

— O cunosc foarte bine pe această doamnă, răspunse Kara fără să clipească şi cu o siguranţă perfectă, care îi confirmă lui T. X. supoziţia că grecul ghicise scopul vizitei sale.

— Ştiţi cumva, continuă T. X. fără să-şi ia privirile de la Kara, motivul plecării sale precipitate?

De data aceasta, fu rândul lui Kara să izbucnească în râs.

— E şi asta o întrebare! Chiar mă credeţi confidentul acestei doamne? Greşiţi, pentru mine nu este decât o simplă relaţie mondenă.

— Totuşi, spuse T. X. privindu-şi capătul încins al ţigării, o cunoaşteţi destul de bine pentru a păstra câteva poliţe semnate de ea.

— Poliţe? repetă Kara cu un aer mirat.

T. X. îşi înăbuşi o înjurătură văzând expresia de uşurare care se desena pe faţa interlocutorului său. Subşeful poliţiei înţelese că a comis o eroare.

— Poliţe sau alte valori, pe care un debitor le lasă drept garanţie celui care i-a avansat o sumă importantă.

În loc de răspuns, Kara se îndreptă spre biroul său, trase un sertar, scoţând de acolo o cheie.

— Uite, asta este cheia casei mele de bani, spuse el calm, apropiindu-se de poliţist. Vă dau voie să o folosiţi şi să descoperiţi poliţele semnate de lady Bartholomew. Până la urmă, văd că mă consideraţi un cămătar, adăugă el cu un aer ofensat.

— Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva, răspunse T. X. cu toată sinceritatea.

Cu toate acestea, grecul îi puse cu forţa cheia în mână.

— Vă rog să-mi faceţi, totuşi, plăcerea să verificaţi conţinutul casei de bani. Îmi dau seama că, dintr-un motiv care îmi scapă, consideraţi că există o legătură între boala doamnei şi nu ştiu ce obscură operaţie cămătărească. Vă rog cu insistenţă să verificaţi personal ca să înţelegeţi că bănuielile dumneavoastră nu sunt deloc justificate.

Altcineva decât T. X. s-ar fi încurcat în nenumărate scuze şi explicaţii. Dar T. X. nu era un om ca oricare altul. Aşa că luă cheia pe care Kara i-o întindea. O balansă o clipă de capătul degetului arătător şi i-o restitui proprietarului.

— Aceasta e cheia celebrei case de bani care se află în camera dumneavoastră? întrebă el luând lucrurile în glumă.

Kara îl privi şi un zâmbet ciudat i se aşeză pe figură.

— Nu este vorba de casa de bani pe care aţi deschis-o într-o zi, în absenţa mea, domnule Meredith. Cred că nu ignoraţi faptul că am schimbat-o încă de atunci. Dar, cercetaţi-o pe cea nouă…

— Perfect, spuse T. X., ridicându-se. Vreau să mă conving de buna dumneavoastră credinţă.

Kara se îndreptă spre uşa camerei şi o deschise.

— Permiteţi-mi să vă arăt eu drumul, spuse el cu o politeţe desăvârşită.

Porni în lungul culoarului, intrând în camera din fund. Era o încăpere foarte mare, luminată printr-o fereastră înaltă, protejată cu bare de oţel. Într-un şemineu pe măsura camerei, ardea un foc puternic, înăuntru fiind foarte cald, în ciuda aerului rece de afară.

— Iată o excentricitate pe care voi, englezii, nu mi-aţi ierta-o niciodată! În ce mă priveşte, nu mă simt bine decât într-un apartament foarte bine încălzit.

Lângă pat, se vedea o uşă mare de metal, vopsită în verde. Era casa de bani.

— Poftim, spuse grecul arătând spre uşa casei de bani. Secretele lui Remington Kara vă stau la dispoziţie.

Şi spunând acestea, îi întinse cheia poliţistului. Acesta nu se clinti.

— Casa de bani, după câte pot eu să observ, este un Magnus. Cheia pe care aveţi extrema amabilitate să mi-o puneţi la dispoziţie are gravat pe inel marca Chubb. Or, experienţa mea de ofiţer de poliţie m-a învăţat că rareori cu o cheie Chubb se poate deschide o casă de bani Magnus.

Kara păru confuz.

— Dumnezeule mare, ce distrat sunt! Acum îmi amintesc că înainte de a pleca – de-abia astăzi dimineaţă m-am întors la Londra – am lăsat cheia în seiful băncii mele. Trimit imediat să o aducă.

— Vă rog, nu vă deranjaţi, spuse T. X. cu o curtoazie căutată. Scoase din buzunarul hainei o mică trusă de piele pe care o deschise. Înăuntru se aflau câteva piese de oţel de forme, foarte ciudate, fixate cu bride de piele. Scoase un suport, în care fixă un obiect ascuţit, ca o sulă de cizmărie.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Kara neliniştit.

— O să vedeţi imediat, răspunse T. X. cu aceeaşi extremă amabilitate.

Dând dovadă de o precizie extraordinară, introduse instrumentul în minuscula gaură a broaştei şi începu să o răsucească încet. Un zgomot sec însoţea această mişcare. În sfârşit, trase de mâner şi casa de bani se deschise.

— Treabă de copil, după cum v-aţi putut da seama, spuse poliţistul, imperturbabil.

În mai puţin de o secundă, Kara se metamorfozase. Ochii lui, care îl fixau acum pe Meredith, aruncau flăcări. Aproape o privire de dement. Dintr-o săritură, Kara se postă în faţa casei de bani deschise.

— Domnule Meredith, cred că gluma a durat destul. Dacă aveţi intenţia să-mi răscoliţi casa de bani, vă rog să-mi prezentaţi mandatul de percheziţie.

T. X. ridică din umeri, desprinse fără grabă din suport instrumentul ascuţit pe care-l folosise şi îl puse în trusă, pe care o băgă în buzunar.

— S-ar părea că aţi uitat, scumpul meu domn Kara, că dumneavoastră personal m-aţi invitat să o fac, spuse el cu o

voce suavă. Bineînţeles, nu m-am lăsat o singură clipă păcălit de această manevră. Aveaţi intenţia să mă lăsaţi să umblu în casa de bani tot atât de mult pe cât aţi fi avut-o să-mi spuneţi unde se află John Lexman.

Lovitura îşi atinse ţinta.

Faţa lui Kara era schimonosită de furie. Buzele larg deschise lăsau să se vadă două şiruri de dinţi de o albeaţă strălucitoare, ochii nu mai erau decât nişte dungi înguste, maxilarul inferior tresărea spasmodic, făcându-l să pară fiară, nu om.

— Tu… tu, ţipă el, ducându-şi fulgerător o mână la spate.

— Mâinile jos, strigă T. X., imediat!

Şi, chiar în acelaşi moment, Kara îşi lăsă mâinile să-i lunece pe lângă corp, pentru că poliţistul îl ţintea cu capătul revolverului exact în dreptul inimii, cu mâna rămasă liberă căutând în buzunarul de la spate al grecului.

Spre marea sa surpriză nu găsi acolo nici revolver şi nici cuţit, ci un fel de lanternă mică de buzunar, care, în locul becului de sticlă convex, avea o mică placă de metal perforat, ca la o solniţă.

Poliţistul examină cu atenţie obiectul, fiind pe punctul de a apăsa pe butonul nichelat pe care-l descoperise, când Kara scoase un urlet de spaimă.

— Stai! Te implor! Nu apăsa pe buton!

— O explozie? întrebă T. X.

— Nu! nu!

T. X. dirijă misteriosul obiect spre covor, apăsând încet, pe buton. Se auzi un şuierat şi lichidul aflat în obiectul pe care-l ţinea în mână ţâşni şi se răspândi pe jos. Covorul de culoare deschisă îşi în schimbă, instantaneu, aspectul şi fumul care se degajă din el umplu camera cu un iz acru. T. X. ridică privirea spre faţa palidă a grecului.

— Aşadar, vitriol, dacă nu mă înşel, spuse el dând din cap admirativ. Ohoo! iată un flăcău viteaz!

Kara era de o paloare cadaverică. Începu, totuşi, să-şi revină în fire.

— Nu aveam de gând să-l folosesc, vă jur, se bâlbâi el. Îl ţin la mine doar pentru a-mi intimida duşmanii. Bănuielile dumneavoastră sunt pur şi simplu ridicole. Regret în mod sincer comedia pe care am jucat-o cu deschiderea casei de bani.

— N-are nici o importanţă, spuse T. X. Nu, dragul meu, o păstrez, adăugă el în momentul în care grecul părea să încerce să-şi reia ciudata sa armă cu vitriol. Îl duc la Scotland Yard. De mult timp n-am avut prilejul să vedem o noutate în genul ăsta. Cu aer comprimat, nu-i aşa?

Kara aprobă din cap.

— Foarte ingenios, cu adevărat, constată T. X. Încă o dată, dragă domnule Kara, trebuie să recunosc că eşti un om de spirit.

CAPITOLUL IX.

Dragă domnule Meredith, Nu pot să vă împărtăşesc cât de mult regret faptul de a fi provocat, datorită acelei stupide glume, un incident atât de supărător. Indiferent ce aţi putea gândi, vreau să vă asigur de toată stima pe care v-o port.

Sper că nu-mi veţi refuza favoarea de a uita momentul de rătăcire de care mă fac răspunzător, permiţându-mi să vă cer scuze. Mă tem, din păcate, că, pe viitor nimic nu mă va mai putea reabilita în ochii dumneavoastră.

Aş fi fericit dacă aţi accepta să luăm masa împreună în una din serile următoare. Aş putea să vă prezint un om deosebit. Este vorba de George Gathercole, care tocmai s-a întors din Patagonia, unde a făcut nişte descoperiri senzaţionale.

Sper, în ciuda celor întâmplate, că sunteţi un om cu vederi destul de largi, pentru a înţelege momentul de slăbiciune al cuiva care s-a lăsat pradă nervilor şi nu cred că aceasta ar putea să afecteze relaţiile amicale dintre noi, care, îndrăznesc să sper, vă sunt tot atât de agreabile dumneavoastră ca şi mie. Dacă veţi fi de acord, Gathercole, desigur, fără să ştie, va putea juca rolul de pacificator între

noi doi. Astfel, călătoria sa – care între paranteze fie spus m-a costat o avere – nu a fost degeaba făcută.

Vă rog, scumpe domn Meredith, să rămâneţi convins de sincerele sentimente pe care vi le port.

Remington Kara.

Kara împături hârtia şi lipi plicul. Apoi, apăsă pe butonul soneriei aflate sub biroul său. Tânăra fată care îl încântase atât de mult pe T. X. sosi din cealaltă cameră.

— Vrei să expediezi, te rog, această scrisoare, domnişoară Holland?

Fata făcu un semn afirmativ cu capul şi aşteptă.

— Îl cunoşti pe domnul Meredith? întrebă el pe neaşteptate.

— Am auzit vorbindu-se de el, răspunse tânăra.

— Iată un om de o integritate ieşită din comun, continuă Kara, părând să-şi vorbească mai mult lui însuşi decât secretarei. Un om împotriva căruia arma mea preferată nu mi-ar fi de nici un ajutor.

Tânăra fată îi aruncă o privire plină de curiozitate.

— Şi care este această armă preferată, domnule Kara?

— Frica.

Kara se înşela dacă se aşteptase ca ea să-i ceară să-şi precizeze ideea. Dar el nu era omul care să aştepte întrebări de la subordonaţi pentru a-şi dezvolta ideile, atunci când dorea să o facă.

— Dacă răneşti un om, fizic, rana, cu timpul, se cicatrizează, îşi urmă el reflecţiile privind într-un punct fix în spaţiu. Dacă îl biciuieşti, uită. Dar dacă îl superi, dacă îi umpli sufletul cu o spaimă obscură, dacă reuşeşti să-i impui convingerea că un pericol teribil şi de neînlăturat îl ameninţă sau, încă şi mai mult, ameninţă o fiinţă care-i este scumpă, ei bine, atunci poţi să fii sigur că lovitura şi-a atins ţinta. Frica este un tiran. Un despot. Tortura cea mai rafinată care poate exista, pentru că ea distruge nu doar corpul, ci şi sufletul, pe care îl bântuie cu mii de coşmaruri îngrozitoare.

— O profesiune de credinţă, domnule Kara? întrebă tânăra, cu o voce cât se poate de calmă.

— Numai o parte, domnişoară Holland, răspunse el zâmbind.

Secretara juca între degete, cu neglijenţă, scrisoarea, ţinând ochii plecaţi.

— Arma despre care vorbiţi este, într-adevăr, cea mai de temut! dintre toate. Sper că nu vă folosiţi prea des de ea.

— Ori de câte ori nu-mi pot atinge scopurile prin mijloace mai simple, replică Kara fără jenă, ori de câte ori confortul, vanitatea sau amorul meu propriu reclamă folosirea ei. Atunci când banii nu-mi mai sunt de nici un folos, nu ezit să recurg la această armă, care nu m-a dezamăgit niciodată.

— Îmi dau seama, spuse tânăra fată. Este aproape acelaşi lucru ca şi şantajul.

Kara se încruntă.

— Există cuvinte pe care nu-mi place foarte mult să le aud pronunţându-se. Şantajul implică, totdeauna o vulgară tentativă de a smulge bani…

— Banii necesari confortului, vanităţii, amorului propriu etc., persoanei interesate, spuse fata cu un accent ironic în voce. Iar după opinia pe care mi-aţi împărtăşit-o, aceasta este raţiunea supremă.

— Greşiţi, domnişoară Holland. După părerea mea, un şantajist este doar un infractor ordinar, unul dintre cei pe care T. X. îi întâlneşte în fiecare zi în timpul activităţii sale profesionale. Pentru a reveni la T. X., mărturisesc că acest om îmi inspiră mult respect. Veţi avea, fără nici o îndoială, ocazia să-l reîntâlniţi, căci, dacă nu mă înşel, nu va întârzia să vă pună unele întrebări în legătură cu mine. Inutil să vă spun…

Ea ridică din umeri, cu un surâs dispreţuitor.

— Fiţi sigur că nu am intenţia să vorbesc despre treburile dumneavoastră nici lui T. X. şi nimănui altcuiva, răspunse ea sec.

— Salariul pe care îl primiţi, domnişoară Holland, este de trei lire pe săptămână, după câte ştiu, reluă Kara. Ei bine, fiindcă mă satisface întru totul colaborarea noastră, am intenţia să vă ridic salariul la cinci lire.

— Vă mulţumesc, dar ceea ce primesc în prezent mi se pare cu totul suficient.

Acestea fiind spuse, fata părăsi biroul patronului ei, tulburată de această curioasă conversaţie.

A refuza o favoare pe care o făcuse reprezenta, în ochii lui Remington Kara, un afront personal. Orgoliosul grec nu reuşea, în fundul sufletului său, să-i ierte lui T. X. nepăsarea cu care acesta acceptase avansurile lui şi manifestările de prietenie.

Kara îl sună pe valet.

— Fisher, spuse el, aştept vizita unui oarecare Gathercole – un ciung, pe care va trebui să-l supraveghezi tot timpul cât va rămâne aici. Trebuie să plec acum şi mă voi întoarce cam pe la şase şi jumătate. Spune-i să aştepte şi insistă să rămână în cazul în care ar dori să plece. Du-l în bibliotecă. Acolo, aşteptarea i se va părea mai puţin lungă.

— Desigur, domnule, răspunse servitorul cu deferenţă. Domnul doreşte să-şi schimbe costumul înainte de a pleca?

Kara refuză, scuturând din cap.

— Nu. Am să ies aşa cum sunt îmbrăcat. Dă-mi blana, te rog. Clima asta mă ucide.

Aruncând o privire pe fereastră, se înfioră, ca şi cum frigul de afară îl şi pătrunsese.

— Nu lăsa focul să se stingă, Fisher. Pune-mi corespondenţa personală în camera de dormit şi ai grijă ca dejunul să fie servit la timp domnişoarei Holland.

Fisher îşi conduse stăpânul până la maşină, îi înveli picioarele cu o blană şi reveni în casă. Ceea ce făcu mai departe nu putea fi decât surprinzător pentru un servitor, chiar atât de stilat pe cât părea el a fi.

Desigur, faptul de a intra în biroul stăpânului pentru a-i aranja hârtiile nu avea, în sine, nimic extraordinar. Apoi,

examinarea atentă a sertarelor biroului, operaţie pe care o făcu în continuare, ar fi putut fi, eventual, atribuită unui exces de conştiinciozitate, cunoscând încrederea pe care Kara o avea în el. Cu toate acestea, un martor obiectiv al faptelor şi gesturilor acestui valet perfect, în absenţa stăpânului, ar fi încercat, totuşi, o uşoară mirare.

Cercetarea întreprinsă de domnul Fisher nu a luat sfârşit decât în momentul în care descoperi carnetul de cecuri. Pe ultimul talon, era înscrisă suma de 6000 de lire. Servitorul clătină din cap, apoi lăsă carnetul, având grijă să se afle exact în acelaşi loc de unde îl luase. După care trecu în bibliotecă, acolo unde tânăra secretară bătea la maşină corespondenţa.

Puse lemne pe foc, o întrebă pe fată dacă nu avea nevoie de ceva şi din nou îşi reluă investigaţiile. De data aceasta, aruncă o privire în camera de dormit a stăpânului. Fără a se opri la casa de bani, exploră micul birou în care Kara avea obiceiul să-şi lase corespondenţa personală. Aici, nu găsi nimic care să-l intereseze.

Aproape de pat, pe o măsuţă, se afla telefonul. Era exact telefonul care îi asigura o legătură directă cu Scotland Yard, după cum explicase el însuşi personalului de serviciu.

— Ciudat tip! murmură Fisher.

Se opri o clipă înaintea uşii închise a camerei de dormit şi privi, zâmbind, masivul mâner de oţel încastrat în pervazul uşii. Apăsă pe butonul de comandă şi uşa se zăvorî.

— Ciudat tip! murmură el încă odată. Apoi, apăsă pe clanţă şi ieşi din cameră, având grijă să închidă uşa cât mai încet. Mereu preocupat, traversă culoarul, începând să coboare scara, pentru a intra în salon.

La jumătatea drumului fu oprit de guvernantă, care îl căuta.

— Un domn doreşte să-l vadă pe domnul Kara. Aceasta este cartea lui de vizită.

Fisher luă cartea de vizită, aflată pe un platou de argint, şi o citi:

Domnul George Gathercole, Junior Traveller's Club.

— Îl primesc eu pe domnul, spuse el, politicos.

Vizitatorul aştepta în hol. O îmbrăcăminte destul de bizară şi un aspect hirsut îi confereau aerul unei persoane excentrice. Pardesiul uzat avea o culoare puţin obişnuită, dar strălucirea jobenului său era aceea a unui obiect nou. Vizitatorul era stăpânit de ticuri nervoase, vorbea singur şi, din când în când, arunca priviri dispreţuitoare către portretul lui Remington Kara, agăţat deasupra căminului. Un lornion înfipt deasupra nasului şi două volume groase, pe care le strângea sub braţ, completau personajul. Fisher, care era un observator priceput, remarcă, de asemenea, sub pardesiu, un costum de haine albastru, în picioare ghete, iar la manşete, butoni din perle.

Noul venit ridică privirea spre valet.

— Ia-le! ordonă el pe un ton de comandă, arătând din ochi volumele aflate sub braţul său.

Fisher se execută, constatând nu fără mirare că vizitatorul nici măcar nu ridicase braţul ca să-l ajute. Din întâmplare, atinse mâneca celuilalt braţ, stăpânindu-şi o tresărire. Putea să jure că atinsese un obiect de lemn; era un braţ artificial. Infirmitatea vizitatorului deveni şi mai evidentă atunci când se folosi de mâna dreaptă pentru a introduce în buzunarul pardesiului mâna lui stângă, rămasă înmănuşată.

— Unde e Kara? întrebă Gathercole.

— Domnul Kara revine imediat, răspunse el cu părere de rău.

— Cum, a plecat? bombăni vizitatorul. Ei bine, nu-l aştept. Ce îşi închipuie?! Tocmai acum şi-a găsit să iasă! N-a avut timp destul vreme de trei ani!

— Domnul Kara vă aştepta. Mi-a spus că va fi îndărăt, cel mai târziu la ora şase.

— La şase! Asta mai lipsea, mormăi vizitatorul. Ce sunt eu, câine, să mă lase să-l aştept?

Vorbind, se trăgea nervos de barba lungă.

— Auzi, să-l aştept până la şase! N-ai decât să-i spui că am trecut pe-aici. Şi acum, dă-mi cărţile!

— Dar vă asigur, domnule… se bâlbâi Fisher.

— Dă-mi cărţile. N-ai înţeles? Dă-mi imediat cărţile, urlă irascibilul vizitator.

Îşi scoase cu repeziciune mâna stângă din buzunar şi execută o manevră ciudată, pentru a-şi putea îndoi cotul. Apoi, îşi fixă sub braţ cărţile pe care valetul i le întinsese.

— Spune-i domnului Kara că o să mă reîntorc atunci când o să am chef. La revedere.

— Greşiţi domnule, vă asigur. Vă rog să-l aşteptaţi, spuse Fisher, într-o ultimă tentativă de a-l reţine.

— Să-l aştept? Te-ai uitat la mine?! bodogăni furios vizitatorul. Am aşteptat trei ani, cred că asta e deajuns. Spune-i lui Kara că este rândul lui acum să aştepte.

Ieşi trântind uşa. Fisher se duse în bibliotecă. Secretara era pe punctul de a lipi ultimele plicuri din corespondenţa făcută. Ridică privirea spre el.

— Mă tem, domnişoară Holland, că am făcut o gafă…

— Ce gafă? întrebă tânăra fată.

— Un domn pe care domnul Kara dorea cu orice preţ să-l vadă şi care tocmai sosise…

— Domnul Gathercole, cu siguranţă? spuse secretara întrerupându-l.

Fisher aprobă, dând din cap.

— Da, domnişoară, n-am reuşit să-l conving să aştepte.

Tânăra reflectă.

— Domnul Kara nu va fi prea mulţumit, spuse ea în cele din urmă. Acum, nu mai e nimic de făcut. Păcat că nu m-ai chemat, Fisher.

— Nu mi-a lăsat timpul s-o fac, dar, dacă o să se întoarcă, îl aduc direct aici.

Ea făcu un semn de aprobare.

— Mai aveţi nevoie de mine, domnişoară? întrebă Fisher, de pe pragul uşii.

— La ce oră trebuie să se întoarcă domnul Kara?

— La şase.

— E o scrisoare urgentă, care trebuie imediat dusă. Vrei să ai grijă, Fisher?

— Cu plăcere, domnişoară.

Fisher nu şi-ar fi putut dori o ocazie mai bună, pentru că tocmai căuta un pretext să iasă în oraş. Secretara îi întinse scrisoarea şi el citi, fără să clipească, adresa: T. X. Meredith, Scotland Yard, Whitehall.

Introduse cu atenţie plicul într-un buzunar al vestei şi plecă să se îmbrace. Cu toate că pentru întreţinerea casei era nevoie de personal destul de numeros, Kara prefera să nu ţină un număr prea mare de servitori. Se mulţumea cu o guvernantă şi un valet; ceilalţi servitori nu erau chemaţi decât în măsura în care era nevoie de ei.

Kara se întorsese de la ţară mai devreme decât se aşteptase şi, în afară de Fisher, singura persoană care se afla în casă era o femeie care cumula funcţiile de menajeră, bucătăreasă şi guvernantă.

Domnişoara Holland, aflată în spatele micului său birou, părea absorbită de lectura scrisorilor pe care le bătuse la maşină în acea după-amiază; în realitate, însă, gândurile ei erau departe de corespondenţa patronului ei. Trase cu urechea până când auzi zgomotul uşii care se închidea. Atunci, se ridică, traversă camera cu paşi repezi, îndreptându-se spre fereastră. Îl urmări din priviri pe Fisher, cum dispare la colţul străzii, apoi coborî în hol şi intră în bucătărie.

Nu era prima dată când venea în această mare încăpere de la subsol, cu plafonul boltit, înzestrată cu imense dulapuri, care nu mai era aproape de loc folosită în ultimul timp, din cauză că stăpânul casei dădea din ce în ce mai puţine recepţii.

Persoana ce se afla acolo, văzând-o pe secretară, se ridică în picioare.

— Cred că te plictiseşti aici, doamnă Beale, spuse tânăra fată cu un aer compătimitor.

— Mă plictisesc? Asta e bună! Trăiesc într-o frică permanentă. Numai când văd uşa asta mă şi trec fiorii.

Vorbind, arătă spre o uşă de lemn masiv, aflată în fundul bucătăriei, şi pe care nu se afla nici urmă de vopsea.

— Acolo este intrarea în pivniţa de vinuri a domnului Kara, continuă femeia. Nimeni nu a pus vreodată piciorul înăuntru, în afară de el.

— Domnul Kara păstrează aici arhivele, spuse fata foarte calm. El mi-a spus-o.

— Humm!… exclamă servitoarea cu un aer de îndoială. N-aş fi deloc supărată dacă ar da ordin să fie zidită această intrare. Mă tem că am să mă îmbolnăvesc de inimă stând aici, seară de seară, în faţa blestematei ăsteia de uşi. În fiecare moment, mă aştept să apară de dincolo fantoma bătrânului lord. Ştiţi care, cel care a fost ucis în Africa…

Domnişoara Holland izbucni în râs.

— Vreau să te rog ceva, doamnă Beale. Nu ai putea să te duci să-mi cumperi nişte timbre poştale? Nu mai am.

Doamna Beale acceptă în grabă. Fata aşteptă să iasă, apoi urcă la etaj şi, la fel cum făcuse şi cu Fisher, o urmări din priviri cum se depărta.

Odată rămasă singură, se puse pe treabă cu un aer hotărât. Scoase din poşetă un toc de piele, în care se afla o cheie absolul nouă. Traversă culoarul şi se îndreptă grăbită spre dormitorul lui Kara; pătrunzând înăuntru, se opri în faţa casei de bani.

Deschiderea acesteia şi examinarea conţinutului ei nu dură mai mult de o secundă. Casa de bani era de o construcţie specială. Conţinea patru sertare de oţel. Două dintre acestea nu erau închise cu cheia, iar înăuntrul lor nu se afla nimic interesant. Nu găsi acolo decât nişte rapoarte privind gestiunea domeniilor lui Kara din Albania.

Celelalte două sertare de deasupra erau închise. Fata era pregătită pentru orice eventualitate. O altă cheie care se afla în adâncurile poşetei sale le veni de hac fără nici o greutate. Examenul atent al primului sertar nu o mulţumi.

Răsfoi un moment prin hârtiile de acolo, apoi îl închise. În sfârşit, trecu la ultimul. Mâna îi tremura uşor, în timp ce se pregătea să-l deschidă. Era ultima ei şansă, ultima speranţă.

Acest sertar conţinea câteva cutii de bijuterii. Le scoase afară una câte una. Pe fundul sertarului zări, în sfârşit, obiectul pe care-l căuta şi de care era obsedată de trei luni, necontenit.

Un sipet mic, de formă dreptunghiulară, îmbrăcat în piele roşie. Întinse, plină de emoţii, mâna spre el pentru a-l scoate afară, cu o exclamaţie de triumf.

— În fine!

În acelaşi moment, simţi o mână prinzând-o de încheietură… Cuprinsă de frică, se întoarse. Kara o privea surâzând.

CAPITOLUL X.

Picioarele i se muiară şi pentru un moment fu sigură că va leşina. Întise mâna dreaptă ca să se sprijine de ceva, iar faţa pe care i-o arătă grecului era fără culoare. Cu toate acestea, în privirea ei se putea citi o hotărâre fermă.

— Permite-mi, domnişoară Holland, să te scap de acest obiect, spuse Kara pe un ton suav.

Spunând acestea, luă din mâinile fetei micul sipet şi îl puse la loc, în sertar, pe care îl închise. Apoi, scoase cheia din broască, examinând-o cu atenţie.

— Voi fi obligat să înlocuiesc din nou casa de bani, spuse el direct.

În tot timpul acestei scene, continuase să o ţină de încheietura mâinii. Numai după ce o trase după el în bibliotecă, o eliberă. Rămase între ea şi uşă, cu braţele încrucişate la piept, pe chipul lui atrăgător fluturând un surâs cinic, plin de sine.

— Mă întreb ce atitudine trebuie să adopt faţă de dumneata, spuse el, cadenţând cuvintele. Nu am decât o alternativă: fie să mă adresez poliţiei, fie să rezolv problema eu însumi.

— În ce mă priveşte nu văd nici o piedică să vă adresaţi poliţiei, spuse fata, care redevenise stăpână pe ea.

Se sprijini de marginea mesei, întorcându-i privirea pătrunzătoare bărbatului din faţa ei, fără să clipească.

— Nu-mi place foarte mult să mă adresez poliţiei.

Exact în momentul acela, se auzi o bătaie în uşă. Kara se duse să deschidă, schimbând câteva cuvinte cu persoana aflată pe culoar, ce rămăsese după uşă, şi reveni în cameră cu o coală de timbre poştale, pe care o puse pe birou.

— Ce ziceam, deci? Ah, da, că nu-mi place să fac apel la poliţie. Şi, de altfel, în acest caz, poliţia nici nu mi-ar putea fi de prea mare ajutor pentru că, după câte înţeleg, nu păreţi să vă temeţi prea mult de această poliţie din care, după toate probabilităţile, faceţi chiar parte. Dacă nu mă înşel, sunteţi o colaboratoare a domnului T. X. Meredith.

— Nu-l cunosc decât de aici pe domnul T. X. Meredith, răspunse calm secretara, şi nu am nici o legătură cu poliţia.

— Să presupunem că este adevărat ceea ce-mi spuneţi. Dar, de vreme ce nu vă temeţi de poliţie, este inutil să mă adresez acesteia. Ia să ne gândim puţin…

Strânse din buze, părând să reflecteze un moment.

Tânăra stătea drept în faţa lui şi atitudinea ei nu trăda nici cea mai mică teamă, chiar dacă inima îi bătea ceva mai tare decât de obicei. De trei luni de zile, de când juca acest rol, tensiunea situaţiei în care se afla ajunsese să-i pună nervii la grea încercare. Acum, odată venit momentul decisiv, îl ratase. Îşi adună ultimele forţe, ca să nu se prăbuşească.

— Dacă aş cere să fii arestată, numele dumitale ar flutura în toate ziarele, spuse grecul, măsurând-o din priviri. La fel şi fotografiile, care ar îmbogăţi suplimentul ilustrat de duminică.

Tânăra izbucni în râs.

— Este o perspectivă care nu mă tentează deloc, spuse ea.

— Asta gândeam şi eu, replică grecul, prefăcându-se că se îndreaptă spre fereastră.

Dar, trecând pe lângă fată, cu o mişcare bruscă, o prinse în braţe, strângând-o la piept. Mai înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, o sărută.

— Nu am să te las, spuse el. Suntem singuri. I-am spus servitoarei să se ducă să mai caute timbre la biroul poştei centrale.

— Lăsaţi-mă să plec, gemu fata.

Pentru prima dată, frica îi contracta muşchii feţei şi el se simţi triumfător.

— Ţi-e frică, spuse el printre dinţi. Te-am făcut să-ţi fie frică, nu-i aşa? Dacă ai să ţipi, am să te sărut din nou. Auzi?

— Pentru Dumnezeu, lăsaţi-mă să plec! se rugă ea.

Grecul o simţea tremurând în braţele lui. Cu un râs batjocoritor, slăbi strânsoarea şi, cutremurată de fiori, fata se prăbuşi într-un fotoliu.

— Acum ai să-mi spui cine te-a trimis aici, continuă Kara pe un ton aspru. Şi de ce eşti aici. Nu te-am bănuit niciodată. Am crezut că eşti una dintre acele persoane originale care preferă să-şi câştige viaţa, în loc să se căsătorească. Şi când te gândeşti că tot timpul m-ai spionat… Foarte abil…

Creierul înfierbântat al fetei lucra rapid. În cinci minute Fisher urma să se reîntoarcă. Fără să ştie exact pentru ce, nutrea speranţa că valetul o va ajuta. Dacă nu, era pierdută. Era conştientă de pericolul care o păştea atrăgându-şi mânia unui om precum Kara. Capabil de orice.

Postat în faţa ei, grecul părea să-i fi citit gândurile.

— Nu te osteni să-ţi faci un plan de fugă. Ai să faci ceea ce vreau eu. Iar pentru început, o să vii cu mine jos. Ridică-te.

O ajută să se ridice, după care o scoase afară din cameră. Se lăsa dusă fără a scoate un cuvânt. Spera, probabil, să scape trecând prin culoar. Dar mâna care o ţinea strâns era de oţel. Ajunşi în capătul scării care conducea la bucătărie, încercă să reziste.

— Unde mă duceţi?

— Într-un loc sigur. M-am hotărât să fac apel, totuşi, la poliţie. În aşteptare, o să te închid în pivniţa de vinuri.

După ce poarta grea de lemn fu deschisă, apăru o altă uşă. Fata observă că era blindată. Nu avu timpul să vadă şi alte amănunte, pentru că grecul o împinse în întuneric. O dată aflaţi acolo, el aprinse lumina.

Cu un efort supraomenesc, fata încercă să scape, dar grecul o ţinu strâns cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi acoperi gura, împiedicând-o să strige.

Îi văzu obrazul crispat de furie. În omul acesta exista ceva diabolic, care o încremenea. Simţi părăsind-o ultimele puteri şi alunecă, fără vlagă, la pământ.

* *

Când îşi reveni, îşi dădu seama că se afla întinsă pe un pat de campanie. Se ridică în capul oaselor. Kara plecase, iar uşa era închisă. Pivniţa era uscată şi curată, pereţii erau îmbrăcaţi cu plăci de faianţă. Lumina o primea de la două lămpi. Fata observă o masă, un scaun şi o măsuţă de toaletă. Încăperea era aerisită, fără îndoială de ventilatoare ascunse. Servea, cu siguranţă, drept loc de deţinere şi ea se întrebă dacă şi alte persoane înaintea ei fuseseră închise acolo.

În fundul încăperii, văzu o altă uşă. Se duse în faţa ei şi încercă să o deschidă, la început împingând-o uşor, apoi sprijinindu-se în ea cu toată puterea. Degeaba, însă. Avea cu ea o mică poşetă de mătase. Căută înăuntru şi descoperi un briceag, un flacon de săruri şi o foarfecă. Aceasta din urmă o folosea pentru a decupa din ziare articolele în care era menţionat numele lui Kara. Nu era mare lucru, dar, oricum, era o unealtă. Înfăşură mânerul în batistă, ca să aibă o priză mai puternică la mânuit, şi o lăsă pe masă, la îndemână. În timpul acestor preparative, încercă să-şi amintească tot ceea ce-i auzise pe servitori vorbind despre pivniţă.

Deodată, îşi aduse aminte că mai exista o a doua pivniţă, care se găsea sub aceasta şi a cărei intrare era blocată.

Pivniţa aceea se afla lângă scara de serviciu. Poate că dacă ar fi reuşit să intre în ea, găsea şi mijlocul de a se strecura afară, dacă cele două pivniţe comunicau, într-adevăr, una cu alta.

Începu să cerceteze locul din ce în ce mai atent.

Pardoseala, din beton armat, era acoperită cu o scoarţă. Tânăra începu să o ruleze, plecând din dreptul uşii de intrare. Dezveli astfel jumătate din încăpere, fără a găsi nici o trapă. Încercă apoi să împingă masa ca să poată continua, dar constată că aceasta era fixată, în partea de sus, de zid, iar jos, de pardoseală.

Nu exista, cel puţin în aparenţă, nici un motiv care să fi justificat acest fapt. Drept urmare, fata îngenunche, continuându-şi investigaţiile în jurul mesei. Ciocăni pardoseala şi un sunet găunos se făcu auzit. Atunci, se ridică în picioare, scoase briceagul din poşetă şi începu să scormonească pardoseala în locul de unde venea sunetul înfundat.

În curând, apăru chepengul. Trase de inelul de metal, reuşind să ridice dala de beton care acoperea intrarea în cealaltă pivniţă. Prin deschizătură, aruncă o privire jos. Pivniţa interioară părea ceva mai mică decât cea de sus. Fata coborî cu multă precauţie şi se găsi într-o încăpere complet mobilată. Pardoseala era acoperită cu un covor gros, pe el nişte scaune foarte confortabile, o mică etajeră cu cărţi şi o lampă de birou. Acesta trebuia să fi fost biroul subteran, în care Kara îşi păstra arhivele. Aruncă, apoi, o privire în încăperea învecinată, mult mai mică. După ce ochii i se acomodară, constată că era vorba despre o sală de baie bine amenajată. Singura sursă de lumină era cea care pătrundea prin deschizătura trapei. Înaintând prudent pe covorul moale, fata se izbi de un obiect dur. Îşi pierdu echilibrul, iar în cădere mâinile ei atinseră ceva care părea a fi un lanţ de oţel. O frică nespusă o cuprinse. Apoi, din încăperea alăturată răzbătu un strigăt, care îi îngheţă sângele în vine.

Îşi muşcă buzele, ochii ieşiţi din orbite oprindu-i-se asupra unei apariţii stranii.

— Dumnezeule! murmură ea cu o voce fără nici o inflexiune, oare ne aflăm la Londra, în secolul XX?

CAPITOLUL XI.

Inspectorul Mansus avea un birou mic la Scotland Yard, unde nu se simţea la largul lui şi care, pretindea el, era mai mult o sală de aşteptare decât un birou de lucru. În ziua în care domnişoara Holland devenise eroina acelei extrordinare aventuri, un detectiv în civil o conduse în biroul lui Mansus pe o tânără femeie volubilă – după toate aparenţele, servitoare – cu ochii şiroind de lacrimi şi care părea încarnarea însăşi a remuşcării. Un gen de vizitatoare cu care Mansus avusese prilejul să se familiarizeze în cursul unei cariere de peste douăzeci de ani. Aşa încât, inspectorul nu se arătă deloc impresionat de comportarea ei.

— Tacă-ţi gura, îi strigă el, adoptând pentru discuţie un limbaj vulgar, după părerea lui cel mai potrivit în împrejurarea dată. Şi dacă vrei să-mi urmezi sfatul, mulţumeşte-te să răspunzi la întrebările mele. Ai lucrat la lady Bartholomew, nu-i aşa?

— Da domnule, spuse Mary-Ann, smiorcăindu-se.

— Şi ai fost prinsă în timp ce încercai să şterpeleşti o brăţară de aur a stăpânei tale.

Femeia îşi înghiţi lacrimile, făcu un semn afirmativ din cap şi lansă o explicaţie încurcată.

— Da, domnule. Adică… de fapt… dânsa mi-a dat-o… adică nu mi-a dat-o, dar îmi datora leafa pe două luni. Are de restituit mii de lire altor persoane şi nu poate plăti cele câteva lire pe care le datorează unei biete servitoare… Şi asta nu-i tot! Dacă măcar bietul sir Wiliam ar şti toate acestea, mai ales povestea aceea cu cărţile de joc şi tabachera, mă întreb ce-ar fi zis. Eu vă spun că e dreptul meu, pentru că trebuie să recunoaşteţi şi dumneavoastră, bunule domn, când o persoană poate să plătească mii de

lire unui bogătan ca domnul Kara, atunci… unei biete femei cum sunt eu…

Mansus ridică privirea.

— Du-o în celulă, spuse unui agent, plictisit de vorbăria hoaţei de ocazie.

Trei minute mai târziu, Mansus se străduia să-i prezinte lui T. X. un raport cât mai clar posibil din relatările femeii.

— Foarte interesant, exclamă T. X. Adu-o imediat la mine pe subretă.

Mary-Ann se prezentă în faţa subşefului poliţiei, cu o faţă şi mai plânsă.

— Daţi-i o ceaşcă de ceai! spuse T. X.

Întorcându-se spre ea:

— Stai jos, Mary-Ann şi nu te mai gândi la toate necazurile.

— Oh, domnule, vă rog să mă credeţi, este pentru prima dată… gemu ea prăbuşindu-se în scaunul care îi fusese împins.

— Ascultă cu atenţie, Mary-Ann, ţi se iartă tot, dacă-mi spui adevărul despre lady Bartholomew. Ai zis că i-a dat bani domnului Kara?

— Da, domnule. Două mii de lire. Dar nu ştiu nimic altceva.

— Dacă vrei să pleci de aici, scormoneşte-ţi memoria!

Nu era o treabă prea uşoară nici pentru un poliţist experimentat cum era T. X., să scoată de la creatura aceea o relatare, cât de cât închegată, despre raporturile dintre lady Bartholomew şi Kara. Un lucru era, totuşi, sigur. Soţia ministrului de Justiţie îi dăduse în gaj grecului tabachera pe care tatăl soţului ei, un celebru medic, la vremea sa, o primise de la ţarul Rusiei, ca răsplată pentru îngrijirea acordată. Tabachera era din „email albastru şi aur, cu nişte cuvinte străine, scrise în diamante”, după descrierea făcută de Mary-Ann. Cât priveşte suma pe care grecul i-o împrumutase, subreta ştia foarte puţin. Ea îşi amintea doar că stăpână-sa îi dăduse lui Kara două mii de lire şi că era foarte supărată pentru că, după toate aparenţele, acesta refuza să-i restituie tabachera.

Unele scene de familie teribile avuseseră loc acasă, la ministrul Justiţiei, dar cea mai violentă izbucnise după sosirea, din Franţa, a domnişoarei Belinda Mary.

— Domnişoara Bartholomew s-a întors, aşadar? întrebă T. X., interesat.

Din nou, răspunsurile date de tânăra femeie se arătară vagi şi imprecise. Ea credea că domnişoara se află în Anglia, dar nu era sigură. În orice caz, ea fusese aceea care-l sfătuise pe tatăl său să o trimită pe lady Bartholomew în călătorie pe continent.

— Domnişoara Belinda Mary pare o persoană foarte hotărâtă, spuse T. X. Ştiai că a fost să-l vadă pe domnul Kara?

— Oh, nu! răspunse servitoarea, domnişoara Belinda nu este genul de femeie la care vă gândiţi. E o doamnă.

— Şi ce vârstă are această doamnă?

— Nouăsprezece ani.

Imaginea pe care şeful poliţiei secrete şi-o făcuse despre Belinda, o fetişcană micuţă, cârnă, cu faţa plină de pistrui, purtând rochii până la genunchi, se evaporă pe loc.

Pentru a pune capăt cum se cuvine întrevederii, T. X. îi ţinu subretei o lecţie de morală asupra proprietăţii private, îi plăti restul de leafă care i se datora, pentru că nici un moment nu se îndoi de adevărul spuselor ei, şi o trimise să-şi facă bagajele spunându-i să părăsească imediat casa stăpânilor ei.

După plecarea fetei, T. X. încercă să-şi pună puţină ordine în idei. La urma urmelor, îşi spuse, ar fi bine să-i facă o vizită lui Kara, care-i prezentase scuze şi îşi exprimase regretul de a nu-şi fi stăpânit nervii. Apoi, se răzgândi. Îşi aduse aminte că Mansus îl aştepta şi intră în biroul lui.

— Să fiu spânzurat, bombăni T. X., dacă ştiu ce trebuie să fac.

— Dacă-mi explicaţi ce rol a avut Kara în toată această afacere, o să vă răspund.

— Serios? Păi tocmai asta nu ştiu.

Se aşează pe biroul lui Mansus şi îşi aprinse o ţigară.

— În definitiv, mă duc să văd! luă el o decizie bruscă.

— De ce nu-i telefonezi? întrebă Mansus. Există o linie directă care ne leagă de camera lui, adăugă acesta indicând un mic aparat telefonic, aflat într-un colţ al camerei.

— Ia te uită! A reuşit, totuşi, să-l convingă pe patron, murmură T. X.

Se îndreptă spre telefon, dar, la mijlocul drumului, iarăşi se răzgândi.

— Nu, am să trec să-l văd mâine dimineaţă. Nu trag mare speranţă să-i smulg vreo informaţie în afacerea cu lady Bartholomew… tot aşa cum n-am reuşit să-l trag de limbă în afacerea Lexman, adăugă el după un moment.

— Văd că n-aţi renunţat să-l găsiţi pe Lexman, spuse Mansus zâmbind.

Mai înainte ca T. X. să-i fi putut răspunde, se auzi o bătaie la uşă şi un poliţist îşi făcu apariţia. Se opri în faţa lui T. X., salută şi îl anunţă:

— La biroul dumneavoastră a fost adusă o scrisoare urgentă. Poftiţi. Şi îi întinse scrisoarea. T. X. o luă, aruncă o privire pe adresă, care era bătută la maşină. Pe un colţ al plicului erau menţionate cuvintele „Urgent” şi „prin comisionar”. Cu un cuţitaş, tăie plicul. Scrisoarea se compunea din trei file care, spre deosebire de adresa de pe plic, erau scrise de mână.

Mansus, privindu-l pe şeful său absorbit în citirea scrisorii, îl văzu rămas cu gura căscată, pe faţă cu o expresie de totală uluire. De la primele rânduri, T. X. întoarse foile căutând la sfârşitul scrisorii semnătura. Apoi, îl auzi strigând:

— De necrezut! Este de la Lexman.

Mâna îi tremura întorcând aceste foi acoperite de rânduri foarte strânse. Scrisoarea era datată chiar în după-amiaza aceea şi purta, la sfârşit, în chip de adresă, menţiunea „Londra”.

Dragul meu T. X., Sunt sigur că această scrisoare te va surprinde, pentru că cea mai are parte dintre prietenii mei cred că am plecat de tot. Din fericire, sau poate din nefericire, nu este aşa. Te rog să mă ierţi pentru ordinea acestor rânduri, dar tocmai am ajuns şi îţi scriu din Charing Cross Hotel. Nu rămân aici. O să-ţi comunic adresa mea mai târziu. Traversarea a fost destul de agitată şi trebuie să mă odihnesc puţin… Am să-ţi dau o veste proastă: soţia mea a murit. Nu-mi place să discut acest subiect, aşa că, iartă-mă, nu adaug nimic altceva.

Afacerea despre care vreau să-ţi vorbesc acum este de ordin oficial. Presupun că mă aflu încă sub incuţenţa legii şi sunt gata să mă predau chiar în această seară. Dacă amintirile mele sunt exacte, ai un ajutor de nădejde în persoana inspectorului Mansus şi, dacă nu ai nimic împotrivă, o să mă prezint în faţa lui astă seară, la orele zece şi un sfert. În orice caz, dragul meu T. X., aş vrea ca tu să nu fii amestecat în nici un fel în afacerea aceasta, de care să se ocupe numai Mansus.

Cred că, din punct de vedere legal, situaţia mea nu este prea gravă, deoarece actul de graţiere a fost semnat în ajunul evadării mele. Nu am mare lucru să-ţi povestesc, deoarece, în timpul acestor doi ani, nu s-a întâmplat nimic de care mi-ar place să-mi amintesc.

Suferinţele noastre au fost atroce şi sunt recunoscător morţii de a fi eliberat-o pe cea care a fost totul pentru mine.

Te mai vezi cu domnul Kara?

Te rog să-i spui lui Mansus să mă aştepte între zece şi unsprezece sau, în cazul în care nu va putea veni, să dea dispoziţii agentului de pază.

Dragul meu T. X., te rog să crezi în sincera mea prietenie; în ciuda timpului trecut, este la fel de puternică.

Al tău, John Lexman.

T. X. reciti de două ori scrisoarea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Sărmana femeie! murmură el, întinzându-i scrisoarea lui Mansus. Fără îndoială, vrea să ţi se predea ţie, pentru a nu avea aerul că ar profita de prietenia noastră. Totuşi, eu îl voi aştepta aici.

— Care este situaţia în prezent, în cazul lui? întrebă Mansus.

— Simplă, ca bună ziua. Nu am decât să-i cer subsecretarului de la Interne să fie rejudecat şi achitat, lucru pe care mi l-a şi promis.

În timp ce se întorcea la biroul lui de la Whitehall, T. X. trecu în revistă întâmplările zilei. Era o seară rece de februarie, cu lapoviţă şi un vânt îngheţat, care răzbătea prin pardesiul gros al poliţistului.

În apropiere de intrarea în birou, T. X. zări, în obscuritatea culoarului, o siluetă feminină, îmbrăcată într-o haină de blană, încheiată până sus la gât, pe cap cu o pălărie demodată.

— Vreau să merg la domnul Meredith, îl abordă femeia pe T. X.

— Eu sunt. Vă rog să aşteptaţi o clipă, vă primesc imediat.

Deschise o uşă grea şi îşi conduse vizitatoarea la primul etaj, unde se afla biroul său.

„O femeie curajoasă”, gândi T. X., observând-o pe necunoscută, „chiar dacă puţin prea încărcată de blănuri şi podoabe”.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Meredith, pentru vizita la această oră înaintată. Dar, aşa cum spunea defunctul meu tată, ruşine aceluia care se gândeşte la ceva urât5.

— Tatăl dumneavoastră lucra, fără îndoială, în comerţul de jartiere6, spuse T. X., în bună dispoziţie. Luaţi loc, doamnă…

— Doamna Cassley, spuse femeia aşezându-se. Nu domnule, tatăl meu se ocupa de tapete.

— În sfârşit, nu are nici o importanţă. Care este scopul vizitei dumneavoastră, doamnă Cassley?

— Iată, domnule. Ţin în pensiune o tânără fată respectabilă, şi când spun respectabilă ştiu ce zic, pentru că

eu însumi, aşa cum mă vedeţi…

— Da, da, înţeleg, sunteţi îndreptăţită să faceţi o astfel de apreciere. Dar ce spuneaţi despre fată? Apropo, care este adresa dumneavoastră?

— 85 A, Marylebone Road, spuse femeia.

T. X. tresări.

— Hmm! Hmm!… Şi spuneţi că această tânără…

— Lucrează ca secretară la un oarecare domn Kara, dacă-mi amintesc bine. A venit să locuiască la mine, în urmă cu patru luni, aproximativ…

— Nu asta e important, continuaţi, strigă T. X. plin de nerăbdare.

— Ei bine, ziceam că această tânără mi-a spus, îşi reluă relatarea doamna Cassley pe un ton confidenţial, care considera că se impune în această împrejurare, dacă, într-o seară, nu m-am întors până la ora opt, duceţi-vă la domnul Meredith şi spuneţi-i că…

După care făcu o pauză de efect.

— Vă ascult, strigă T. X., pentru Dumnezeu, vorbiţi odată!

— Spuneţi-i că Belinda Mary…

T. X. sări în sus.

— Belinda Mary! exclamă el, Belinda Mary!

Şi în capul lui se făcu, în sfârşit, lumină. Această fată, care ştia greaca modernă, avusese motive serioase să se angajeze la Kara. Grecul avea la el un obiect care prezenta o importanţă vitală pentru ea sau familia ei şi pe care jurase să-l găsească.

În acest timp, doamna Cassley continua povestirea, dar T. X. nu o mai asculta deloc. Faptul că Belinda Mary se gândise la el, îl făcea să-şi înzecească zelul.

„Desigur, s-a gândit la mine doar ca poliţist, îşi spuse în sinea lui, dar, mai târziu, cine ştie…”

Ceru legătura cu biroul lui Mansus şi îi dădu instrucţiuni.

— Rămâneţi aici, îi spuse apoi doamnei Cassley, care nu înţelegea nimic din comportarea lui, trebuie să fac nişte investigaţii.

Kara era acasă şi se afla în pat. T. X. îşi aminti că acest om avea curiosul obicei de a se retrage în camera de dormit foarte devreme şi de a-şi primi acolo eventualii vizitatori.

T. X. fu primit imediat. Grecul, îmbrăcat cu un halat de interior, din mătase, fuma, aşezat pe marginea patului său. Aerul camerei era înăbuşitor, chiar pentru această seară rece de februarie.

— Ce surpriză plăcută! spuse Kara. Vă rog să-mi scuzaţi ţinuta.

T. X. atacă imediat subiectul.

— Unde este domnişoara Holland?

— Domnişoara Holland! spuse grecul cu un aer stupefiat. Este şi asta o întrebare, dragul meu. Probabil, la ea acasă, dacă nu la cinema, la teatru, pot eu să ştiu cum îşi petrece serile?

— Să lăsăm asta, domnule Kara. Am motive serioase să cred că domnişoara Holland se află la dumneavoastră.

— De ce anume mă bănuiţi, domnule Meredith?

Kara sună şi Fisher apăru, aducând pe o tavă o ceaşcă de ceai.

— Fisher, spuse Kara, domnul Meredith este neliniştit în legătură cu domnişoara Holland. Vrei, te rog, să-i spui ce a făcut astăzi?

— Dacă nu mă înşel, a plecat la cinci şi jumătate de aici. Cu puţin timp înainte, m-a trimis să duc o scrisoare şi când m-am întors, nu mai era.

Kara se întoarse spre T. X.

— Aţi văzut? O veţi găsi, fără îndoială, la ea acasă.

După care, ameninţându-l în glumă cu degetul pe T. X., spuse pe un ton complice:

— Ah! nu vă ştiam un don Juan. Va trebui să-mi iau măsuri de protecţie. Am să le cer femeilor din serviciul meu să poarte văluri mari, la fel ca în Orient, mai ales acelea pe care le bănuiesc că ar fi căzut cu tronc unui poliţist.

După un schimb convenţional de formule de politeţe, T. X. plecă. O găsi pe doamna Cassley stând de vorbă cu Mansus.

Acesta, mulţumit că a dat de o ascultătoare interesată, îi povestea isprăvile lui de poliţist.

— Puteţi să vă duceţi acasă, doamnă Cassley. După toate probabilităţile, o veţi găsi acolo pe tânăra căreia îi purtaţi de grijă. A întârziat, fiindcă a trebuit, cred, să aştepte mai mult autobuzul, sau ceva de felul ăsta.

Un detectiv plecă să o conducă pe doamna Cassley, ca să se asigure că totul este în ordine. T. X. se uită la ceas. Era ora zece fără un sfert.

— Orice ar fi, trebuie să-l văd pe Lexman, îi spuse el lui Mansus. Ţine la dispoziţia mea pe cel mai bun dintre oamenii pe care îi ai. Cred că o să fie o noapte destul de încărcată.

CAPITOLUL XII.

După plecarea lui T. X., Kara se adânci în gânduri. Deci, ce idei îi treceau prin cap acestui om atât de misterios? Poliţistul ar fi dat orice ca să ştie.

Deodată, grecul auzi un zgomot, ca şi cum cineva ar fi închis uşa de la intrare. Să fi revenit T. X.? Se dădu jos din pat, merse la uşă şi o întredeschise uşor, ciulind urechile. Dacă T. X. s-ar fi întors cu un mandat de percheziţie, n-ar fi fost o vizită tocmai plăcută. Cu atât mai mult cu cât... Ridică din umeri.

Era convins că a risipit, totuşi, temerile poliţistului. Nu mai avea altceva de făcut decât să-i spună lui Fisher că poate să plece, pentru ca totul să fie în ordine.

Din hol, răzbătu ecoul unei voci aspre, nerăbdătoare.

Cine poate fi?

Apoi, auzi paşii valetului său, pe scară. Imediat, Fisher bătu la uşă.

— Domnul doreşte să-l primească pe domnul George Gathercole?

O expresie de uşurare se zugrăvi pe faţa deja surâzătoare a lui Kara.

— Bineînţeles, spune-i să urce. Şi spune-i, te rog, să mă scuze că-l voi primi în dormitor.

— I-am spus că domnul s-a culcat şi mi-a răspuns într-un fel destul de grosolan, îl informă Fisher.

Kara izbucni în râs.

— Adu-l, oricum.

În timp ce Fisher se îndrepta spre uşă, îi spuse:

— După plecarea domnului George Gathercole, eşti liber. Revii mâine dimineaţă.

— Am înţeles, domnule, spuse servitorul.

O dispoziţie care-i convenea de minune, avea multe lucruri de făcut, astfel că răgazul acestei nopţi era exact ceea ce îi trebuia.

— Totuşi, poate ar fi mai bine, reluă Kara pe un ton uşor ezitant, să nu pleci mai devreme de ora unsprezece. Îmi aduci câteva tartine şi o ceaşcă mare de lapte… Sau nu, stai; pune-le pe o tavă în hol.

— Foarte bine, domnule, spuse valetul, depărtându-se.

Grotescul personaj care fusese mai devreme în casă, purtând un joben pe cap şi cu o barbă stufoasă încâlcită, măsura holul, murmurând cuvinte de neînţeles.

— Domnul Kara vă primeşte, spuse Fisher.

— Zău? strigă vizitatorul, aruncându-i valetului o privire mânioasă. Ce drăguţ e! Aşadar, domnul Kara a binevoit să primească un om care de trei ani se ocupă de afacerile lui murdare. Uită-te la părul meu! A albit în slujba lui! Înţelegi?

— Da, domnule, spuse Fisher conciliant.

— Uită-te bine! Vezi firele albe din barba mea? Sunt cât se poate de albe, nu-i aşa? urlă el.

— Da, domnule, răspunse încă o dată valetul, umil.

O luă înaintea vizitatorului, pe scară. De data asta, omul nu mai era cu cărţile la el. Braţul stâng atârna inert, de-a lungul corpului, mâna artificială îi ieşea din buzunarul pardesiului. Fisher deschise uşa şi-l anunţă pe noul venit. Kara ieşi plin de bunăvoinţă în întâmpinarea agentului său, care, cu jobenul pe cap şi pardesiul foarte larg fluturând în jurul trupului, oferea un spectacol cu adevărat comic.

Fisher închise uşa camerei şi se întoarse în hol să-şi vadă de treburi. Zece minute mai târziu, auzi uşa camerei stăpânului său deschizându-se. Dinăuntru, se auzea vocea, cu un uşor accent străin, a vizitatorului. Fisher urcă puţin, pentru a-l întâmpina, şi astfel putu să audă ultimele cuvinte pe care acesta i le adresa lui Kara:

— Să nu mai aud de Patagonia, striga el. Şi nici de Ţara de Foc!

Iar mai departe, ca un răspuns la întrebare:

— Desigur. Dar nu Patagonia!

Urmă un moment de tăcere. Fisher se întrebă ce putea curma protestele celuilat.

— Sper că nu voi avea dificultăţi cu onorarea ceculuí, reluă omul ironic, însoţindu-şi vorbele cu un râs răutăcios, apoi ieşi, închizând uşa în urma lui.

Traversă repede culoarul, continuând să-şi vorbească singur. Văzându-l pe Fisher, îi strigă vesel:

— Naiba să-i ia pe toţi grecii!

Valetul nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

Vizitatorul îl bătu cu palma pe umăr.

— Dacă vrei un sfat bun, să ştii de la mine, nu te încrede în greci. Când lucrezi cu ei, să le ceri întotdeauna să te plătească înainte. Înţeles?

— Da, domnule. În ce-l priveşte însă pe domnul Kara, trebuie să vă spun că a fost mereu generos cu mine…

— Nu te încrede, sărmane prietene, dumneata…

În clipa aceea se auzi un zgomot sec, din direcţia camerei lui Kara.

— Ce s-a întâmplat? întrebă vizitatorul surprins.

— Domnul Kara a blocat clanţa uşii, spuse Fisher zâmbind. Asta înseamnă că nu mai poate fi deranjat până la…

Aruncă o privire la ceasul pe care-l avea la mână.

— În orice caz, până la unsprezece mâine dimineaţă.

— Ce laş! bombăni ciungul, e greu să mai găseşti un al doilea ca el.

Coborî cu precauţie scara, de parcă ar fi vrut să încerce soliditatea fiecărei trepte, deschise uşa de la intrare şi se înfundă în noapte.

Fisher, cu mâinile în buzunare, privi cum se îndepărtează vizitatorul, clătinând din cap cu un aer dezaprobator.

— Sărmanul bătrânel! murmură el şi încă o dată se uită la ceas.

Era zece fără cinci.

CAPITOLUL XIII

— Dacă vreţi să vă daţi osteneala să intraţi, sunt sigur că Lexman va fi fericit să vă vadă, spuse T. X. Foarte amabil, din partea dumneavoastră, să vă interesaţi de cazul lui.

Şeful poliţiei secrete bombăni câteva cuvinte despre o meserie care îl obligă să se intereseze de multe cazuri şi apucă, împreună cu T. X., pe unul din nenumăratele culoare ale Scotland Yard-ului.

— Nu va fi nici o problemă ca să obţii achitarea lui. Am luat masa în seara asta cu bătrânul Bartholomew. Va face tot ce este necesar chiar mâine dimineaţă.

— Deci, nu va mai fi necesar nici să-l arestez pe Lexman? întrebă T. X.

Şeful făcu un semn negativ din cap.

Pentru moment, niciunul nu mai spuse nimic.

— Apropo, sir Bartholomew nu v-a spus nimic despre Belinda Mary? întrebă dintr-o dată T. X.

Şeful îl privi uimit.

— Ce mai e şi asta, Belinda Mary?

T. X. se simţi roşind.

— Belinda Mary, se bâlbâi el, este numele fiicei lui sir Bartholomew.

— Ah, da, înţeleg, spuse şeful. Acum mi-aduc aminte. Se află în Franţa.

— Într-adevăr? replică T. X., cu un aer detaşat.

În fundul inimii, ar fi dorit ca ea să fie cu adevărat acolo.

Cei doi bărbaţi intrară în biroul lui Mansus, unde erau aşteptaţi de acesta.

Ori de câte ori se strâng la un loc reprezentanţi ai ordinii, conversaţia alunecă, obligatoriu, spre subiecte profesionale. De data aceasta, fu vorba despre o serie de fraude care tocmai fuseseră descoperite şi care nu aveau nici o legătură cu Kara.

— Prietenul dumitale întârzie, făcu observaţia şeful poliţiei.

— Iată-l, strigă T. X. şi sări în sus, auzind pe culoar sunetul familiar al unor paşi.

Ieşi repede afară, în întâmpinarea noului venit. Pentru un moment, rămase împietrit, fără a putea pronunţa un singur cuvânt,

— Bătrâne, zise el în sfârşit, nu poţi să-ţi închipui cât sunt de fericit să te revăd.

— Îmi pare rău că te-am amestecat în treaba asta, spuse John Lexman.

— Hai, lasă prostiile! Vino, şeful vrea să te vadă.

Îşi luă de braţ prietenul şi intră cu el în biroul inspectorului.

Cei doi ani nu trecuseră fără să lase urme asupra scriitorului. Dar schimbările nu se observau decât privindu-l foarte de aproape. În jurul gurii, apăruseră câteva riduri fine, care-i dădeau un aer trist. Ochii săi adânci păreau şi mai afundaţi în orbite. În sfârşit, unul din obraji era marcat de o cicatrice, provenind, probabil, de la o rană superficială.

— Vă rog să-mi iertaţi ţinuta, spuse John, dând la iveală, în timp ce se dezbrăca de pardesiu, o ţinută de seară. Mă plictiseam teribil şi, pentru a-mi omorî timpul, m-am dus la un spectacol, dar n-am făcut altceva decât să mă plictisesc şi mai tare.

T. X. remarcă faptul că, vorbind, John nu zâmbea deloc şi că pronunţa cuvintele cu mici pauze, ca şi cum le-ar fi cântărit.

— Acum, continuă Lexman, mă aflu la dispoziţia dumneavoastră.

— Presupun că l-ai revăzut pe domnul Kara? spuse T. X.

— Nu ţin neapărat să-l revăd, răspunse Lexman hotărât.

— Ei bine, domnule Lexman, spuse şeful, nu cred că veţi fi inculpat pentru evadare. Dar, fiindcă veni vorba de evadare, cum aţi scăpat? Cu avionul?

Lexman aprobă printr-un semn din cap.

— Aţi fost ajutat de cineva?

Încă o dată Lexman se mulţumi să aprobe printr-o mişcare a capului.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş prefera să discutăm despre alte lucruri, sir George. Cred că nu este cazul, încă, să fie cunoscute toate circumstanţele evadării mele.

— Atunci, să nu mai vorbim. Dragul meu Lexman, cred că acum te vei putea aşeza să scrii unul dintre acele pasionante romane poliţiste ale căror secrete le cunoşti atât de bine.

— Am trăit un roman pe viu, care mă privează de dorinţa de a face literatură de ficţiune. Îmi propun să părăsesc Londra şi să merg la New-York, săptămâna viitoare. Acolo o să încerc să refac legăturile cu lumea înconjurătoare. Din păcate, cea mai importantă dintre ele nu mai există.

Sir George înţelese la ce se referea.

Tăcerea care se aşternu fu întreruptă de apelul strident al telefonului.

— Ei, asta-i! spuse Mansus ridicându-se în grabă, telefonul lui Kara.

În două salturi, ajunse lângă aparat şi ridică receptorul.

— Alo, strigă el, alo…

Nici un răspuns. Nimic altceva decât bâzâitul continuu al liniei. Dar după ce puse la loc receptorul, apelul se auzi din nou.

Cei trei poliţişti se priviră surprinşi.

— Se întâmplă ceva acolo.

— Ridică celălalt receptor, sugeră T. X. şi încearcă să prinzi legătura.

Mansus încercă, dar fără nici un rezultat.

— Cred că încep să fiu de prisos aici, spuse John Lexman, luându-şi pardesiul. Cu mine ce se va întâmpla, sir George?

— Întoarce-te mâine dimineaţă, Lexman să stăm de vorbă, spuse şeful, strângându-i mâna.

— La ce hotel ai tras? întrebă T. X.

— Great Midland. Cel puţin acolo mi-am lăsat valizele.

— Mâine dimineaţă trec să te iau. Totuşi, mi se pare curios… Telefonul acesta, chiar în seara sosirii tale, spuse, luându-l de braţ, afetuos, pe vechiul lui prieten.

John Lexman nu răspunse imediat.

— Dacă i se va întâmpla ceva lui Kara, spuse el în sfârşit, apăsând pe cuvinte, dacă i s-a întâmplat o nenorocire, în orice caz nu eu voi fi cel care se va înduioşa de soarta lui.

T. X. îl învălui pe prietenul său cu o privire plină de compasiune.

John Lexman scutură din cap.

— Dumnezeu mi-e martor… spuse el printre dinţi.

Maşina şefului poliţiei secrete aştepta afară. T. X., Mansus şi un agent de poliţie urcară în ea, ducându-se în Cadogan Square. Uşa de la intrare le fu deschisă de Fisher.

Vizita poliţiştilor îl surprinse cu totul. La întrebările acestora, valetul răspunse că domnul Kara se afla în camera sa, informaţie inutilă pentru T. X. Fisher nu fusese sunat de către stăpânul lui şi nu ştia nimic despre neobişnuitul apel telefonic.

— Domnul Kara mi-a cerut să nu fie deranjat.

T. X. urcă scările, îndreptându-se spre camera grecului. Nu-i răspunse nimeni când bătu la uşă. Continuă cu lovituri şi mai puternice.

— Există un telefon la parter? îl întrebă el pe valet.

— Da, domnule, răspunse celălalt.

T. X. se întoarse spre agent.

— Telefonează la Scotland Yard şi spune-le să trimită un om cu o trusă de instrumente. Nu am luat-o pe a mea.

— Nu o să reuşiţi prea uşor să deschideţi uşa, spuse Fisher, care-l auzise pe T. X. vorbind. Domnul Kara a pus

siguranţa, ca de obicei.

— Da, spuse T. X.

Şi întorcându-se spre agent:

— Şi spune-i să nu uite să aducă un fierăstrău. S-ar putea să fim nevoiţi să facem o gaură în panoul uşii.

În aşteptarea agentului, T. X. îi puse câteva întrebări lui Fisher.

— Stăpânul tău are obiceiul să fumeze opium ori să ia narcotice? îl întrebă, la rândul său, Mansus pe valet.

Fisher negă cu o mişcare a capului.

— După câte ştiu eu, nu.

T. X. inspectă rapid celelalte încăperi ale primului etaj. Alături de camera lui Kara, se găsea biblioteca şi, lângă aceasta, era cabinetul de toaletă, în care domnişoara Holland se îmbrăca. În sfârşit, la capătul culoarului se afla sufrageria.

În faţa acesteia, T. X. observă un mic ascensor de interior şi, alături, un fel de debara. Înăuntru erau îngrămădite multe valize, dintre care unele purtau inscripţia Atenţie, Fragil. Poliţistul nu descoperi nimic interesant la acest etaj.

Etajul superior şi parterul puteau să mai aştepte. Un sfert de oră mai târziu, sosi specialistul de la Scotland Yard. Până la urmă, acesta făcu o gaură în panoul de palisandru al uşii.

Aruncând o privire înăuntru, prin gaură, T. X. descoperi o încăpere cufundată complet în întuneric. Doar colţul şemineului era luminat de reflexul flăcării. Introduse mâna şi deblocă uşa.

— Rămâneţi afară, le ordonă celorlalţi.

Căută comutatorul şi lumina inundă încăperea. T. X. aruncă o plivire de jur-împrejurul camerei, dându-şi imediat seama de situaţie. Corpul lui Kara zăcea inert pe pat, capul atârnând dincolo de margine, în jos. Acum, nu mai era decât un cadavru. O pată roşie de sânge, în regiunea inimii, indica felul în care se produsese, moartea.

T. X., oprindu-se cu privirea asupra cadavrului, văzu expresia de groază ce schimonosea faţa lui Kara. De-abia în

clipa aceea observă, pe covor, o lumânare răsucită, de felul celor pe care copiii le pun în bradul de Crăciun.

CAPITOLUL XIV.

Mansus găsi şi o a doua lumânare, la fel cu cea descoperită de către T. X. Alunecase sub pat. Telefonul, aflat pe o măsuţă în apropiere de pat, era răsturnat, iar receptorul, căzut pe podea. Alături de telefon, două cărţi atraseră atenţia poliţiştilor: Problema balcanică de Villary, şi Călătorii în Orientul apropiat de Miller. Un cuţit lung, de tăiat hârtie, se găsea lângă ele.

Nu mai aflară nimic altceva pe măsuţa de noapte decât o cutie de argint pentru ţigări. T. X. îşi trase pe mână o pereche de mănuşi şi începu să caute pe suprafaţa lucioasă a măsuţei amprente digitale. La primul examen, nu observă nimic.

— Deschide fereastra, spuse T. X., ne sufocăm aici, dar fii atent, Mansus, este, cu siguranţă, foarte bine închisă.

— Sunt convins, răspunse Mansus, examinând fereastra.

După ce reuşi să dea de cap sistemului foarte complicat al închizătorului, poliţistul ridică geamul7. În acelaşi moment, răsună o sonerie.

— Trebuie să fie o sonerie de alarmă, spuse T. X. Apoi, întorcându-se spre Fisher, care se afla în pragul încăperii, îi strigă:

— Opreşte soneria!

În timp ce valetul se îndepărta, T. X. îi aruncă o privire cu înţeles agentului, care porni, în grabă, după servitor.

Fisher opri soneria, apoi reveni în hol, oprindu-se în faţa sobei, cu un aer oarecum plictisit. În apropiere, se afla un birou masiv, din lemn de nuc, pe care zări un plic de mici dimensiuni. Descoperirea plicului păru să îl surprindă. Înainte nu-l observase, dar este adevărat că cea mai mare parte a serii stătuse împreună cu bucătăreasa.

Luă plicul şi, din ce în ce mai uimit, constată că îi era destinat. Îl desfăcu şi scoase dinăuntru o carte de vizită. Pe ea erau scrise doar câteva cuvinte, dar, după citirea lor, faţa

valetului se acoperi de o paloare mortală. Cu o mână tremurândă, aruncă cartea de vizită şi plicul în foc.

Mansus tocmai îl chemase pe agent, astfel că acesta nu putuse să vadă nimic din ceea ce făcuse valetul. Un moment, Fisher ezită, apoi, aşa cum se afla, fără pălărie şi fără pardesiu, se repezi în stradă, lăsând uşa de la intrare larg deschisă şi o luă la fugă ca un nebun.

Medicul legist, care sosi în curând, nu avu altceva de făcut decât să constate decesul.

— Mi-aţi spus că soneria telefonului a sunat la 10 şi 25. Probabil că la acea oră a fost omorât. Nu pot preciza ora morţii decât cu o aproximaţie de o jumătate de oră. Asasinul, fără îndoială, l-a apucat cu o mână de gât – se văd încă urmele degetelor pe gât – izbindu-l cu cuţitul, cu cealaltă mână.

De-abia în acel moment poliţiştii observară dispariţia lui Fisher. Răspunsurile doamnei Beale, tremurând toată, la interogatoriul luat de poliţişti, reuşiră să risipească bănuielile pe care T. X. începuse să le aibă cu privire la servitor.

— Nu, bombăni el, nu e cazul să continuăm cercetările în direcţia asta. A stat cu bucătăreasa până la sosirea noastră. Pe de altă parte, nici nu ar fi putut intra în camera lui Kara. Ai cercetat cadavrul, Mansus?

Mansus aduse o tavă, pe care se găseau obiectele găsite asupra lui Kara. Erau cheile, dintre care pe unele femeia le identifică cu uşurinţă. Totuşi, două chei, declară ea, nu le cunoştea. T. X. recunoscu în una dintre acestea cheia de la casa de bani. Dar curiozitatea lui fu incitată, mai ales, de alte două chei mai mici.

— Nu aş putea să vă spun exact, spuse doamna Beale, dar cred că nu poate fi vorba decât de cheile de la pivniţa de vinuri.

— Pivniţa de vinuri? repetă rar T. X.

Părea să reflecteze.

Tragicul eveniment petrecut nu-l făcuse să uite de Belinda Mary, care i se adresase, indirect, lui, într-un moment critic. Se hotărî să coboare în pivniţă.

— Îmi face impresia mai curând a unei închisori, decât a unei pivniţe de vinuri, spuse el când ajunse în faţa uşii masive, prin care se intra din bucătărie în subsol.

— Asta mi-am spus şi eu întotdeauna, se plânse doamna Beale. Mi-era o frică teribilă să rămân singură în faţa acestei uşi.

T. X. întrerupse scurt văicăreala ei, introducând o cheie în broasca uşii. Prima nu se potrivea, dar cu cea de a doua avu mai mult succes. În spatele primei uşi, se mai găsea încă una, bine zăvorită. Cu toate acestea, uşa se deschise cu uşurinţă, mecanismul fiind bine uns. T. X. îşi spuse că stăpânul casei deschisese destul de des această uşă.

După ce intră, o exclamaţie de surpriză îi scăpă printre buze. Pivniţa era puternic luminată, dar înăuntru nu se afla nimeni.

— Din ce în ce mai bine, mormăi el.

Pe masă, văzu un obiect a cărui provenienţă îl intrigă. O foarfecă cu mânerul înfăşurat într-o batistă. Dar nu această particularitate îl miră, ci faptul că lamele erau mânjite de sânge, la fel ca şi batista. Desfăcu batista; într-un colţ al ei citi iniţialele B. M. B.

Aruncă o privire în jur. Nimeni nu observase descoperirea lui. Strecură obiectul în buzunarul hainei, revenind în bucătărie, unde doamna Beale şi Mansus îl aşteptau.

— Mai există şi o a doua pivniţă dedesubt, nu-i aşa? spuse el străduindu-se să pară calm.

— Da, dar domnul Kara a zidit intrarea, când s-a mutat.

— Ei bine, atunci nu mai avem nimic de făcut, declară el.

Urcă încet scara şi se îndreptă spre bibliotecă, în timp ce gândurile i se învălmăşeau prin cap. El, poliţistul mai presus de orice reproş, îşi încălcase datoria. Pentru prima dată în cariera sa, era tentat să protejeze o persoană care părea să fie implicată într-un omor. Dar dacă tânăra era cea care-l

omorâse pe Kara, cum reuşise să intre în camera acestuia şi pentru ce se întorsese din nou, în pivniţa încuiată?

Încă o dată, trimise să o aducă pe doamna Beale, pentru a o interoga. Vrednica femeie spunea că nu a auzit nimic. Nu părăsise bucătăria toată seara. Cu toate acestea, cel de al doilea interogatoriu se dovedi util, pentru că ea îşi aminti că Fisher lipsise din bucătărie timp de un sfert de oră şi că, atunci când revenise, părea destul de nervos.

— Rămâneţi aici, spuse T. X., pregătindu-se să coboare din nou în pivniţă să reînceapă cercetările.

— Ar trebui să existe o trecere la această temniţă subterană, îşi spuse el.

Într-adevăr, o cercetare mai atentă îl conduse la descoperirea trapei de acces. Aruncă o privire în pivniţa de dedesubt. Surprins, la rândul său, de mobilierul luxos care se zărea coborî în încăpere, unde un bec era aprins.

Lumina venea de la o lampă, aflată aproape de o etajeră, la capătul unui pat. Cineva dormise de curând în acest pat, pentru că cearşaful purta încă urma proaspătă a unui corp, dar persoana respectivă dispăruse. T. X. îşi continuă cercetările şi ajunse fără greutate la poarta zidită. Trapa era, aşadar, singura ieşire din închisoare.

Placa de beton armat a pardoselii era acoperită cu parchet. Un sistem de aerisire modern era asigurat prin ventilatoare şi, într-un fel de nişă, care fusese folosită înainte pentru depozitarea butoaielor de vin, se găsea un reşou de bucătărie. T. X. descoperi, într-un dulap de alimente, o rezervă de cutii de conserve de cea mai bună calitate, precum şi alte provizii.

Poliţistul luă lampa şi, luminând cu ea, îşi continuă investigaţiile. Astfel, nu întârzie să descopere urme de sânge care, ca o cărare, duceau spre pivniţa de deasupra. Urma dispărea însă la capătul scării. Firul electric al lămpii nu-i permitea să meargă mai departe şi fu nevoit să-şi folosească, atunci, lanterna.

Observă o lungă scrijelitură pe parchet, care îl făcu să se gândească la un obiect masiv, ce fusese împins în încăpere. Această nouă urmă îl conduse la camera de baie învecinată.

Baia, spre deosebire de prima încăpere, avea o uşă adevărată, iar atunci când poliţistul încercă să o împingă, simţi o rezistenţă din spatele ei. Proiectă lumina lanternei din locul unde se afla. Dădu, astfel, cu privirea de cadavrul unui câine de talie maro rigid, cu ochii sticloşi şi limba atârnândă. În jurul gâtului, câinele avea o zgardă, de care atârnau câteva zale ale unui lanţ rupt. Adâncit în gândurile sale, T. X. urcă în pivniţa superioară, apoi intră în bucătărie.

Belinda Mary îl ucisese pe Kara sau omorâse câinele? Pentru că este sigur că ea făcuse ori una, ori alta. Ideea că ar fi putut să-i omoare pe amândoi îl făcu să se înfioare.

CAPITOLUL XV.

După o noapte albă, T. X. se prezentă în faţa şefului său. Paginile ziarelor erau pline de acest asasinat misterios, asupra căruia nu puteau să furnizeze însă nici o informaţie precisă.

— N-am putut, până în acest moment, să pun mâna nici pe Gathercole, şi nici pe servitor, spuse T. X. Tot ceea ce ştim în legătură cu Gathercole este că a trimis un articol la Times, cu cartea lui de vizită. Personalul de la clubul său este incapabil să ne dea cea mai mică informaţie… Este un excentric, care nu venea cu regularitate acolo, şi se pare că a plecat pe neaşteptate, fără a preveni pe nimeni. Nu s-a găsit nimic în apartamentul său. Singurul indiciu pe care-l am este că un om, având semnalmentele lui, a luat ieri seară, la ora 11, trenul de Paris.

— Cu secretara, fără îndoială, ai stat de vorbă? întrebă şeful.

Era exact întrebarea de care T. X. se temea.

— Şi ea a dispărut, răspunse el laconic. De ieri, nu a mai fost văzută. S-ar părea că a părăsit casa la cinci şi jumătate.

Sir Geoarge se răsturnă pe speteaza fotoliului, răvăşindu-şi cu mâna coama de păr încărunţit.

— Singura persoană care pare să fi rămas, spuse el ironic, este Kara însuşi. Vrei să trecem afacerea unui alt inspector, sau te ocupi personal de ea? La drept vorbind, nici nu ţine de sectorul tău de activitate.

— Prefer, totuşi, să mă ocup eu, spuse T. X., ferm.

— Ţi-ai format până acum vreo idee despre cazul acesta? Ai vreo noutate în ce-l priveşte pe Kara?

T. X. clătină din cap.

— Tot ce am aflat până acum îl pune într-o lumină foarte proastă. Se pare că nutrea mari ambiţii politice. Trăgea sforile ca să ajungă cât se poate de sus, în Albania. Ca să parvină, nu se dădea în lături să cumpere bunăvoinţa unor înalţi funcţionari turci şi albanezi. L-a sondat, chiar, pe sir Bartholomew, să afle care ar fi poziţia guvernului britanic, în cazul unei lovituri de stat în Albania, dându-i să înţeleagă că o intervenţie favorabilă a acestuia pe lângă cabinetul britanic nu va rămâne nerecompensată. Este aproape sigur că amicul nostru a fost instigatorul a numeroase asasinate politice, ce au marcat viaţa publică din Albania în ultimii ani. I-am găsit în casa de bani un mare număr de documente cifrate, pe care le-am predat la Foreign Office8.

Sir George reflectă un lung moment.

— Am impresia că, dacă vei reuşi să pui mâna pe secretară, ai să fii foarte aproape de rezolvarea cazului.

T. X. îşi părăsi şeful într-o stare de spirit destul de bună. Se pregătea să se ducă la masă, când îşi aminti că îi promisese lui John Lexman că va trece să-l ia.

Oare acesta ar putea să-i furnizeze cheia afacerii? Se aplecă spre şofer, cerându-i să schimbe direcţia de mers. Sosi în faţa hotelului tocmai când John Lexman ieşea.

— Hai să mâncăm împreună, spuse T. X. Cred că eşti la curent cu ultimele noutăţi?

— Da. Am citit că a fost ucis Kara, spuse scriitorul, dacă la asta te-ai referit. Ce curioasă coincidenţă ca, exact în momentul în care vorbeam de el, să se fi întâmplat aceasta. Mi-aş dori tare mult să nu fii amestecat, adăugă el nervos.

— Ce vrei să spui?

— Pur şi simplu că ar fi fost mult mai bine să nu fi fost acolo pentru a mă primi, spuse Lexman. Sunt dezolat să văd un prieten amestecat într-o afacere atât de murdară.

— Eşti prea amabil, spuse T. X. râzând şi bătându-l prieteneşte pe umăr. Dar cred că ai putea să-ţi uşurezi mult inima, dacă mi-ai spune tot ce ştii despre Kara.

John Lexman privea fix înaintea lui şi un rid i se adânci pe frunte.

— Aş face totul pentru tine, dragul meu T. X., spuse el foarte calm, cu atât mai mult cu cât ştiu cât de bun ai fost cu Grace, dar, din păcate, în treaba asta nu-ţi pot fi de nici un ajutor. L-am urât pe Kara în viaţă, îl urăsc şi mort! exclamă el cu o voce pătimaşă. Este fiinţa cea mai abjectă care a existat vreodată. Nici o josnicie, nici o cruzime nu-i erau străine. Dacă diavolul a ajuns vreodată pe pământ, atunci, cu siguranţă, în Remington Kara s-a încarnat. Sfârşitul pe care l-a cunoscut este mult prea uşor. Dar, sunt sigur, Dumnezeu se va îngriji să fie pedepsit în veşnicie pentru crimele sale.

T. X. îl măsură cu uimire. Ura care-l împingea pe celălalt la asemenea blesteme trebuia să fie foarte puternică. Niciodată nu-şi văzuse prietenul răvăşit de o patimă atât de năpraznică.

— Dar, în definitiv, ce ţi-a făcut acest Kara? întrebă T. X.

Romancierul privea, fără ţintă, prin fereastra maşinii.

— Iartă-mă pentru ieşirea asta violentă. Într-o zi am să-ţi povestesc totul, pe îndelete, dar acum, te rog, lasă-mă să uit. Astăzi, îţi voi spune un singur lucru, adăugă el întorcându-şi spre T. X. faţa contractată de durere: Kara este cel care a ucis-o pe soţia mea.

T. X. nu-i răspunse.

La jumătatea drumului, readuse indirect conversaţia la acelaşi subiect.

— Îl cunoşti pe Gathercole?

— Cred că m-ai întrebat şi altă dată. Sau poate altcineva. Da, îl cunosc. Este un tip ciudat, care are un braţ artificial.

— Da, într-adevăr, el este, spuse T. X., cu un suspin de uşurare. Aş ţine tare mult să-l întâlnesc.

— De ce?

— Pentru că, după toate probabilităţile, este ultimul om care l-a văzut pe Kara în viaţă.

John Lexman îl măsură pe T. X. şi ridică din umeri.

— Sper că nu-l bănuieşti pe Gathercole?

— Bănuiesc este mult spus, răspunse sec poliţistul. Mai întâi că, pentru a comite acest asasinat, i-ar fi trebuit două braţe. Nu, tot ce aş dori ar fi să aflu de la acest om este subiectul conversaţiei pe care a avut-o cu Kara. Aş mai vrea, de asemenea, să aflu cine era împreună cu Kara, în cameră, când a intrat el.

— Hâââm, făcu Lexman în chip de răspuns.

— Şi, chiar ştiind cine era această a treia persoană, rămâne încă un punct misterios, pe care nu reuşesc să-l înţeleg. Cum a putut această persoană ca, după ce a ieşit din cameră, să facă să se blocheze clanţa uşii, prin coborârea siguranţei. Ah, dragul meu Lexman, adăugă el abandonând aerul grav de până atunci, ce frumos roman de aventuri ai fi scos din toate acestea, în timpurile bune, de altă dată! Spune-mi, pe ce cale l-ai fi făcut pe asasin să părăsească camera?

Lexman reflectă o clipă.

— Ai examinat casa de bani? întrebă el.

— Da, răspunse poliţistul.

— Erau multe valori înăuntru?

T. X. ridică o privire mirată către prietenul său.

— Registre de contabilitate şi diverse documente. De ce te interesează?

— Să presupunem că această casă de bani ar avea două uşi, una în cameră şi cealaltă, comunicând cu exteriorul, nu ar putea fi tocmai ieşirea pe care o cauţi?

— M-am gândit şi eu, spuse T. X.

— Bineînţeles, reluă Lexman jucându-se cu solniţa, căci acum erau instalaţi la o masă în restaurant, atunci când scrii un roman, nu te limitezi la faptul real, având totdeauna posibilitatea să găseşti o soluţie ingenioasă şi imprevizibilă, cu privire la calea aleasă de asasin pentru a scăpa.

— Foarte ingenios, spuse T. X. Din nenorocire, în cazul de faţă soluţia nu ţine. Camera lui Kara nu are nici o ieşire secretă. Îţi trece şi altceva prin minte?

— Ţi-aş sugera mecanisme misterioase, de exemplu, făcând să culiseze o bucată de perete şi deschizând, astfel, drumul spre o scară bine ascunsă.

John surâse cu blândeţe.

— Mărturisesc, continuă el, că altă dată acest gen de probleme mă pasionau. În realitate, însă, arhitecţii nu au suficient gust al romanescului, pentru a favoriza asemenea descoperiri. Aşa încât este de preferat să abandonăm această cale şi să căutăm altceva.

— N-ar fi fost oare posibil ca siguranţa să fi putut fi manipulată din exterior, cu ajutorul unui magnet?

— Am avut în vedere această ipoteză şi am şi făcut un experiment în dimineaţa asta. Din păcate, rezultatul a fost negativ. Piedica siguranţei era prea grea şi nu a putut fi deplasată, din afară, cu magnetul. Încearcă altceva, John!

John Lexman îşi răsturnă capul pe spate şi începu să râdă încet.

— Dar, la urma urmelor, de ce ţii atât de mult la colaborarea mea pentru acest caz? Mi se pare că ai uitat că eu sunt, cu siguranţă, omul care avea cele mai multe motive să-l omoare pe Kara şi că, deci, aş putea încerca să te derutez prin sfaturile date.

Din nou se adânci în gândurile sale.

— Nu crezi că ar fi putut să iasă prin cămin?

— În şemineu era un foe îndrăcit, aşa de puternic, că atmosfera devenise irespirabilă.

— Iată, acesta e Kara! spuse John Lexman clătinând din cap. Dar ipoteza ta care este?

— Nu am nici o ipoteză asupra misterului însuşi. Presupun, totuşi, că el era întins, în pat, pe cale de a citi o carte care se afla pe o măsuţă, alături, în momentul în care agresorul lui a apărut. Kara a pus atunci mâna pe telefon, pentru a ne chema în ajutor şi, exact în acel moment, a primit lovitura fatală.

— Ai mai găsit vreun indiciu oarecare la locul crimei?

— Nimic. Sau aproape nimic. Două lumânări, una în mijlocul camerei şi cealaltă, sub pat. Lumânări răsucite, care se pun în bradul de crăciun. Cea care se afla sub pat pare să fi fost tăiată în cameră. S-au găsit pe jos resturi de stearină şi ar exista indicii că vârful tăiat al lumânării a fost aruncat în focul din cămin, unde s-au descoperit urme de grăsime.

— Asta e tot? întrebă Lexman.

— Lumânarea mai mică era răsucită în formă de tirbuşon.

— Misterul luminii în umbră, exclamă John Lexman. Ce titlu excelent pentru un roman poliţist! Lui Kara îi era groază de lumânări.

— De ce?

Lexman se răsturnă pe scaun şi, înainte de a răspunde, alese o ţigară din portţigaretul său de argint.

— Întâmplarea a făcut să ajung, într-o zi, începu el, într-o foarte ciudată regiune. Sate mici, cuibărite în coasta muntelui. Populaţia locală nu ştia nici de rege, nici de guvern. Este condusă de legi nescrise, care se transmit din generaţie în generaţie şi care sunt aplicate cu o rigoare nemaipomenită. Pedepsele prevăzute de aceste legi sunt de o cruzime inumană. Am văzut femei surprinse în flagrant delict de adulter, omorâte cu pietre, după cea mai pură tradiţie a bibliei. Am mai văzut şi hoţi, cărora li se scoteau ochii.

T. X. se înfioră.

— Am fost de faţă când un om care jurase strâmb a fost adus în piaţa publică şi, acolo, în faţa mulţimii, i s-a smuls limba din gură. Din timp în timp, turcii sau administraţia

provincială trimit jandarmi să pună ordine în această viaţă primitivă, dar mesagerii au toţi aceeaşi soartă: dispar fără a lăsa nici o urmă şi populaţia întreagă a satului poate depune mărturie în unanimitate că funcţionarul s-a sinucis ori a fugit cu o femeie.

Lumânarea joacă un rol important în aceste obiceiuri strămoşeşti. Bineînţeles, nu este vorba de o lumânare obişnuită, ci de un fel de candelă, făcută din grăsime de oaie. Închipuie-ţi trei astfel de lumânări, puse între degetele mâinii tale, iar mâna fixată strâns, cu ajutorul a două planşete de lemn; lumânările continuă să ardă, iar tu le priveşti scăzând încetul cu încetul… Îţi dai seama? Sau altceva. Aşezi una dintre aceste lumânări pe o mică grămăjoară, din praf de puşcă, legată printr-o dâră subţire, tot din praf de puşcă, de o altă grămăjoară din rumeguş de lemn, impregnată cu ulei şi care se află în jurul picioarelor tale. Sau, închipuie-ţi o astfel de lumânare fixată pe capul unui om cu ţeasta rasă… Există o mie de asemenea variante, dar lumânarea joacă totdeauna rolul principal. Kara le cunoştea bine, pentru că el însuşi le folosise pe unele dintre ele.

— Era chiar atât de crud?

Lexman avu un surâs amar.

— Cu mult mai crud decât se putea imagina.

Terminau de luat masa, când chelnerul îi aduse lui T. X. o scrisoare care sosise la biroul său.

Dragă domnule Meredith, Ca urmare a scrisorii dumneavoastră, pot să vă informez că sunt sigur de prezenţa fiicei mele la Londra, dar că, până astăzi dimineaţă, nu o ştiam. Bancherul meu m-a informat că fiica mea a trecut de dimineaţă pe la bancă pentru a ridica o sumă importantă din contul meu personal. Nu ştiu însă ce a făcut cu banii şi nici unde se află ea în acest moment. Vă puteţi închipui cât mă nelinişteşte această întâmplare şi cât de mult m-aţi obliga ajutându-mă să o limpezesc.

Scrisoarea era semnată William Bartholomew.

— Cel puţin dacă aş fi avut ideea să trec azi dimineaţă pe la bancă aş fi putut s-o întâlnesc, mormăi T. X. Mă tem că s-ar putea să-mi pierd postul din cauza acestei poveşti.

John Lexman îl privi mirat.

— Vorbeşti serios?

— Ei, poate că exagerez puţin, răspunse T. X. zâmbind, dar cred că şeful nu ar fi prea încântat de mine. M-am grăbit să mă amestec în această afacere, care nu este de resortul meu. În sfârşit!… Totuşi, încă nu mi-ai prezentat ipoteza ta, în legătură cu lumânările găsite în camera lui Kara.

— Nu am nici o ipoteză, răspunse Lexman, împăturindu-şi şervetul. În afară doar de faptul că aceste lumânări te duc cu gândul la un omor tipic albanez.

T. X. trebui să se mulţumească doar cu această explicaţie.

Dacă elucidarea misterului ce plana în jurul crimei nu făcea parte, într-adevăr, din atribuţiile lui T. X., obligaţia de a fi restituită tabachera descoperită în casa de bani a victimei putea justifica, la nevoie, interesul evident pe care el îl arăta acestui caz.

Scrisorile găsite printre hârtiile lui Kara demonstrau, fără dubiu, rolul pe care acest om îl jucase pe lângă lady Bartholomew. Fără a se putea vorbi de un şantaj grosolan, el nu ezita, totuşi, să păstreze nu doar acest obiect ce-i aparţinea soţiei ministrului, dar şi multe alte valori, care l-ar fi ajutat să „convingă” unele persoane influente, ca să-l sprijine în realizarea ambiţiilor lui.

T. X. avu o săptămână plină şi obositoare, încercând să valorifice la maximum slabele indicii de care dispunea. În cursul săptămânii, primi şi o scrisoare de la John Lexman, prin care acesta îi anunţa intenţia de a pleca în Statele Unite. I se propusese de către directorul unei reviste din New York un post foarte interesant şi era nerăbdător să-l ia în primire.

Demersurile lui T. X. se aflau pe calea cea bună. Îşi făcuse un plan de activitate şi unul din primele puncte ale acestui plan era de a-l întâlni pe ministrul Justiţiei.

— Da, am noutăţi de la fiica mea, spuse omul de stat, puţin încurcat. Vă rog să mă iertaţi, domnule Meredith, că nu vă pot da mai multe amănunte, dar m-a rugat să păstrez secretul asupra modului în care corespondăm. I-am scris soţiei mele, cerându-i să se întoarcă. Situaţia în care mă aflu începe să devină intolerabilă.

— Îmi puteţi da, cel puţin, adresa la care îi răspundeţi fiicei dumneavoastră?

— La nici o adresă.

El se explică:

— Vreau să spun că, astăzi dimineaţă, am primit o telegramă, în care adresa expeditorului nu era menţionată.

— Înţeleg, spuse T. X.

Câteva ore mai târziu, el dădu secretarei sale câteva instrucţiuni:

— Decupează-mi toate anunţurile care apar în rubricile de corespondenţă ale jurnalelor de după-amiază. Mâine dimineaţă, vreau să am dosarul complet.

A doua zi, la orele nouă, dosarul se afla pe biroul său. Găsi cu uşurinţă ceea ce căuta.

„B. M. Mă pui într-o situaţie ridicolă. Sunt neliniştit. Am primit pachet pentru mama, lăsat în budoar. Nu înţeleg cererea de a pleca de acasă weekend, la fet şi servitorii, dar voi face. Dă-mi explicaţii. Nu mai poate dura. Tata.”

— Acum am de lucru! exclamă T. X. satisfăcut.

CAPITOLUL XVI.

Luna februarie este rareori o lună cu ceaţă deasă. Mai curând o perioadă de vânt violent, ger şi zăpadă. Cu toate acestea, noaptea de 17 februarie era învăluită într-o pâclă groasă, care acoperea totul cu un fel de voal opac.

Sir William Bartholomew avea o casă rezidenţială, la Portman Place, zonă în care locuinţele au un aspect solemn şi sever. În acea noapte, puţin înainte de ora unsprezece, un taxi se opri în colţul dintre Sussex Street şi Portman Place. Din taxi coborî o tânără fată. Pâcla era atât de deasă, încât ea ezită înainte de a porni mai departe pe stradă.

Îi dădu şoferului nişte instrucţiuni, apoi se îndreptă spre numărul 173. Introduse hotărât cheia în broască, deschise uşa şi intră în casă. În hol, răsuci comutatorul. Casa părea pustie, iar această constatare o mulţumi. Stinse lumina, urcând apoi la primul etaj, unde aprinse o lampă a cărei lumină ştia că nu poate fi văzută din stradă, după care urcă la cel de al doilea etaj. O singură temere avea. Nu va găsi, oare, uşa budoarului închisă cu cheia? Din fericire, tatăl ei nu-şi lua niciodată astfel de măsuri de precauţie; iar bătrânul majordom era un om de toată isprava, dar, de felul lui, destul de neglijent.

Cu toate acestea, scoase un suspin de uşurare atunci când simţi mânerul zăvorului răsucindu-se şi uşa se deschise. Servitorii fuseseră bine inspiraţi lăsând storurile şi trăgând draperiile. Putea să aprindă lumina fără teama de a-şi trăda prezenţa în încăpere. Pe biroul mamei ei, zări mai multe scrisori nedeschise, dar, fără a mai întârzia, începu să caute micul pachet. Negăsindu-l imediat, inima i se opri pentru o clipă. Poate că se afla într-un sertar? Verifică în toate, dar fără rezultat.

Perplexă, se opri un moment să se gândească, muşcându-şi vârful degetelor.

— Bravo! exclamă ea deodată, repezindu-se spre şemineu, pe a cărui placă de marmoră văzuse pachetul.

Cu gesturi nerăbdătoare, îl desfăcu, dând la iveală cutia din piele roşie, pe care o cunoştea atât de bine. Ridică imediat capacul cu interiorul capitonat şi, la vederea tabacherei de argint, pusă pe un pat de vată, scoase un suspin de uşurare.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse ea cu voce tare.

— Şi mie, se auzi o voce din spatele ei.

Tânăra fată tresări, aruncând în jurul ei o privire înspăimântată.

— Domnul Meredith, se bâlbâi ea.

T. X. ieşise din spatele perdelelor. Adoptă o poză teatrală, pentru a-şi face şi mai impresionantă apariţia.

— Vroiam să spun că şi mie trebuie să-mi mulţumiţi, domnişoară Bartholomew, spuse el.

— Ştiţi cum mă cheamă? întrebă ea surprinsă.

— Ştiu tot, spuse T. X., cu un uşor aer de superioritate.

Tânăra fată se întunecă.

— Cine v-a trimis aici? Poate domnul Kara?

— Domnul Kara? repetă poliţistul mirat.

— Da. M-a ameninţat că va pune poliţia pe urmele mele şi i-am răspuns că mi-e indiferent. La drept vorbind, poliţia mă speria mai puţin decât el. Tot ce am vrut a fost să-i dau mamei mele ce-i aparţine, adăugă ea.

Şi, spunând aceasta, indică tabachera pe care o ţinea încă în mână.

— M-a acuzat de furt, a fost grosolan cu mine, m-a închis în acea pivniţă oribilă şi…

— Şi? întrebă T. X.

— Asta e tot, spuse, ea înfruntându-l. Iar acum, ce aveţi de gând cu mine?

— Vreau să vă pun câteva întrebări. Mai întâi, nu aţi auzit nimic despre Kara de când aţi plecat?

Ea negă scuturând din cap.

— Prin urmare, nu aţi citit ziarele?

— Nu, am urmărit doar rubrica de corespondenţe, aşteptând răspunsul tatălui meu la telegrama pe care i-am trimis-o.

— Ştiu, am văzut anunţul acela, spuse T. X. zâmbind. Tocmai de aceea sunt aici.

— Exact de ce mă temeam, spuse tânăra fată preocupată. Tatăl meu este foarte vorbăreţ. Chiar şi atunci când scrie, ţine discursuri. Aş fi vrut să-mi răspundă printr-un simplu „da” sau „nu”. Dar de ce mă întrebaţi dacă am citit ziarele? E cumva bolnavă mama mea?

El scutură din cap.

— Nu, după câte ştiu eu, lady Bartholomew este cât se poate de sănătoasă şi pe cale de întoarcere.

— Atunci, de ce mi-aţi pus această întrebare? Ce ar fi trebuit să aflu din ziare?

— Noutăţi privindu-l pe Kara.

Tânăra fată se împotrivi violent.

— Nu vreau să ştiu nimic despre Kara. Pentru ce mă întrebaţi mereu despre el?

— Pentru că, spuse T. X. apăsând pe cuvinte, în noaptea în care aţi dispărut din Cadogan Square, Remington Kara a fost asasinat.

— Asasinat? repetă ea cu o voce albă.

T. X. dădu afirmativ din cap.

— Da, a fost înjunghiat. Instrumentul cu care a fost săvârşită crima nu a putut fi găsit.

T. X. scoase din buzunar un obiect învelit în hârtie. Desfăşură tacticos hârtia, sub privirile îngrozite ale fetei, dând la iveală o foarfecă, ale cărei mânere erau înfăşurate într-o batistă pătată de sânge. Ea se trase înapoi.

— Foarfeca mea, exclamă cu o voce răguşită. Doar nu vă trece prin cap că…

Îl fixă pe poliţist, cu un aer în care se amestecau teama şi indignarea.

— Nu, nu cred că sunteţi asasinul, dacă asta e ceea ce aţi vrut să spuneţi, o asigură el zâmbind. Dar dacă altcineva decât mine ar fi găsit foarfeca şi ar fi identificat cui aparţine batista, nu v-aţi afla într-o situaţie prea veselă.

Cu ochii aţintiţi pe foarfecă, fata tremura.

— Da… Totuşi am ucis, vorbi ea încet, am omorât un câine îngrozitor… Nu ştiu cum am reuşit s-o fac, dar monstrul a sărit pe mine şi atunci i-am implântat în gât foarfeca pe care o aveam în mână.

— Ştiu. Am găsit câinele. Şi acum aţi putea să-mi daţi o explicaţie în legătură cu faptul că nu am reuşit să vă găsesc deloc?

Fata ezită din nou şi T. X. simţi că îi ascundea ceva.

— Nici eu nu ştiu. Eram totuşi acolo…

— Şi cum aţi reuşit să ieşiţi?

— Dar dumneavoastră?

— Pe uşă. E un mijloc banal, dar singurul pe care-l aveam la dispoziţie.

— Şi eu la fel, răspunse ea cu un mic surâs.

— Dar uşa era închisă!

Ea începu să râdă.

— Acum înţeleg, spuse. Eram în pivniţă, când am auzit cheia răsucindu-se în broască. Am coborât repede prin trapă, lăsând foarfeca pe masă. Credeam că este Kara. După aceea, am auzit paşii îndepărtându-se, am urcat repede, sus am găsit uşa deschisă şi…

Se opri, iar această pauză mică îl surprinse pe T. X. în mod sigur, fata îi ascundea ceva.

— Ei bine, am ieşit, reluă ea, am trecut prin bucătărie, unde nu era nimeni, apoi am ajuns în stradă şi am oprit un taxi.

— Asta e tot? întrebă T. X.

— Absolut tot, răspunse ea, cu o siguranţă afectată. Şi acum, ce se va întâmpla cu mine?

T. X. ridică ochii spre plafon, scărpinându-se gânditor pe bărbie.

— Cred că, în numele legii, o să vă arestez. Înainte însă de a o face, mai am o întrebare. Cine s-a culcat în patul din pivniţa de la subsolul doi?

Din nou, fata păru să ezite un moment.

— Eu, bineînţeles că eu.

Cu toate eforturile depuse, tonul vocii sale nu era deloc convingător.

Totuşi, începea să se simtă din ce în ce mai sigură pe ea, după ce reuşise să depăşească emoţia pe care i-o provocase apariţia neaşteptată a poliţistului. Îl privi cu coada ochiului pe T. X., care îşi răscolea coama de păr ondulat, într-un gest ce îi era foarte familiar. Observă că avea o înfăţişare plăcută, ochii gri, frumoşi, un nas drept şi o bărbie energică.

— Ei bine, spuse ea maliţioasă, ce aşteptaţi, domnule poliţist, ca să mă arestaţi, în numele legii?

— Haide, nu fii proastă, bombăni T. X.

Fata ridică spre el o privire stupefiată.

— Cum aţi spus?

— Am spus, nu fii proastă, repetă poliţistul nepăsător.

— Nu crezi că ai mers prea departe?

— Nu.

— Eu cred, spuse tânăra fată, întorcându-şi privirea. De altfel, ştiu foarte bine că îţi închipui despre mine că sunt proastă şi că numele meu ţi se pare ridicol.

— Nu am spus niciodată că e un nume ridicol, replică T. X. Nu mi-aş fi permis-o.

— Ai spus că e un nume bizar, ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru.

— Bizar poate că am spus, dar bizar e una, iar ridicol, alta. Există o anumită demnitate a lucrurilor bizare. Coşmarurile, de exemplu, sunt bizare, dar nu sunt ridicole.

— Mulţumesc, răspunse tânăra fată jignită.

— Iarăşi m-ai înţeles greşit. Intenţia mea nu a fost să te compar cu un coşmar, se arătă el generos. De fapt, cred că numele de Belinda Mary este foarte frumos.

— Aiurea! nu e deloc.

Tânăra fată zări în ochii lui o sclipire răutăcioasă şi asta o făcu să izbucnească într-un râs nebun.

— În realitate şi mie mi se pare un nume bizar. Mi-au dat numele acesta în amintirea unei mătuşi, adăugă ea în chip de scuză.

— Ai fost norocoasă. Eu port numele câinelui favorit al tatălui meu.

— Dar, de fapt, ce înseamnă acest T. X? întrebă ea curioasă.

— Thomas Xavier, răspunse poliţistul. În materie de nume ridicole, iată, într-adevăr, unul, adăugă el, văzând-o cum izbucneşte într-un râs zgomotos.

— Oh, te rog să mă ierţi, dar chiar că este caraghios să te cheme Thomas Xavier.

— Pentru prieteni, Tommy.

— Din nenorocire, eu nu fac parte dintre prietenii dumitale. Aşa încât îţi voi spune domnul Meredith, dacă eşti de acord.

Aruncă o privire pe cadranul ceasului.

— Întrucât, după cum se pare, nu vrei să mă arestezi, plec.

— E adevărat, nu am intenţia să te arestez, dar vreau să te însoţesc până acasă.

— Ba deloc, protestă ea.

— Dar, copilă dragă… începu T. X.

— Te rog. Nu sunt copila dumitale dragă! Apoi, pe un ton blânzit; dacă eşti un brav soldăţel9, lasă-mă singură.

Îi întinse mâna, făcând un efort ca să rămână serioasă.

— Ei bine, o să mă mulţumesc să te conduc până la taxi, insistă el.

— Bineînţeles. Ca să auzi adresa pe care o voi da şoferului, reluă ea dezaprobator. Doamne, ce meserie mai e şi asta de poliţist!

El o privea, fără să se mişte, cu braţele încrucişate şi un aer întunecat.

— Deci, n-ai încredere în mine.

— Nu, răspunse ea simplu.

— Ai dreptate. Totuşi vreau să te conduc până la taxi şi, ca să fii convinsă că nu te spionez, n-ai decât să-i dai şoferului o adresă oarecare, schimbând-o, apoi, în timpul drumului.

— Îmi promiţi că nu ai să mă urmăreşti? întrebă ea.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare, spuse el cu gravitate. Cu o condiţie, totuşi.

— Nu accept nici o condiţie, spuse ea, demnă.

— Ei bine, fii înţelegătoare şi ascultă-mă. E o condiţie cât se poate de modestă. Vreau să ştiu unde pot să te găsesc, în cazul în care e nevoie să stăm de vorbă. Te asigur că este absolut necesar, Belinda Mary.

— Domnişoară Bartholomew, replică ea.

— Înţelegi, cred, de ce e necesar, continuă, fără a da vreo atenţie întreruperii. Promite-mi că, dacă te anunţ prin rubrica de corespondenţe a unuia din ziarele de după-amiază, vei veni. Afară, bineînţeles, de o situaţie de forţă majoră.

Fata ezită o clipă, apoi îi întinse mâna poliţistului.

— Mulţumesc Belinda Mary, spuse el, strângându-i mâna.

După care ieşiră împreună din cameră.

Coborâră scara.

— Noapte bună, spuse el, strângându-i încă o dată mâna.

— Îţi atrag atenţia că este pentru a treia oară că ne dăm mâna în seara aceasta.

— După doi, vine întotdeauna trei. Deci, rămâne aşa cum am stabilit.

— Da.

— Promite-mi că, într-o zi, ai să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat în pivniţă.

— Ţi-am spus absolut tot, spuse ea, puţin nesigură.

— Fie! Eu sunt sigur, totuşi, că, răscolind bine, ai să-ţi aduci aminte şi de alte lucruri.

O ajută să urce în maşină, pe care o urmări cu privirea. Peste vreo zece metri maşina se opri, iar tânăra fată îi făcu semn să se apropie. T. X. alergă spre ea.

— Şi dacă trebuie să-ţi vorbesc eu? întrebă fata.

— Dă un anunţ, pe care-l vei intitula „Dragă Tommy”.

— Am să i-l adresez lui T. X.

— În cazul acesta anunţul nu va fi remarcat, strigă poliţistul după maşina care se îndepărta.

Spre indignarea şoferilor care treceau, T. X. Meredith rămase mult timp în mijlocul drumului, cu privirea îndreptată după taxiul ce o ducea pe Belinda Mary.

CAPITOLUL XVII.

Thomas Xavier Meredith era un om dotat cu o neobişnuită inteligenţă. Un celebru criminalist afirmase despre el că posedă o intuiţie ieşită din normal. Ar fi fost foarte posibil ca misterul lumânării răsucite să înceteze a mai fi pentru el un

mister, în timp ce pentru toţi ceilalţi rămânea o taină nedesluşită.

Casa din Cadogan Square constituia încă obiectul investigaţiilor poliţiei. T. X. se străduia să reconstituie condiţiile din noaptea crimei. Încinsese căminul la fel ca atunci şi întârzie mult timp în faţa zăvorului uşii. De mai multe ori lăsă să cadă tija de oţel a siguranţei, care bloca uşa, cronometrând timpul de cădere cu secundarul în mână. Făcu diferite calcule, care de care mai complicate, al căror înţeles nimeni nu-l putea desluşi.

De trei ori, însoţit de Mansus, sosi la casa crimei şi, lăsându-şi ajutorul afară, se închise singur în cameră. De fiecare dată, ieşea şi mai morocănos. După cea de a treia vizită, îi ceru o întâlnire lui John Lexman. Acesta îşi amânase plecarea în Statele Unite, preferând să mai rămână câtva timp în oraşul său de baştină.

— Afacerea aceasta mă înnebuneşte pur şi simplu, John, spuse T. X. Şi nu sunt singurul care se ocupă de ea. De Menau a sosit din Franţa, însoţit de cei mai buni oameni pe care-i are, iar O'Grady a venit special de la New York, cu avionul, numai pentru a putea studia chestiunea la faţa locului. Niciunul dintre ei nu a putut găsi până acum răspunsul, deşi concluziile lor nu sunt lipsite de o anumită ingeniozitate. Gathercole a dispărut fără urmă, iar, până în momentul acesta, nu am reuşit să punem mâna pe valet.

— Mi se pare că aveţi la dispoziţie, totuşi, mijloace suficiente pentru a-l regăsi, spuse John Lexman gânditor.

— Nu ajung să înţeleg ce l-a putut face pe Gathercole să se volatilizeze pur şi simplu, continuă T. X. Dacă ar fi să-i dăm crezare lui Fisher, ultimele cuvinte pe care Gathercole i le-a adresat lui Kara priveau un cec pe care bătrânul trebuia să-l încaseze. Or, de atunci, nici o sumă nu a fost scoasă din contul lui Kara şi este, de asemenea, bine stabilit că, în afara celor 600 de lire, care i-au fost date lui Gathercole, nici o altă plată nu a fost făcută în beneficiul acestuia. Şi iată ceva care mă încurcă şi mai mult, spuse el, scoţând din carnetul său de note o tăietură de ziar, pe care o puse pe masă, pentru că se aflau la Carlton.

John Lexman luă tăietura de ziar, extrasă, fără îndoială, dintr-un jurnal new-yorkez, şi citi: „Alte ştiri care tocmai ne-au sosit, furnizate de pachebotul „Cyprus”, cu privire la naufragiul vaporului „City of Argentine”. Acest nefericit vas, după ce a navigat de-a lungul coastelor Americii de Sud, şi-a pierdut elicea, fiind antrenat în afara rutelor de navigaţie.

După toate probabilităţile, în ziua de 23 decembrie, s-a lovit de un gheţar, ceea ce a dus la pierderea celei mai mari părţi din pasageri.

Totuşi, câţiva dintre pasageri au reuşit să scape cu o barcă de salvare, fiind luaţi apoi de „Cyprus”, care i-a debarcat pe continent. Cititorii noştri găsesc mai jos lista pasagerilor.”

John Lexman parcurse respectiva listă, oprindu-se la un nume subliniat cu cerneală, desigur, de către T. X. Era George Gathercole, numele acestuia fiind urmat de menţiunea explorator.

— Dacă informaţia este exactă, ar fi fost imposibil să se afle la Londra în ziua crimei, remarcă John Lexman.

— Ar fi putut să ia un alt vas, spuse T. X. Am telegrafiat la Steamship Company, dar fără rezultat. Acest Gathercole este un tip original. Se pare că are fobia mulţimii. S-ar fi putut foarte bine să-şi reţină un loc pe vasul „City of Argentine”, fără ca aceasta să însemne că s-a şi îmbarcat pe vas.

— Tot ce pot să-ţi spun este că Gathercole era un om foarte blând. În perioada în care l-am cunoscut, ar fi fost incapabil să omoare chiar şi o muscă. Mergea până acolo încât devenise vegetarian.

A doua zi, T. X. fu convocat la Ministerul de Interne. Se aştepta la o mustrare, dar ministrul îl primi mai degrabă cu amabilitate.

— V-am deranjat ca să vorbim despre Kara. Am dat la tradus şi decodat la Foreign Office toate documentele care mi-au fost transmise. Codul secret pe care-l folosea era extrem de complicat şi a impus colaborarea mai multor experţi. Sper că veţi continua să vă ocupaţi de această afacere şi că veţi reuşi să-l identificaţi pe asasin, dar vă previn că nu-i va fi prea greu să se apere.

— Sunt convins, răspunse zâmbind T. X.

— Rareori mi s-a întâmplat în decursul lungii mele cariere să am de-a face cu un individ atât de josnic ca acest grec.

Şi îi dădu câteva amănunte, care nu-l surprinseră totuşi pe T. X.

— Era un turbat, o fiinţă vicioasă şi de o mare cruzime. Chiar jurnalul său ne-a dezvăluit existenţa a trei crime de care s-a făcut vinovat în ţara lui.

T. X. dădu din cap, aprobator.

— Dacă-mi amintesc bine de rapoartele pe care le-aţi făcut, cunoaşteţi cazul unui şofer numit Poropulos.

T. X. ascultă cu atenţie.

— Da, îmi amintesc. A plecat în Grecia a doua zi după asasinarea lui Vassalaro.

— Nu, îl corectă ministrul, resturile cadavrului său pot fi găsite într-o casă nelocuită pe care Kara a închiriat-o la Portsmouth Road. Printre altele, a omorât un mare număr de oameni în Albania. Locuitori din numeroase sate au fost decimaţi în Albania doar pentru a-i putea procura acestui sadic un fior de voluptate. În plus, avea mania persecuţiei şi se credea mereu în pericol de moarte; în fiecare dintre servitorii săi vedea un inamic. Vă rog să mă credeţi, nu

spun toate acestea pentru a vă tempera zelul în căutarea asasinului, ci pentru ca să înţelegeţi mai bine structura psihică a victimei.

T. X. pierdu o oră ca să parcurgă el însuşi jurnalul lui Kara, ca şi principalele documente găsite la el, părăsind ministerul oarecum enervat. Era de necrezut! Acest om încarna geniul răului.

Poliţistul urcă la el acasă ca să se schimbe pentru masa de seară. În timp ce se îmbrăca, i se aduseră ziarele de seară. La rubrica „corespondenţe” observă ceva care îl făcu să lase jurnalul din mână, terminând să se îmbrace în mare grabă.

Cele câteva cuvinte ce avuseseră darul să-i răstoarne programul, erau următoarele: „Tommy X. Foarte urgent. Marble Arch, 8”.

Avu nevoie de câteva minute ca să ajungă la adresa dată. Circulaţia intensă îl împiedica să meargă atât de repede pe cât ar fi vrut şi, cu toate că ar fi putut face uz de autoritatea sa de poliţist pentru a-şi croi mai uşor drum în aglomeraţie, anumite scrupule îl opriră s-o facă. Sări din maşină mai înainte ca aceasta să se fi oprit de tot şi îi aruncă în grabă o monedă şoferului, căutând-o din priviri pe tânăra fată. O descoperi repede şi se îndreptă rapid spre ea. Când fu destul de aproape, Belinda Mary îi făcu un semn imperceptibil din cap, pornind mai departe. O urmări mergând câtva timp după ea în lungul străzii, apoi accelerând paşii ajunse în dreptul ei.

— Eşti sigur că nu am fost urmăriţi? murmură Belinda Mary. Cheamă te rog un taxi.

Se urcară în taxi şi T. X. îi dădu şoferului prima adresă ce-i trecu prin cap, care se întâmplă să fie Finsbury Park.

— Sunt destul de agasată, spuse fata şi nu am pe nimeni care să mă ajute în afară de dumneata.

Scoase din poşetă o scrisoare şi, fără un cuvânt în plus, i-o întinse. T. X. aprinse un chibrit, reuşind să descifreze câteva fraze, mâzgălite de o mână neîndemânatică:

Dragă domnişoară, Ştiu cine eşti. Poliţia te caută, dar n-am să te torn. Dragă domnişoară, am nişte încurcături cu banii şi 20 de lire mi-ar prinde bine. Aşa că te rog lasă-mi banii ăştia pe marginea ferestrei de la camera matale. Ştiu că stai la parter, am să vin la noapte să-i iau. Dacă nu-i găsesc… Ce o să se-ntâmple nu va fi din vina mea.

Un prieten care-ţi vrea binele.

— Când ai primit scrisoarea aceasta? întrebă T. X.

— De dimineaţă. Am dat imediat anunţul, eram sigură că vei veni.

— Adevărat?!

Siguranţa aceasta îi făcea plăcere. Încrederea pe care fata i-o mărturisea îi dădea o ciudată senzaţie de bucurie.

— Pot să te scap foarte uşor de acest individ. Dă-mi adresa şi de cum se prezintă…

— Nu, e imposibil, protestă ea. Te asigur că nu din prostie o fac. Mai crezi că sunt proastă?

— Niciodată nu mi-a trecut prin cap aşa ceva.

— Ba da, nu nega. Totuşi te rog să mă crezi, nu-ţi pot da adresa la care locuiesc acum. Am motive serioase să o păstrez secretă. Îi vorba de o viaţă omenească.

Această declaraţie avea ceva dramatic în ea şi fata îşi dădu imediat seama.

— Nu m-am exprimat prea bine, rectifică ea. Vreau să spun că este în interesul cuiva la care ţin foarte mult…

Se opri scurt.

— Ah! spuse T. X…

Se simţi căzând dintr-o dată din înălţimile minunate într-o vale a dezolării.

— Cineva la care ţii foarte mult, repetă el după o pauză.

— Da.

Urmă o nouă pauză, după care T. X. spuse:

— Bine, bine.

— Nu e vorba de ce te gândeşti, şopti fata.

— Ah! repetă T. X.

Se simţi din nou ridicat în înălţimile zăpezilor veşnice, scăldate de strălucirea purpurie a aurorei, când deodată recăzu în gol.

— Bineînţeles, niciodată n-am să mă mărit, spuse ea.

— Spune-mi cum vrei să te ajut? întrebă sec T. X…

— Dă-mi te rog un sfat. Crezi că trebuie să-i dau banii?

— În nici un caz! răspunse T. X., care-şi regăsise sângele rece. Nu numai că ar fi un act de laşitate, dar ţi-ai crea nenumărate supărări pentru viitor. Astăzi sunt douăzeci de lire; mâine îţi va cere patruzeci. La urma urmelor, de ce te ascunzi? Asupra ta nu apasă nici o bănuială.

— Încă nu mă pot întoarce. Trebuie, mai întâi, să termin ceea ce am început.

— Dar din moment ce refuzi să-mi dai adresa, cum naiba vrei să te ajut? strigă el exasperat.

— Hai, nu te enerva! În orice caz m-ai şi ajutat prin faptul că te-ai oferit s-o faci… «

— Poate vrei să-ţi plâng pe umăr pentru nenorocirile care se adună, precum norii, deasupra capului tău?

— Tot ce vreau este să te porţi ca un gentleman. Dacă nu-ţi este imposibil.

— Mulţumesc, spuse T. X. trântindu-se pe spătarul banchetei cu un aer resemnat.

— Eu cred că te strâmbi la mine profitând de întuneric, spuse fata.

— Ei asta-i bună! protestă el, de unde ţi-a mai venit ideea asta?

— Pentru că eu am scos limba la tine, recunoscu ea.

Şoferul auzi perechea din spatele său izbucnind în râs.

* *

La miezul nopţii, într-o suburbie londoneză, un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu al cărui guler era ridicat până sub nas, se furişa de-a lungul zidului unei case. Ajungând sub o anumită fereastră începu să pipăie atent cu mâna suprafaţa pervazului. Dădu de un plic, dar degetele sale

experimentate recunoscură imediat că plicul nu conţinea nimic altceva decât o scrisoare.

Traversă grădiniţa din faţă şi în stradă îşi regăsi prietenul care-l aştepta.

— Ei, cum e? A plătit? întrebă prietenul.

— Nu ştiu încă, mormăi celălat.

Deschise plicul şi citi cele câteva rânduri dinăuntru.

— Nu are bani deocamdată, dar o să încerce să facă rost. Mi-a dat întâlnire mâine la colţul dintre Oxford Street şi Regent Street.

— La ce oră?

— Şase seara. Trebuie să am în mână Westminster Gazette ca să mă poată recunoaşte.

— E o cursă, spuse celălalt neîncrezător.

— Fii serios! Se teme prea tare ca să-i treacă prin cap să-mi întindă vreo cursă.

Cel care aşteptase începu să-şi roadă unghiile, dând din cap cu un aer descurajat.

— Afacerea nu merge atât de bine pe cât se anunţa. Mai avem mult până la miile de lire de care vorbeai.

— Nu-ţi fă probleme, Harry. Fata e bună de plată pentru cel puţin două sute de lire, ţi-o spun eu.

A doua zi la ora şase, un om îmbrăcat într-un pardesiu de culoare închisă, pe cap cu o pălărie de fetru lăsată pe ochi, se învârtea în staţia din Regent Street, cu un număr din Westminster Gazette în mână.

Pentru ca titlul gazetei să poată fi văzut cu uşurinţă de persoana pe care o aştepta, se plasă sub un felinar, în aşa fel încât ziarul să se afle în plină lumină, iar el să rămână în umbră. Era şase şi câteva minute când o zări pe fată îndreptându-se spre el. Spre marea lui nedumerire ea îl depăşi. Se pregăti să o urmărească şi în momentul acela o mână puternică i se încleştă de umăr.

— Domnul Fisher, dacă nu mă înşel? auzi o voce binevoitoare.

— Ce vrei cu mine? răspunse el încercând să scape.

— Te sfătuiesc să nu opui rezistenţă dacă nu vrei să faci cunoştinţă cu bastonul meu. Sunt comisarul Mansus.

Fisher păru să reflecteze un moment.

— Un sticlete, spuse el, ca şi cum şi-ar fi vorbit singur şi se urcă supus în maşina care i se indică.

Aflat în biroul său, T. X. îl primi ca pe un vechi amic.

— Bună ziua, domnule Fisher, pentru că sper că te cheamă tot Fisher, iar nu Harry Gilcot sau George Porten.

— Aveţi totdeauna pregătită o poantă, spuse Fisher cu un surâs slugarnic pe buze. Presupun că tânăra doamnă e cea care m-a vândut.

— Nicidecum, bietul meu Fisher, spuse T. X., arătându-i o coală de hârtie. Singur tu ţi-ai făcut-o. Te pricepi să-ţi contrafaci scrisul, dar uiţi să te speli mai înainte pe mâini. Ceea ce n-ar fi o precauţie inutilă când ai de gând să trimiţi astfel de misive.

— Să mă spăl pe mâini? repetă Fisher fără să înţeleagă nimic.

— Bineînţeles. Priveşte amprenta degetului mare; originalul se află la Scotland Yard.

— Huum! am înţeles. Bănuiţi şi că aş fi amestecat în asasinarea lui Kara?

T. X. scutură din cap.

— Fii liniştit, Fisher, n-am intenţia să-ţi caut nod în papură, chiar dacă ai încercat să o intimidezi pe domnişoara Bartholomew. Pentru că şi eu ştiu la fel de bine că este vorba despre domnişoara Bartholomew. N-am să te arestez pentru şantaj, în schimb o să-mi spui tot ce ştii despre moartea lui Kara, cu atât mai mult cu cât nu cred că vrei să fii trimis în judecată.

— Nu există nici o probă împotriva mea. Toată seara am fost în bucătărie.

— Mai puţin sfertul de oră în care ai lipsit, remarcă T. X.

Fisher acceptă, dând din cap.

— Este adevărat, domnule, am ieşit să mă întâlnesc cu un prieten.

— Un complice, vrei să spui?
— Da, domnule, dar vă asigur că de data aceasta nu era vorba de cine ştie ce lovitură.
— Dă-i drumul, te ascult.
Povestirea lui Fisher fu aceea a unui hoţ de duzină. Aflase, din întâmplare, că fostul lui stăpân avea obiceiul să păstreze în casă sume importante de bani şi luase hotărârea să-l fure. Când Fisher ajunse cu povestirea la noaptea crimei, T. X. începu să-l asculte cu cea mai mare atenţie.
— Vizitatorul a venit şi l-am condus până în cameră. Câteva minute mai târziu l-am auzit ieşind şi schimbând ultimele cuvinte cu domnul Kara, prin uşa întredeschisă.
— Ai auzit, de asemenea, şi vocea lui Kara?
— Cred că da, spuse Fisher, dar nu sunt foarte sigur.
— Tot ce-mi spui acum mi-ai mai spus odată. N-ai observat nimic deosebit la acest vizitator?
— Ba da, avea o proteză în loc de braţ.
— Braţul drept sau cel stâng?
— Braţul stâng.
— Eşti sigur?
— Pot să jur.
— Foarte bine, continuă.
— A coborât în hol, a ieşit, iar de atunci nu l-am mai revăzut vreodată. Când aţi ajuns acolo şi asasinatul a fost descoperit, mi s-a făcut frică. M-am gândit că, începând cercetările, aţi putea descoperi ceva împotriva mea. Am coborât în hol şi primul lucru pe care l-am văzut a fost o scrisoare ce-mi era adresată.
Se opri, şovăind.
— Continuă, spuse T. X.
— Nu înţelegeam cum a ajuns acolo. Dar cum cea mai mare parte a timpului rămăsesem în bucătărie, exceptând scurta perioadă când am fost să-i spun prietenului meu că totul era gata, m-am gândit că scrisoarea fusese lăsată înainte de venirea dumneavoastră. Nu erau decât câteva

cuvinte în ea, însă puteţi să mă credeţi că aceste cuvinte m-au pus pe jar.

— Ce scria? întrebă T. X. nerăbdător.

— Pot să repet literă cu literă, n-am să le uit prea curând Scrisoarea începea cu iniţialele A. C., urmate de cifra 274.

— Ce înseamnă?

— Numărul meu matricol din închisoarea Dartmoor.

— Şi restul scrisorii?

— Cară-te de-aici şi cât mai repede cu putinţă". Mă întreb mereu cine ar fi putut să mă recunoască. Fapt sigur este că fusesem descoperit. Asta e tot. Într-o zi, am întâlnit-o pe domnişoara Holland, adică domnişoara Bartholomew, şi am urmărit-o până în Portman Place.

La auzul acestor ultime cuvinte T. X. simţi că roşeşte puternic.

— Asta e tot ce poţi să-mi spui? întrebă T. X.

— Da, domnule.

— Vreau să te întreb ceva, îi spuse fata lui T. X. întâlnindu-l a doua zi în Green Park.

— Vrei să ştii probabil dacă am încercat să-ţi aflu adresa, spuse T. X., dar te previn că nu-ţi voi răspunde.

T. X. constată că în dimineaţa aceea Belinda Mary era mai frumoasă ca niciodată. Aerul rece îi îmbujora obrajii. Mersul ei de o mare supleţe, avea o elasticitate aproape supranaturală. În totul, părea încarnarea însăşi a tinereţii.

— Ştiai că tatăl tău s-a întors, spuse T. X., şi este nerăbdător să vadă?

Ea se strâmbă.

— Sper că nu i-ai spus nimic despre mine.

— Dimpotrivă. M-am repezit să-i povestesc toate aventurile prin care ai trecut.

Sub privirea mustrătoare a fetei T. X. se simţi uşor ruşinat.

— Ai ceva din creştinii primelor timpuri, spuse ea, râzând. Crezi că ţi-ar place să fii dat în chip de hrană la lei?

El ridică din umeri.

— Nu-ţi mai lua mutra asta nenorocită. Ai tot ce-i trebuie unui om ca să fie fericit.

— Ia te uită!

— Da, da. Ai o situaţie de invidiat. Eşti un om celebru, ai o soţie care te iubeşte, copii adorabili…

— Ce de noutăţi!

— Cum asta! nu eşti căsătorit? întrebă ea cu o falsă inocenţă.

T. X. tuşi uşor.

— Zău, reluă ea. Totdeauna mi-am închipuit că eşti căsătorit. Te şi vedeam aşezat la gura sobei înconjurat de familie…

— Nu vrei să iei loc? o întrebă el.

Ea se aşează alături de el, luând un aer grav care o prindea de minune.

— Ai ghicit în parte. În ce priveşte însă copiii…

— Deci eşti căsătorit? spuse ea cu un oftat abia perceptibil.

T. X. se stăpâni cu greu.

— De altfel, continuă ea, asta nici nu mă priveşte. Sper totuşi că eşti fericit.

— Foarte fericit, spuse T. X. Ar trebui să vii să mă vezi într-o sâmbătă după-amiaza, când mă ocup de grădină. Pentru că, ştii grădina mea de legume este tot ceea ce iubesc mai mult pe lume.

— Să facem câţiva paşi, dacă nu ai nimic împotrivă.

Lui T. X. i se păru că în vocea ei se simţea o oarecare decepţie şi regretă faptul că intrase în acest joc.

— Sper că n-ai să iei nimic în serios din toate prostiile pe caro le-am debitat.

— Oh, nici nu le-am dat vreo atenţie. De ce mi-ar păsa mie că eşti căsătorit sau nu?

De-abia termină de spus aceste cuvinte că se şi simţi înlănţuită de două braţe puternice, iar gura strivită de buzele lui, totul sub privirea complice a paznicului parcului.

— Belinda Mary, îi spuse T. X. înainte de a se despărţi de ea, cred că e momentul, în sfârşit, să părăseşti castelul tău din suburbie şi să te întorci acasă.

— Am s-o fac imediat ce se va putea, spuse tânăra fată pe un ton grav.

Când ajunseră la Whitehall îşi strânseră mâinile.

— Dacă ai fi un om cu adevărat drăguţ ai opri circulaţia ca să pot traversa piaţa.

— Nici să nu te gândeşti!

— Ba chiar asta şi aştept. Doar eşti agent de poliţie, nu?

— Numai atunci când sunt îmbrăcat în uniformă, spuse el conducând-o de mână prin aglomeraţie.

Câteva minute mai târziu, un cu totul alt om intră în biroul auster de la Whitehall. Un om a cărui inimă deborda de o bucurie necunoscută până atunci.

CAPITOLUL XVIII.

T. X. se aşează la biroul lui, sprijinindu-şi bărbia în mâini cu un aer preocupat. În ciuda grijilor provocate de încurcăturile afacerii pe care se străduia să o rezolve, în momentul în care Mansus, cu solemnitatea sa obişnuită, o introduse în birou pe Belinda Mary, se repezi în întâmpinarea ei cuprins de o ardoare juvenilă.

Fata era în ziua aceea radioasă. În ochii ei străluceau luminiţe jucăuşe.

— Am o veste formidabilă, exclamă ea, şi totuşi nu pot să-ţi spun nimic.

— Începe bine, spuse T. X., luându-i din mână manşonul de blană.

— Crede-mă, este cu adevărat formidabilă. Mai formidabilă decât tot ce ţi-ai putea imagina!

— Sunt tot numai urechi.

— Te-am prevenit că nu pot să spun nimic. Dar dacă ţi-aş spune ai rămâne stupefiat.

— Iar eu te previn că e nevoie de foarte mult ca să fiu stupefiat. Ei bine, te ascult.

— Nu, nu-ţi spun nimic.

— Ce naiba, vrei să mă faci curios cu orice preţ?

După care se aşează pe braţul fotoliului, punând mâna pe umărul fetei.

— Atunci, înseamnă că ai venit doar ca să luăm masa împreună?

— La ce te gândeai când am intrat? Aveai un aer foarte preocupat.

— Nimic extraordinar. Ţi-am vorbit vreodată despre John Lexman?

Fata aprobă dând din cap. În acelaşi timp, în ochii ei se aprinse o curiozitate pe care nu putea să o ascundă.

— Ei bine, ce se întâmplă cu acest Lexman? întrebă ea interesată.

— Pleacă în America. Înainte însă de a pleca îşi propune să ţină o conferinţă.

— O conferinţă?

— Da, oricât ar părea de ciudat, acesta este adevărul.

— În legătură cu ce? întrebă fata intrigată.

T. X. ridică neputincios din umeri.

— Uite, asta este exact ce mă frământă.

Fixând asupra fetei o privire preocupată, adăugă:

— Există momente în care, în fiecare dintre noi, se dă o luptă între ceea ce este mai bun în noi şi curiozitatea profesională. Ceva din mine mă împinge să merg la conferinţă, altceva mă opreşte.

— Hai, o să vorbim în timp ce mâncăm, spuse fata trăgându-l după ea.

* *

În noaptea aceea T. X. rămase la biroul său până la o oră înaintată. La miezul nopţii răbdarea sa fu recompensată, un curier de la Foreign Office aducându-i o telegramă. Conţinutul telegramei era următorul:

Numărul 847. Răspuns la cererea 63.952 de ieri. Hussein Efendi, comerciant cu stare, a părăsit oraşul plecând în Italia pentru a o conduce pe fiica sa la mănăstirea Maria

Tereza din Florenţa. Va merge apoi la Paris. Adresa: Theocritis et Comp., rue de l'Opéra.

O jumătate de oră mai târziu, T. X. avea legătura cu Parisul şi îi dădea instrucţiuni unui agent al poliţiei engleze aflat în acel oraş. A doua zi de dimineaţă primi un telefon de la Paris, care-l bucură foarte mult. Încet, dar sigur, el începea să strângă firele misterioasei afaceri. Spera acum că Hussein Efendi va elimina şi ultimele lacune.

La ora opt seara, uşa biroului lui se deschise şi unul dintre agenţii săi de la Paris se prezentă. T. X. îi răspunse la salut cu o mişcare a capului. Întrucât omul rămăsese în pragul camerei aşteptând pe cineva care se afla în urma lui, şeful îi ordonă:

— Adu-l aici, vreau să-i vorbesc între patru ochi.

Un om înalt, cu un fes pe cap, îşi făcu apariţia. Ar fi putut să aibă în jur de cincizeci de ani, dar păstrase o ţinută atletică. Faţa sa măslinie era împodobită cu un barbişon încărunţit.

— Cred că agentul meu v-a explicat că am nevoie de informaţiile pe care le deţineţi pentru a lămuri misterul unei crime săvârşite în această ţară. Vă garantez că nu veţi avea nici o neplăcere aici, în Anglia.

— Sunt sigur, efendi, spuse turcul. Americanii şi englezii şi-au ţinut totdeauna cuvântul în ce mă priveşte. De altfel, nu este pentru prima dată când mă aflu la Londra. Aş fi fericit să vă pot fi de folos.

T. X. se îndreptă spre un dulap, îl deschise şi scoase de acolo un obiect învelit în hârtie de mătase. Îl puse pe masă, sub privirea impasibilă a turcului. Fără grabă, începu să desfacă hârtia, din care ieşi la iveală un pumnal lung şi subţire, a cărui lamă era pătată şi ruginită. Luă arma şi i-o întinse turcului.

— Acest obiect cred că vă aparţine, spuse el.

Omul luă pumnalul, îl examină la lumina lămpii de birou, apoi i-l restitui lui T. X.

— Este exact. Pumnalul e al meu.

T. X. surâse.

— Înţelegeţi, probabil, cum am putut să-i identificăm proprietarul. Pe lamă, aproape de mâner, poartă inscripţia Hussein Efendi, Durazzo.

Turcul dădu din cap fără să mai spună nimic.

— Această armă a fost folosită pentru a se comite un asasinat aici, în această ţară.

— Dacă Dumnezeu vrea, spuse turcul, astfel de întâmplări se pot petrece şi într-un oraş mai mare ca Londra.

— Este deci al dumneavoastră, mai spuse o dată T. X.

— Da. Mâna mea, însă, era la Durazzo, efendi.

Şi din nou turcul aruncă o privire asupra pumnalului.

— Aşadar, „Negrul Roman” a murit, efendi?

— Negrul Roman”! întrebă T. X. mirat.

— Da, grecul Kara. Era un om rău.

T. X. se ridică şi aplecându-se peste birou, îl privi atent pe cel din faţa sa.

— Ştiaţi că este vorba de Kara?

Turcul ridică din umeri.

— Nu e prea greu să ghiceşti, ziarele sunt încă pline de relatări despre această crimă.

T. X. se aşează, dezamăgit şi furios împotriva lui însuşi.

— E adevărat, spuse el, dar nu-mi închipuiam, Hussein Efendi, că citiţi ziarele noastre.

Iar după un moment de tăcere adăugă:

— Acest pumnal a fost găsit într-un canal în care ucigaşul l-a aruncat. Hussein Efendi, dumneavoastră trebuie să ştiţi cine este asasinul.

Turcul îşi ridică încet palmele până la înălţimea urechilor.

— Cu toate că sunt creştin, admir mult înţelepciunea unor proverbe arabe. Unul dintre acestea spune: Cei răi vor pieri de mâna celor drepţi. Eu sunt un om corect. Niciodată în viaţa mea, Excelenţă, n-am săvârşit un act nedemn. Am relaţii de afaceri cu greci, italieni, francezi, englezi şi evrei, pot să mă laud că nu l-am înşelat pe niciunul dintre ei. Dacă mi s-a întâmplat să omor un om, am făcut-o, Dumnezeu mi-e

martor, pentru a-l împiedeca să facă rău unuia dintre ai mei. Mai bine întrebaţi acest pumnal pe cine a ucis. Nu voi spune eu nimic, înainte de a fi vorbit el însuşi. Pentru că un alt proverb zice că soldatul este sclavul săbiei lui.

T. X. zâmbi descumpănit.

— Speram că mă veţi putea ajuta… O speram şi, în acelaşi timp, mă temeam. Totuşi, de vreme ce refuzaţi să vorbiţi, nu vă pot obliga să o faceţi. În orice caz, vă sunt recunoscător că aţi venit, chiar dacă întrevederea noastră nu a fost fructuoasă pentru mine.

Surâse şi îi întinse mâna turcului.

— Excelenţă, spuse acesta, în viaţă există lucruri pe care este mai bine să nu le tulburi. Uneori justiţia trebuie să rămână oarbă, pentru a nu afla vinovatul, şi acesta este tocmai unul dintre aceste cazuri.

După care întrevederea luă sfârşit. T. X. plecă la Portman Place, unde trebuia să o întâlnească pe Belinda Mary.

— Unde şi-a propus domnul Lexman să ţină conferinţa? întrebă tânăra. Şi despre ce va vorbi?

— Un subiect de o actualitate arzătoare, răspunse T. X. grav. Conferinţa este intitulată Misterul Luminii în Umbră. Întreaga sa carieră pare să-l fi predestinat pentru dezlegarea enigmei acestei crime stranii. Sunt convins că, dacă ar fi dorit să-şi pună geniul său poliţist la dispoziţia Scotland Yard-ului, ar fi făcut minuni. A invitat personalităţi de vază la această conferinţă, înainte de toate pe şefii poliţiilor secrete ale tuturor ţărilor civilizate. Celebrul O'Grady s-a şi îmbarcat pentru Anglia, până şi şeful poliţiei ruse a acceptat invitaţia, într-atât această afacere pasionează pretutindeni mediile poliţiste. Pentru că John Lexman nu se va mulţumi să ţină o oarecare banală conferinţă, el a promis că ne va dezvălui chiar identitatea criminalului.

Tânăra fată se gândi o clipă.

— Şi unde o să vorbească?

— Nu ştiu, dar locul nu are nici o importanţă.

— Ba da. N-ai putea să-l convingi să o facă la mine?
— La Portman Place? întrebă el mirat.
— Nu. Am închiriat o mică reşedinţă la Blackheat. Acolo aş dori să-l inviţi pe Lexman să vină.
— Dar de ce?
— Te rog, Tommy, nu mă întreba.
Văzând seriozitatea cu care fata vorbea, nu mai insistă.
— Am să-i scriu imediat lui Lexman, făcându-i propunerea, acceptă el.
John Lexman îi dădu răspunsul prin telefon.
— Accept. Căutam tocmai un loc în afara Londrei şi, pentru că domnişoara Bartholomew a avut bunăvoinţa să-mi pună locuinţa ei la dispoziţie, o invit la conferinţă şi mă oblig să nu spun ceva ce ar putea să o contrarieze.
Astfel, numele de Belinda Mary ajunse să se învecineze, pe lista invitaţilor, cu cele ale şefilor de poliţii sosiţi din toate colţurile lumii pentru a afla, în sfârşit, misterul celor două lumânări care îşi luaseră locul în Muzeul Negru al Scotland Yard-ului.

CAPITOLUL XIX.

Marele salon fusese golit de cea mai mare parte din mobilă, iar asistenţa cosmopolită luă loc, nerăbdătoare să asculte dezvăluirile promise, care se anunţau senzaţionale. Stăpâna casei se afla pe pragul uşii prin care se făcea legătura între salon şi biroul ei. T. X. îi prezentase principalii invitaţi care, în aşteptarea conferinţei, schimbau impresii despre marile afaceri criminale ale momentului. În sfârşit, se anunţă sosirea lui John Lexman.
Romancierul părea foarte obosit, dar se strădui să răspundă cu un surâs amabil saluturilor ce-i erau adresate. Se aşeză la o masă, pe care împrăştie câteva foi de hârtie şi, fără nici un preambul, intră direct în miezul problemei.
Expunerea lui John Lexman
— Sunt, după cum probabil ştiţi, autorul mai multor romane al căror succes s-a datorat soluţiilor surprinzătoare ale temelor criminalistice puse. Şeful poliţiei din această

ţară a avut voinţa să-mi declare că operele mele sunt mai mult decât simple romane de senzaţie, precum şi că atenţia pe care o acord dezlegării situaţiilor celor mai încâlcite este profitabilă nu doar cititorilor obişnuiţi, ci şi membrilor poliţiei.

Cu toate că nu am privit activitatea pe care am desfăşurat-o în trecut cu atâta gravitate şi nici nu i-am întrevăzut asemenea implicaţii, îmi dau seama acum că această muncă, ce mi se părea fără o utilitate determinată, a avut, fără voia mea şi o latură profundă.

Vă rog să mă iertaţi dacă plasez persoana mea în centrul acestei expuneri, dar este absolut necesar pentru înţelegerea ei. Cei ce au avut răbdarea de a mă urmări în studiul psihologic al criminalilor activi din romanele mele, îmi vor permite, sper, să reamintesc etapele parcurse de asasin în săvârşirea crimei.

Cunoaşteţi cu toţii principalele fapte din viaţa acestui om. Ştiţi despre ce fel de fiinţă e vorba. Aveţi probe sigure cu privire la cruzimea lui inumană, ştiţi că era un gunoi pe pământul bunului Dumnezeu, o creatură monstruoasă pradă celor mai josnice pasiuni…

Ajuns la acest punct al expunerii, John Lexman reconstitui pentru auditoriul său asasinarea lui Vassalaro.

— Ştiu acum exact ce s-a întâmplat, spuse el. Am primit printre alte cadouri de Crăciun, un revolver pe care mi-l trimitea un „admirator necunoscut”. Acest necunoscut nu era altul decât Kara, ce îşi fixase detaliile planului său diabolic cu trei luni înainte de a-l executa. Temându-se că voi arunca arma în fundul unui sertar, pentru că nu-mi trecea prin cap să mă servesc de ea, s-a gândit să prevină o astfel de eventualitate.

Astfel că, trei săptămâni mai târziu, locuinţa mea a fost ţinta unei neîndemânatice tentative de furt. Mi-am dat imediat seama de stângăcia cu care se operase, pentru că hoţul, după ce a făcut un mare vacarm, a luat-o la fugă, mulţumindu-se cu spargerea geamurilor de la salonul meu.

Era firesc deci ca, în aşteptarea unei noi tentative, ţinând seama că locuinţa mea se află afară din sat, să pun revolverul într-un loc mai la îndemână. Pentru a fi sigur, Kara a venit a doua zi să audă din gura mea relatarea evenimentului.

El nu a amintit nimic despre revolver, dar cred că eu însumi i-am spus că am o armă. Cincisprezece zile mai târziu o nouă tentativă de furt a avut loc în casa mea. Spun tentativă, dar nu sunt deloc convins că autorul acesteia a vrut cu adevărat să-mi fure, indiferent ce. Această punere în scenă era menită să-mi amintească de revolver.

Şi de această dată Kara a venit să mă vadă şi, fără îndoială, i-am vorbit despre armă. Era absolut firesc pentru că, începând de dimineaţă, evenimentul nopţii fusese singurul subiect de conversaţie între soţia mea, servitori şi mine.

Apoi a fost rândul scrisorii de ameninţare, care, ca din întâmplarem a sosit exact în timpul vizitei pe care Kara mi-a făcut-o. În noaptea crimei, în timp ce Kara se mai afla în casa mea, am ieşit să văd dacă şoferul lui era gata de plecare, iar Kara, rămas singur cu soţia mea, a găsit un pretext pentru a se reîntoarce în bibliotecă. Acolo armă revolverul, mizând că nu voi apăsa pe trăgaci decât în faţa unui adversar ameninţător. Era punctul cel mai riscant al planului său, deoarece, înainte de a-mi trimite revolverul, înlocuise resortul original cu unul atât de sensibil încât la cea mai mică atingere împuşcătura era declanşată şi nimic nu ar mai fi putut opri focurile armei.

Cunoaşteţi toţi evenimentele petrecute în acea noapte.

În continuare John Lexman relată procesul său şi schiţă în câteva cuvinte viaţa pe care o dusese în închisoarea Dartmoor.

— Kara ştia că în realitate nu eram vinovat şi că cererea mea de graţiere urma să fie semnată foarte curând. Or, ura pe care o avea faţă de mine, fiindcă eu aveam ceea ce el dorise în van să aibă, nu era satisfăcută. Şi atunci s-a

hotărât să pună în aplicare un alt plan, care avea să ne provoace, mie şi celei pe care o iubeam atât de mult, suferinţe neomeneşti.

— Ceea ce nu ştiai, spuse el întorcându-se spre T. X., este că, la o lună după încarcerarea mea, la soţia mea s-a prezentat un bărbat, are i-a spus că tocmai ieşise din închisoarea Dartmoor, unde mă întâlnise. Faptele inventate despre starea în care mă aflam, erau suficiente pentru a face să se prăbuşească şi femeia cea mai curajoasă. I-a vorbit despre torturi şi brutalităţi îngrozitoare, de boli şi, în ultimă instanţă, de nebunia căreia aveam să-i cad cât de curând pradă.

Aceasta era tactica lui Kara. Nu lovea cu un cuţit sau cu biciul, tortura mintea şi sufletul prin cuvinte veninoase. Atunci când a ştiut că voi fi pus în libertate – avea suficiente relaţii ca s-o afle, mai înainte ca noutatea să devină oficială – îşi concepu marele lui proiect. Avea la dispoziţie doar două zile pentru a-l pune în aplicare.

Prin intermediul unuia dintre agenţii săi, luă legătura cu un paznic coruptibil, care era pe punctul de a fi dat afară sub acuzaţia de trafic cu deţinuţii. Suma pe care i-a oferit-o era mult prea atrăgătoare pentru a putea fi refuzată de acest individ venal. Kara a cumpărat un avion şi cred că vă amintiţi că era un excelent aviator. Sosi în zori la Devon, la bordul acestui avion şi ateriză într-un loc unde nu putea atrage atenţia. Nu o să stărui prea mult în relatarea evadării mele. Pentru că lucrurile cele mai importante s-au petrecut după ce am pus piciorul la bordul iahtului. Imediat am cerut să-mi văd soţia. Kara a insistat să merg în cabină să mă schimb şi atunci mi-am dat seama că nu am făcut nimic altceva decât să schimb celula mea de la Dartmoor cu o altă închisoare. Este adevărat că, pentru moment, în cabină mă aşteptau haine curate şi a fost pentru mine o adevărată voluptate să schimb uniforma grosolană de deţinut cu o lenjerie fină.

Un steward m-a condus apoi în salonul vasului, în care scumpa mea soţie mă aştepta.

Vocea lui John Lexman fu strangulată de lacrimile care îl podidiră şi pentru o clipă rămase tăcut, neputând să-şi stăpânească emoţia.

— La început, soţia mea fusese neîncrezătoare, reluă el. Dar Kara i-a arătat monoplanul, explicându-i în detaliu planul evadării. Chiar şi aşa însă, s-a arătat prevăzătoare, urmărind din barcă zborul avionului deasupra mării până la îmbarcarea noastră.

Bucuria libertăţii recucerite nu poate fi înţeleasă de cei ce n-au fost niciodată lipsiţi de libertate. Poate vi se va părea o banalitate ceea ce spun, însă acum nu e momentul să mă lansez în subtilităţi. Călătoria s-a desfăşurat fără probleme. Nu-l vedeam pe Kara decât din când în când, pentru că se comporta discret, lăsându-ne singuri. Ne-am temut mult de trecerea prin Gibraltar, unde autorităţile engleze ar fi putut percheziţiona vasul. Kara prevăzuse şi acest pericol, luând suficient de mult combustibil pentru a nu fi nevoiţi să ne oprim să ne aprovizionăm.

În timpul traversării Mediteranei marea a fost destul de agitată, totuşi până la urmă am ajuns cu bine la Durazzo. Acolo a fost necesar să ne deghizăm ca să putem debarca, Kara temându-se de eventualele dificultăţi din partea consulului englez. Grace s-a înfăşurat într-un voal gros, în timp ce eu m-am îmbrăcat cu un caftan unsuros care, ţinând seama şi de obrajii mei supţi, mă făcea să am aerul unui localnic.

Reşedinţa lui Kara se afla la optsprezece kilometri de Durazzo. Este situată într-o zonă aproape pustie şi pentru a se ajunge la ea treci peste munţi, pe poteci pline de bolovani. Regiunea este sălbatică şi necivilizată. La început a trebuit să traversăm un ţinut mlăştinos, să mergem de-a lungul unor lagune, apoi să urcăm până la nişte terase stâncoase, pentru a ajunge în sfârşit la o potecă de acces.

Castelul lui Kara, cu toate acestea, este înconjurat de câmpuri cultivate cu porumb, grâu şi plantaţii de măslini. Se află pe un platou şi astfel, izolat prin mlaştini şi munţi, apare ca o adevărată fortăreaţă medievală. Într-un stil mai degrabă maur decât turc, este un fel de palat oriental, a cărui construcţie a fost mult influenţată de arhitectura italiană; cuprinde curţi spaţioase înconjurate de colonade albe, mari vestibule pardosite cu dale de piatră sau marmură, fântâni, iar în interior, camere răcoroase, ferite de lumină.

Trecând pe sub portal, am înţeles zvonurile ce-mi parveniseră despre puterea lui Kara. În serviciul lui se afla o armată de servitori, cu toţii orientali şi supuşi. Eliberatorul meu m-a condus mai întâi în propria sa cameră.

O încăpere imensă, cu divane moi, mobilier de salon în stil franţuzesc şi un imens covor persan de o remarcabilă frumuseţe. Ţin să repet că atitudinea lui Kara faţă de noi în tot timpul călătoriei a fost perfect prietenească, ba chiar că a dat dovadă de o delicateţe şi de un tact care m-au surprins.

De-abia trecusem pragul camerei sale că se întoarse spre mine şi cu politeţea sa degajată, de până atunci, îmi spuse: „Vrei să-ţi vizitezi apartamentul?”

Am dat aprobativ din cap. Kara bătu din palme. Un albanez înalt se ivi în cadrul uşii, înclinându-se până la pământ.

Kara îi vorbi în turceşte.

„Mergi după el”, mă invită.

Am făcut ceea ce-mi spusese, dar imediat ce am ieşit din încăpere, câţiva oameni s-au repezit la mine, m-au trântit la pământ, mi-au pus un căluş în gură şi, mai înainte să-mi fi dat seama bine ce se întâmplă, aveam braţele şi picioarele strâns legate.

În momentul acela am înţeles că fusesem minţit şi gândul mi-a zburat, temător, la Grace. Luptam cu disperare contra

celor trei zdrahoni care săriseră pe mine, dar în zadar.

Uneltele lui Kara m-au aruncat într-o cameră goală. Eram probabil întins acolo de o jumătate de oră când uşa se deschise. Cei trei servitori erau acum însoţiţi de un al patrulea, un oarecare Salvolio. Vorbea foarte bine englezeşte şi îmi dădu de înţeles că orice rezistenţă era inutilă. Am fost condus, astfel legat, în camera lui Kara, unde el m-a primit, adâncit într-un confortabil fotoliu, cu o ţigară în colţul gurii. Aproape de el se afla soţia mea, încă îmbrăcată în veşmintele turceşti. Nu era legată. Când m-a văzut, a încercat să se repeadă spre mine, dar paznicii au reţinut-o cu brutalitate. „John Lexman, mi-a spus Kara pe un ton batjocoritor, deziluziile tale nu fac decât să înceapă. Am multe să-ţi spun, care în mod sigur ţi se vor părea extrem de dezagreabile.”

De-abia în acel moment am aflat vestea graţierii mele.

„Cred că-ţi dai seama că după ce m-am străduit atât să ajungi în închisoare, reluă Kara, nu puteam accepta ca planul meu să fie dat peste cap, rămânând cu braţele încrucişate. Pentru că, vreau să ştii, îmi face o mare plăcere să-ţi asigur o existenţă cât mai neplăcută, de acum înainte.”

Vorbea pe un ton uşor, de conversaţie obişnuită, aproape glumeţ.

„Te urăsc, continuă el, şi aceasta pentru două motive. Mai întâi, fiindcă ai femeia pe care o doream eu. Iar pentru un om ca mine aceasta constituie o crimă de neiertat. Mi-am bătut întotdeauna joc de femei, sunt unul dintre puţinii oameni care le dispreţuieşte cu adevărat. Femeia ta, însă, mi-a provocat o atracţie cu totul deosebită. M-a respins, probabil pentru că te preferă.”

Vorbind, mă fixă cu o privire ironică.

„Îţi închipui, probabil, că o doresc în continuare şi că, dacă am procedat aşa cum am făcut-o, a fost numai pentru a o lua în haremul meu. Fii sigur că un asemenea gând e departe, foarte departe de mine. Negrul Roman nu se mulţumeşte cu resturile rămase de la un om ca tine. Vă

detest pe amândoi şi vă asigur că v-am rezervat suferinţele cele mai îngrozitoare pe care imaginaţia voastră, bogată cum este, le-ar putea născoci. Sper că înţelegi?” adăugă el cu o voce calmă.

„Nu”, i-am răspuns. Nu îndrăzneam să o privesc pe Grace, atunci când Kara s-a întors spre ea.

„Presupun că îţi iubeşti soţul, scumpa mea. Ei bine, dragostea voastră va fi pusă la o grea încercare. Îl vei vedea pe acest om devenind, sub ochii tăi, o zdreanţă. Îl vei vedea lovit, aşa cum sunt lovite animalele. De azi înainte amândoi sunteţi sclavii mei. Veţi fi chiar mai puţin decât sclavii mei”

Apoi a bătut din palme. Întrevederea luase sfârşit. Iar eu nu aveam să o mai revăd pe Grace de atunci încolo decât o singură dată.

John Lexman se opri din vorbit şi îşi afundă faţa în palme.

— Am fost dus într-o grotă săpată în stâncă. M-au legat cu lanţuri de picioare şi m-au lăsat singur. O singură dată pe zi îmi aduceau puţină carne de capră şi un ulcior cu apă. Kara mă vizita o dată pe săptămână, rămânând la o distanţă mai mare decât lungimea lanţurilor mele, se aşeza pe un scăunel pliant, fuma şi vorbea. Doamne, şi câte putea să-mi spună. Destule orori ca să-mi îngheţe sângele în vine. Şi totdeauna despre Grace! Iar ei, cred, îi povestea aceleaşi lucruri despre mine. Nu-mi cereţi să le repet.

John Lexman închise ochii, tremurând.

— Acestea erau armele cu care lupta. Nu mă punea să asist la chinurile la care o supunea pe iubita mea soţie, se mulţumea să-mi scrie, cu o precizie îngrozitoare, toate „distracţiile” pe care şi le oferea pe seama ei.

Au fost zile în care am crezut că o să înnebunesc. De două ori m-am repezit cu atâta furie spre el, încât lanţul cu care eram legat, s-a întins la maximum. M-am trezit pe pardoseala de stâncă a carcerei mele. Odată a adus un paznic de ocnaşi pe care l-a pus să mă biciuiască sub ochii lui, dar am suportat tortura cu atâta sânge rece, încât nu i-am dat nici o satisfacţie.

V-am spus mai înainte că nu am mai revăzut-o pe Grace decât o singură dată şi iată în ce împrejurări.

A doua zi după ce am fost biciuit, Kara şi-a propus să se răzbune pentru indiferenţa mea. Unica ferestruică a carcerei mele dădea spre un lac. Grace a fost adusă într-o barcă într-un loc în care o puteam vedea bine. Şi aceeaşi tortură la care am fost supus eu i-a fost aplicată ei. Nu pot să vă spun mai mult, zise John Lexman cu un geamăt înăbuşit.

Sigur este că monstrul putea să se felicite. Eram nebun de durere, Dumnezeule! a fost momentul celei mai atroce suferinţe din viaţa mea.

La sosirea iernii temnicerii mei mă scoteau, cu lanţurile la picioare, ca să adun lemne din pădure. Nu exista un motiv valabil să fac acest lucru, dar, aşa cum mi-a spus Salvolio, Kara se temea să nu-mi fie prea bine în închisoarea lui. Într-adevăr, grota era atât de bine adăpostită, că frigul nu pătrundea aproape deloc. Apoi, într-o zi, Kara a plecat. M-am gândit că se dusese în Anglia. La întoarcere a venit şi mai pornit. Unul dintre planurile sale eşuase, iar tortura la care mă supuse a fost mai crudă ca niciodată.

Înainte nu venea să mă vadă decât o dată pe săptămână. Acum vizitele sale erau zilnice. Cu toate că aceasta se întâmpla, în general, după-amiază, o dată am fost sculat în mijlocul nopţii. Stătea în pragul temniţei mele, cu o lanternă în mână şi inevitabila ţigară în colţul gurii. Era îmbrăcat, ca de obicei, cu un costum albanez, format dintr-un fel de fustă scurtă albă şi o vestă de zuav10. Atârnă lanterna într-un cui pe perete şi spuse: „Cred că soţia ta e pe moarte, Lexman. Aş fi crezut, totuşi, că englezoaicele sunt mai rezistente.”

Experienţa mă învăţase să nu deschid gura în timpul acestor vizite. Astfel încât am primit vestea în tăcere.

„Am trimis să fie adus un doctor de la Durazzo, continuă Kara, pentru că, înţelegi, după ce mi-am dat atâta osteneală cu voi, nu aş fi vrut ca moartea să-mi strice planurile. În dimineaţa asta te-a strigat de trei ori.”

Nu m-aş fi crezut niciodată capabil să-mi stăpânesc atât de bine durerea pe cât am reuşit să o fac atunci, înaintea lui Kara.

„Kara, i-am spus pe tonul cel mai liniştit cu putinţă, ce ţi-a făcut ca să o supui la un asemenea supliciu?”

Trimise în aer o dâră lungă de fum, căreia îi urmări mişcarea.

„Ce mi-a făcut?” răspunse, fără a lăsa din priviri volutele şerpuitoare ale fumului. N-am să uit niciodată privirea sa, gesturile, intonaţia vocii. „A făcut ceea ce o femeie poate să facă unui bărbat: a născut în mine un sentiment. Înainte de a mă fi respins, aveam lumea la picioarele mele. Puteam să fac tot ce doream. Era de-ajuns; un semn al degetului meu mic pentru ca toţi să se plece în faţa mea. Un simplu cuvânt al acestei femei a dat însă totul peste cap. Oh! nu-ţi închipui că sunt un bărbat care se lasă distrus pentru o dragoste nefericită! De altfel, nici nu cred că am iubit-o vreodată, în adevăratul sens al cuvântului. Pur şi simplu a zdruncinat credinţa pe care o aveam în mine însumi. De atunci, ori de câte ori m-am aflat într-un moment critic, siguranţa, credinţa în mine însumi, care nu mă părăsiseră niciodată înainte şi care sunt condiţia de bază a succesului, dispăreau. Imaginea acestei blestemate femei se ridica în faţa ochilor mei, părând să-şi bată joc de neputinţa mea.

Am urât-o şi o urăsc încă”, continuă el cu violenţă. „Chiar dacă astăzi va muri n-am să încetez să o urăsc, pentru că amintirea slăbiciunii mele mă va apăsa mereu, alterând până la sfârşitul vieţii mele tot ce voi face.”

Se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi, întinzându-şi bărbia sprijinită într-un punct – încă îl văd în faţa ochilor aşa cum arăta – şi privindu-mă drept în ochi.

„Aş fi putut fi regele acestei ţări”, reluă cu asprime. „Nu aveam decât să întind o mână că să iau tronul Albaniei. Îţi dai seama ce ar fi însemnat aceasta pentru mine?! Îmi rămâne totuşi o şansă. Să reuşesc să o menţin în viaţă ca să asist, încetul cu încetul, la prăbuşirea ei, să o văd

pierzându-şi minţile şi puterea fizică, transformându-se într-un schelet jalnic, care, numai la vederea mea, să se târască în genunchi… Atunci da, poate voi reuşi să-mi recâştig încrederea în mine însumi. N-ai nici o grijă, soţia ta se va bucura de cele mai bune îngrijiri medicale ce se pot da în această ţară.”

După care Kara a plecat, şi nu aveam să-l mai revăd, de atunci încolo, mult timp. A doua zi, am primit o notiţă de la el, anunţându-mi moartea lui Grace.

John Lexman începu să măsoare încăperea, cu bărbia sprijinită în piept.

— Din acel moment n-am trăit decât pentru un singur lucru… pedepsirea lui Remington Kara. Şi l-am pedepsit.

John Lexman se opri în mijlocul încăperii, lovindu-se cu pumnul în piept.

— Eu l-am omorât pe Remington Kara, spuse el.

O exclamaţie de uimire generală se făcu auzită. T. X. fu singurul dintre cei de faţă pe care această mărturisire nu-l surprinse deloc.

CAPITOLUL XX.

După o scurtă întrerupere, John Lexman reluă expunerea.

— V-am mai spus că în palatul lui Kara se afla un om numit Salvolio. Era un criminal condamnat la muncă silnică pe viaţă, pedeapsă pe care o executa într-o închisoare din Italia de Sud. El îşi datora libertatea actuală unei evadări misterioase, înfăptuită cu o barcă, pe Adriatica. Cum a ajuns Kara să-l angajeze nu ştiu. După cum pentru mine a rămas misterioasă şi naţionalitatea lui Salvolio. Fără îndoială, trebuie să fi fost grec sau italian. Sigur este faptul că era o fiinţă abjectă, a cărei josnicie nu era depăşită decât de cea a stăpânului lui.

Acest om mânuia cuţitul cu o dexteritate aproape miraculoasă. Într-o zi l-am văzut ucigându-l pe unul dintre paznicii mei, pentru că îmi dăduse un blid de mâncare ceva mai bun decât de obicei, cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi omorât un şobolan.

Iată, aici, o amintire de la el, adăugă John Lexman arătând spre cicatricea care-i brăzda faţa. În timpul absenţei stăpânului său se crezu obligat să continue opera acestuia, aplicându-i şi metodele. Şi astfel am aflat un nou amănunt cu privire la torturile la care era supusă soţia mea. Grace avea o frică înnăscută de câini. Kara aflase, nu ştiu cum, de această slăbiciune şi, drept urmare, în camera ei – era ţinută într-o închisoare mai spaţioasă decât a mea – legase patru câini foarte răi, cu lanţuri de o lungime suficientă ca să poată ajunge până în preajma ei.

O aluzie pe care acest om şi-a permis în ziua aceea să o facă în legătură cu Grace, în faţa mea, m-a înnebunit de furie. M-am aruncat asupra lui. Şi-a scos cuţitul şi, doar printr-o minune, am evitat lovitura în plin. A reuşit, totuşi, să-mi brăzdeze faţa. Primise, fără îndoială, ordinul să nu mă rănească, pentru că imediat s-a îngrozit de ceea ce făcuse. Într-adevăr, la întoarcerea lui Kara, acesta a descoperit cicatricea de pe faţa mea, a făcut o anchetă şi, aflând că Salvolio era autorul, a dat ordin să fie bătut, în mijlocul curţii, atât de tare că timp de câteva zile nu s-a putut ţine pe picioare.

Această fiinţă josnică mă ura cu aceeaşi înverşunare ca şi stăpânul lui. După moartea soţiei mele, Kara a plecat iar eu am ajuns la discreţia acestei bestii. Acum avea libertatea să facă orice cu mine. Persoana care fusese obiectul principal al urii nutrite de Kara dispărând, grecul a început să se dezintereseze de mine.

Prima grijă a lui Salvolio a fost să-mi reducă raţia de mâncare. Din fericire nu aveam deloc poftă de mâncare. Cu toate acestea, întrucât mi se dădea din ce în ce mai puţin să mănânc, începusem să resimt efectele lipsei de hrană. Până când, într-o zi, s-a petrecut un eveniment care avea să schimbe totul, deschizându-mi drumul libertăţii şi al răzbunării.

Salvolio era departe de a împărtăşi modul de viaţă auster al stăpânului său. Organiza, deseori, în palat dezmăţuri la

care aducea dansatoare din Durazzo şi invita notabilităţi din împrejurimi, fiind încântat să le ofere mici orgii. În timpul absenţei lui Kara, Salvolio domnea în palat, în chip de stăpân.

În noaptea despre care vă vorbesc, plăcerile petrecerii s-au prelungit mai mult decât de obicei. Atunci când primele reflexe ale zorilor se strecurau prin ferestruica temniţei mele, uşa celulei s-a deschis şi în cadrul ei a apărut, beat, Salvolio. Era însoţit de o tânără fată, pe care la început am crezut-o tot dansatoare.

Câteva momente a rămas în pragul uşii spunându-i ceva fetei în limba turcă, după câte am înţeles din frânturile de cuvinte care ajungeau la mine.

Nu ştiu ce i-a spus, dar fata părea înspăimântată. Cu toate că o ţinea înlănţuită cu un braţ, ea încerca să stea cât mai departe de el. Mi-am dat seama, după comportarea ei, că nu făcea parte din categoria invitatelor obişnuite ale lui Salvolio. Mai târziu am aflat că era fata unui negustor turc convertit la creştinism.

Tatăl ei ajunsese la Durazzo în timpul primului război balcanic, iar Salvolio făcuse cunoştinţă cu ea, atunci, între ei înfiripându-se o idilă care a dus la fuga fetei din casa părintească. Vă rog să mă iertaţi pentru această digresiune, dar este foarte importantă pentru înţelegerea a ceea ce urmează.

Aşadar, după cum v-am spus, tânăra părea înspăimântată şi nerăbdătoare să iasă cât mai repede din celula mea. Fără îndoială, aspectul sălbatic al omului în lanţuri care se afla în faţa sa, ca şi prezenţa celui beat de lângă ea, o înspăimântau. Salvolio nu vroia cu nici un chip să o lase să plece, fără să facă o demonstraţie de autoritate în faţa ei. Veni clătinându-se către mine, ţinând în mână cuţitul lui lung şi începu să mă împroaşte cu înjurături grosolane, pe care însă eu le cunoşteam prea bine pentru a mă lăsa impresionat. Apoi îmi trânti un pumn în coaste care, de asemenea, nu m-a făcut să-mi pierd sângele rece. Eram de

mult obişnuit să fiu tratat astfel de această brută. În timp ce mă lăsam lovit, fără a-i oferi satisfacţia unei reacţii, am observat o scenă care se petrecea în spatele călăului meu.

Fata stătea în cadrul uşii, urmărind îngrozită brutalităţile şi grosolăniile lui Salvolio. La un moment dat, apăru alături de ea un bărbat necunoscut. Era un turc cu o barbă albă, foarte demn. Zărindu-l, fata de-abia îşi înfrână un strigăt de uimire. Bărbatul îi indică printr-un semn autoritar să se retragă în culoarul întunecat de dincolo de uşă. Fără a pronunţa un cuvânt, fata se supuse, mergând în vârful picioarelor. În acel moment Salvolio a observat, probabil, o strălucire în ochii mei şi, încetând să mă mai lovească, s-a întors.

Dintr-o săritură turcul a ajuns lângă el, l-a imobilizat înlănţuindu-l cu braţul stâng şi, o clipă, cei doi oameni au format o pereche bizară, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un tur de vals. Turcul era cu un cap mai înalt decât Salvolio şi era destul să-i arunci o privire ca să-ţi dai seama că avea o forţă puţin obişnuită.

Preţ de o clipă s-au măsurat şi, sub privirea celuilalt, Salvolio începu să-şi vină în fire. Turcul îl lovi încet între coaste. Am spus încet pentru că mişcarea fusese făcută cu uşurinţă, fără nici un efort aparent, dar Salvolio se contractă de durere, prăbuşindu-se inert, ca o piatră. Turcul se aplecă deasupra lui Salvolio, îşi şterse cuţitul de haina mizerabilului, punându-l apoi la loc, la brâu.

Îmi aruncă o privire şi tocmai se pregătea să iasă când, deodată, se opri şi, cu un aer neliniştit, mă întrebă.

„Cine eşti?”

I-am explicat în câteva cuvinte situaţia în care mă aflam. S-a apropiat de mine, a examinat lanţurile şi a clătinat din cap.

„Nu mai pot fi desfăcute.”

După care a apucat unul dintre lanţuri, l-a răsucit de două ori în jurul braţului şi, sprijinindu-şi cotul de şold, a tras din toate puterile. Lanţul a cedat. M-a apucat de umeri şi m-a

ajutat să mă ridic. Apoi mi-a dat un revolver, pe care l-a scos de la chimir.

„S-ar putea să ai nevoie de el, înainte de a părăsi Durazzo.”

Brâul său scânteia de tot felul de arme. Erau acolo nu mai puţin de trei revolvere. Fără îndoială, venise cu intenţia de a da o luptă. Am părăsit temniţa. Eram liber.

Era a doua oară, după optsprezece luni când respiram aer curat. Genunchii mi se înmuiau de slăbiciune şi de emoţie. Turcul închise uşa temniţei şi se îndreptă spre fată, care ne aştepta la malul lacului. Plângea încet. El îi murmură câteva cuvinte şi suspinele fetei încetară.

„Fata mea o să ne conducă, spuse el. Eu nu cunosc prea bine această regiune.”

Mă voi mulţumi acum să vă povestesc esenţialul din ceea ce s-a întâmplat după aceea. Am ajuns la Durazzo în cursul după-amiezii. Nu ne-a urmărit nimeni. Foarte probabil, evadarea mea, ca şi cadavrul lui Salvolio, nu au fost descoperite decât mult mai târziu. Aceasta este uşor de înţeles, dacă se ţine seama că Salvolio era singurul care avea dreptul să intre în celula mea iar ceilalţi servitori nu îndrăzneau să încalce acest consemn.

Turcul m-a dus la el acasă, unde un prieten de-al lui a venit să-mi scoată restul lanţurilor.

Acest turc se numeşte Hussein Efendi.

În aceeaşi noapte chiar, am plecat din Durazzo, ducându-ne la o rudă bătrână a salvatorului meu. Nu era sigur că nu ar putea fi tras la răspundere pentru actul săvârşit şi a preferat să părăsească oraşul. În trei luni am cunoscut Albania, aşa cum este, şi am văzut lucruri pe care nu le voi uita niciodată.

Dacă există în lume un om mai bun decât Hiabam Hussein Efendi, eu încă nu l-am întâlnit. El este cel care mi-a dat banii de care aveam nevoie ca să părăsesc Albania. L-am rugat, de asemenea, să-mi dăruiască cuţitul care-l ucisese pe Salvolio. Hussein Efendi ştia că grecul Kara se află în

Anglia şi mi-a dat informaţii cu privire la el. Am ajuns în Italia şi m-am oprit la Milano. Acolo am aflat că un tip excentric, un englez care sosise cu câteva zile înainte la Genova, venind din America de Sud, şi care stătea în acelaşi hotel cu mine, era grav bolnav. Hotelul, inutil să vă pun, nu era de prima clasă, iar în el nu ne aflam decât doi englezi în aceste condiţii, cum să nu te duci să vezi un compatriot bolnav?! Atunci când l-am văzut mi s-a părut cunoscut şi, într-adevăr, aflându-i numele mi-am amintit în ce împrejurări îl mai văzusem.

Era George Gathercole, care venea din America de Sud. Suferea de malarie, iar circulaţia sângelui îi era afectată de o toxină, şi a trebuit să luptăm, un medic italian şi cu mine, timp de o săptămână contra morţii. Era un bolnav răbdător, deşi cam cu toane, cu o limbă ascuţită şi repezit în maniere. A murit în 17 ianuarie din acel an. Mi-a încredinţat hârtiile sale şi răsfoindu-le mi-a venit o idee de felul în care m-aş fi putut apropia de Kara.

Am găsit, într-adevăr, în corespondenţa sa o scrisoare de la Kara, amintindu-mi atunci că grecul îmi vorbise de o călătorie făcută în interesul lui de către George Gathercole. Eram hotărât să-l ucid pe Kara, fără a lăsa vreo urmă de vinovăţie în urma mea.

Tot aşa cum el plănuise distrugerea mea, calculând dinainte cel mai neînsemnat detaliu pentru a ascunde calea pe care se angajase, la fel şi eu îi pregăteam moartea fără a neglija cel mai mic amănunt care ar fi putut să conducă la descoperirea autorului.

Îi cunoşteam casa şi unele dintre obiceiuri. Ştiam că, oriunde în afară de castelul său feudal din Albania, unde era păzit de o armată de servitori, trăia în teama permanentă de a nu fi atacat. Ştiam şi de existenţa uşii de la camera lui, a cărei broască era prevăzută cu o siguranţă de oţel, iar în planul conceput am ţinut seama de toate aceste amănunte. În plus, doream ca, înainte de a muri, Kara să ştie exact pedeapsa care-l aştepta. O moarte rapidă

ar fi fost o pedeapsă prea uşoară. Exista o oarecare asemănare între Gathercole şi mine. Barba mea crescuse mult în închisoare şi îi cunoşteam destul de bine felul de a fi pentru a-i putea imita comportamentul. Prima mea grijă a fost să-mi anunţ, pe o cale indirectă, sosirea. Sunt un jurnalist destul de bun şi, folosind informaţii preluate din cărţi, am putut să redactez un articol bine documentat asupra Patagoniea. Am trimis articolul la ziarul Times, însoţit de o hartă întocmită de Gathercole, pe care am găsit-o printre hârtiile sale. Am închiriat o casă mobilată, nu departe de Scotland Yard, pentru care am plătit chiria în avans pe o lună. Având grijă să mă comport în felul excentric al lui Gathercole, l-am impresionat foarte mult pe proprietarul meu. O manevră necesară pentru identificarea mea ulterioară. Nu mai rămânea decât să fixez o zi a executării deciziei. În dimineaţa zilei hotărâte, am trimis bagajele cu lucrurile mele la Great Wiliams Hotel.

Apoi, în după-amiaza aceleiaşi zile, m-am dus la Cadogan Square şi am pândit plecarea lui Kara. Era prima dată când îl vedeam după ce părăsisem Albania şi mi-a trebuit un efort supraomenesc pentru a nu mă arunca asupra lui în stradă. De îndată ce se depărtă suficient am intrat în casă, adoptând mersul şi modul de a vorbi al lui Gathercole. În momentul acela însă, mi-am dat seama că aveam de întâmpinat un obstacol total neprevăzut, deoarece, în valetul care mi-a deschis uşa, am recunoscut un tovarăş de închisoare, care lucrase împreună cu mine în ziua evadării de la Dartmoor. Mi-a fost de ajuns să-i aud vocea ca să-l identific şi m-am întrebat cu groază dacă barba mea stufoasă şi ochelarii îl vor împiedica să mă recunoască.

Cu toate temerile mele, nu a părut să mă recunoască, deşi am făcut tot ce se putea pentru a-l pune la încercare. Astfel, m-am apropiat foarte mult de el, în felul acela bizar care era atât de caracteristic sărmanului Gathercole, invitându-l să verifice existenţa firelor albe din barba mea. Mulţumit de rezultatul acestei experienţe, m-am întors la mine la hotel şi

am aşteptat până seara. În cursul vizitei pe care o făcusem în casa lui Kara observasem existenţa a două fire de telefon distincte. Am bănuit că unul dintre aceste fire asigura o linie de comunicaţie privată, şi cum îl ştiam pe Kara obsedat de frica morţii, am tras concluzia că era vorba de o linie care îl lega de poliţie. De altfel, Kara avea o asemenea instalaţie şi în palatul său din Albania, după cum mă informase Hussein.

În seara aceleiaşi zile am dat un ocol casei, pândind momentul în care avea să se aprindă lumina în camera lui. După ce am văzut făcându-se lumină, am mai aşteptat încă puţin, iar la ora zece şi zece am sunat la uşă. Mă temeam, încă, să nu fiu recunoscut de către valet şi nu ţineam deloc ca acesta să fie interogat de poliţie. De aceea adusesem o carte de vizită albă pe care era trecut numărul său matricol din închisoarea de la Dartmoor, împreună cu câteva cuvinte ce ar fi trebuit să-l determine să plece imediat.

Atunci când s-a întors ca să urce scara, am pus plicul în care se aflau rândurile ce-i erau destinate pe masa din hol. Ştiam dinainte ce am de făcut cu ele. Valetul m-a introdus în camera lui Kara. Din nou mă găseam în faţa monstrului care o ucisese pe soţia mea şi care făcuse din viaţa mea un nesfârşit şi inutil martiriu.

John Lexman se opri pentru o clipă. O tăcere adâncă se aşternu încăpere. T. X. se rezemă de speteaza scaunului lui, cu capul sprijinit în piept, mâinile împreunate, privirea pătrunzătoare aţintită asupra scriitorului.

Şeful poliţiei, cu faţa încreţită de ridurile provocate de concentrarea cu care urmărea relatarea, se trăgea uşor de vârfurile mustăţii, privindu-l pe Lexman de sub sprâncenele sale groase. Poliţistul francez, cu mâinile în buzunare, cu capul uşor aplecat într-o parte, părea să soarbă fiecare cuvânt care ieşea din gura lui Lexman. Rusul, cu o faţă arsă de vânt, arborând o expresie impasibilă, părea o mască de fildeş patinată. O'Grady, americanul, ţinând un muc de ţigară în colţul gurii, se agita nerăbdător la fiecare

întrerupere a povestirii, ca şi cum orice întârziere care amâna deznodământul i-ar fi fost insuportabilă.

John Lexman reîncepu să vorbească.

— Kara s-a ridicat şi s-a apropiat de mine în timp ce închideam uşa.

„Bună seara domnule Gathercole”, îmi spuse el cu o voce suavă, întinzându-mi mâna.

Nu i-am răspuns, mulţumindu-mă să-l privesc. O bucurie sălbatică mă inunda, o bucurie pe care nu o mai încercasem vreodată înainte.

Atunci, a citit în ochii mei adevărul şi s-a repezit spre telefon. Dar eu îl şi imobilizasem. Toată mizeria adunată în mine, toată durerea nenumăratelor zile de înfometare şi a nopţilor pustii izbucniră în mine. Braţul artificial cu care mă deghizasem făcu loc braţului valid pentru că de fapt purtam un fel de teacă de lemn pe care mi-o procurasem la Paris.

L-am răsturnat pe pat şi i-am proptit un genunchi în burtă.

„Kara, ai să mori, dar moartea pe care ţi-am pregătit-o este mai puţin crudă decât aceea a soţiei mele.” A încercat să vorbească, dar i-am pus mâna în beregată, şoptindu-i la ureche: „Nimeni nu va şti că eu sunt acela care te-a omorât, Kara. Gândeşte-te, voi pleca liber, acest omor va rămâne nepedepsit. Toate scrisorile tale vor fi citite, întreaga ta viaţă va fi dată la iveală, iar lumea va putea afla, în sfârşit, ce om ai fost.”

Am slăbit puţin strânsoarea, am scos cuţitul şi am lovit.

Cred că a murit pe loc, adăugă Lexman simplu.

— L-am lăsat acolo unde era şi m-am îndreptat spre uşă, aveam puţin timp la dispoziţie. Am scos din buzunar lumânările. Căldura degajată de corpul meu le făcuse deja maleabile.

Am ridicat piedica de la broască şi am menţinut tija de oţel ridicată folosind ca proptea cea mai mică dintre lumânări. Ştiam că, în curând, căldura camerei va înmuia lumânarea şi astfel, siguranţa fiind lăsată liberă va cădea în lăcaşul ei.

Mă gândisem şi la telefon. Luând de pe noptieră un cuţitaş de tăiat hârtie l-am aşezat în echilibru pe o cutie de ţigări, strecurând un capăt sub receptorul telefonului şi sprijinind celălalt capăt pe o altă lumânare, pe care o tăiasem în aşa fel încât să obţin înălţimea dorită. La acea extremitate a cuţitaşului care se sprijinea pe lumânare am plasat, deasupra, două volume groase, pe care, din fericire, le-am găsit pe noptieră.

Nu puteam şti cât timp va fi necesar acestei lumânări pentru a se muia de tot, aşa încât greutatea cărţilor apăsând pe acel capăt al cuţitaşului care se sprijinea pe lumânarea ce nu mai oferea nici o rezistenţă, să-l împingă în jos şi, prin basculare, celălalt capăt să ridice receptorul. Speram ca Fisher, descoperind avertismentul pe care i-l lăsasem, să fi plecat. În momentul în care, însă, am deschis uşa, am auzit paşi jos în hol. De aceea am continuat comedia pe care o începusem.

M-am întors spre interiorul camerei, continuând conversaţia mea imaginară cu Kara. Era oribil, totuşi situaţia nu era cu totul lipsită de umor şi puţin mi-a lipsit să nu izbucnesc în râs.

Pentru a face încă şi mai puternic alibiul meu, am intrat într-o discuţie cu Fisher, ceea ce nu prezenta nici un pericol, deoarece, după toate probabilităţile, încă nu zărise scrisoarea pe care i-o lăsasem pe masă. Nu a trebuit să mai rămân mult timp pentru că, deodată, s-a auzit un zgomot sec. L-am întrebat pe Fisher ce s-a întâmplat şi el mi-a răspuns că stăpânul lui lăsase în jos siguranţa de la broască. Am mai schimbat cu el câteva cuvinte, după care am ieşit în stradă şi am chemat un taxi cu care am ajuns la locuinţa pentru care chiria era încă plătită.

Sub pardesiul meu foarte larg eram îmbrăcat cu un costum de seară.

M-am ras şi zece minute mai târziu, am plecat, amestecându-mă în masa anonimă de pe stradă. Am ajuns la Scotland Yard. A fost o pură coincidenţă faptul că exact în

timp ce stăteam de vorbă acolo, cea de-a doua lumânare ajungând să se înmoaie de tot, a provocat ridicarea receptorului şi astfel, s-a stabilit legătura cu poliţia… De altfel, nu ştiam că legătura telefonică specială care pornea din locuinţa lui Kara îşi avea celălalt capăt tocmai în biroul în care mă aflam, dar înainte ca Mansus să-mi fi dat explicaţiile de rigoare, am ştiut ce se întâmplase.

Iată, aceasta este povestea mea. Am terminat, mai spuse el prăbuşindu-se.

— Acum faceţi cu mine ce credeţi de cuviinţă. Kara a fost un asasin, amestecat în mii de crime. A fost peste puterile mele, mi-a fost imposibil să nu mă răzbun. După săvârşirea crimei mă gândeam să plec în America, dar pe măsură ce data plecării se apropia, în mintea mea reînvia amintirea martiriului suferit. Imaginea sărmanei mele soţii mă bântuia neîncetat…

Lexman se opri în dreptul mesei; pe faţa sa stăruia o paloare mortală.

— Asta este tot ce s-a întâmplat, repetă el cu o voce surdă.

— Nu chiar tot.

T. X. sări de pe scaunul său. Cea care vorbise era Belinda Mary.

— Dacă-mi daţi voie am să continui eu povestirea dumneavoastră, spuse fata.

Belinda Mary vorbea cu cea mai mare siguranţă şi T. X., care nu avea obiceiul să folosească asemenea superlative, trebui să recunoască faptul că acesta era calificativul potrivit.

— Cea mai mare parte din povestirea dumneavoastră este exactă, domnule Lexman, spuse această fată surprinzătoare, sub privirile asistenţei stupefiate. Cu toate acestea există un punct asupra căruia Kara v-a păcălit.

— Ce vreţi să spuneţi? strigă John Lexman, ridicându-se cu o mişcare nesigură.

Drept răspuns, tânăra fată trase perdeaua care despărţea salonul de încăperea alăturată. Un moment care păru

tuturor foarte lung, se scurse, după care, în pragul camerei apăru o tânără femeie zveltă şi frumoasă, purtând în înfăţişare o aură de gravitate.

— Dumnezeul meu, murmură T. X., Grace!

CAPITOLUL XXI.

Asistenţa se retrase, lăsându-i singuri pe cei doi soţi, pe care bucuria de a se regăsi împreună îi umplea de o asemenea fericire, încât restul lumii nu mai exista pentru ei.

Belinda Mary, înconjurată de un auditoriu nerăbdător, era asaltată de nenumărate întrebări.

— Bineînţeles că nu a murit, spuse ea pe un ton superior. Kara se mulţumea să o terorizeze prin frică. De altfel, îi spusese acelaşi lucru despre soţul ei, că ar fi murit. Fapt este că a adus-o pe Grace înapoi în Anglia. Acest lucru ar putea să pară la prima vedere imposibil, dar nu trebuie să uitaţi că avea un iaht particular şi că din oricare port al Angliei avea posibilitatea să ajungă cu propria lui maşină la Londra, închizându-şi apoi prizoniera în pivniţa casei, fără a fi nevoie de nici o altă pregătire. Eu am găsit-o în pivniţa inferioară.

— În pivniţă? întrebă şeful poliţiei, intrigat.

— Da, am găsit-o împreună cu câinele. Vă amintiţi că lui Kara îi plăcea să o tortureze, lăsând-o singură cu câini. Eu am omorât cu propriile mele mâini bestia legată lângă ea, adăugă tânăra, foarte mândră.

— Şi ai ţinut-o pe Grace în tot acest timp fără să-mi spui un cuvânt? spuse T. X., neîncrezător.

Fata făcu un semn afirmativ din cap.

— Era bolnavă şi trebuia să o îngrijesc. Eu ştiam că Lexman l-a ucis pe Kara şi nu puteam să-ţi spun nimic despre ea fără să-l trădez. Atunci când el s-a hotărât să prezinte în public cazul, mi-am spus că ar fi bine să pregătesc această surpriză ca deznodământ.

Cei de faţă se priviră unii pe alţii.

— Şi acum ce o să facem cu Lexman? întrebă şeful poliţiei. Dar, apropo, T. X., cum se potriveşte tot ce am aflat cu

propriile dumitale ipoteze?

— Foarte simplu, spuse T. X. cu un aer detaşat. Era evident că cel care l-a omorât nu putea fi altul decât cel care intrase în casa lui Kara sub înfăţişarea lui Gathercole, şi era tot atât de evident că nu putea fi vorba de Gathercole, pentru că proteza purtată de acesta era în locul mâinii stângi.

— Nu înţeleg de ce este atât de evident, observă sec şeful poliţiei.

— Şi totuşi e simplu. Adevăratul Gathercole îşi pierduse braţul drept, nu pe cel stâng. Este singura eroare pe care a săvârşit-o Lexman.

— Huum! făcu şeful poliţiei, trăgându-se de mustaţă. Oricum, va trebui să luăm o hotărâre în ce-l priveşte pe Lexman. Ce părere aveţi, domnule Menau?

Francezul ridică din umeri.

— În ce mă priveşte, nu numai că aş cere autorităţilor să-l lase în pace, dar aş interveni să i se asigure o rentă pe viaţă, spuse copoiul francez, volubil.

— Şi dumneavoastră, domnule Savorsky?

Rusul surâse enigmatic.

— Este o afacere impresionantă, răspunse el calm. Mi se pare însă că un proces Lexman ar da loc unor scandaluri care ar fi mai bine să fie evitate. De altfel, îmi permit să observ că guvernul meu nu ar dori să se declanşeze un incident, indiferent care, ce ar putea atrage atenţia asupra situaţiei din Albania.

Şeful poliţiei era adâncit în gândurile sale, în timp ce Belinda Mary îl scruta neliniştită.

— Cheamă-l aici, îi spuse el fetei, luând brusc o hotărâre.

Belinda Mary îi aduse pe John Lexman şi pe soţia sa, care intrară în încăpere ţinându-se de mână. Fericirea ce se citea pe feţele lor îi lăsa nepăsători la soarta care li se rezervase. Şeful poliţiei îşi limpezi vocea.

— Lexman, îţi mulţumim din toată inima pentru foarte interesanta conferinţă pe care ne-ai ţinut-o. Ai o aptitudine ieşită din comun să intri în pielea unui personaj, şi nu numai

în ce priveşte tehnica actului criminal, dar şi în resorturile sale psihologice.

Vorbea hotărât şi, cu un gest tot atât de hotărât al mâinii, îl împiedică pe celălalt să-l întrerupă.

— Lasă-mă să termin, bombăni el. Spuneam, ai reuşit să intri în pielea asasinului şi felul în care ai explicat lucrurile este posibil şi convingător. S-ar putea aproape crede că omul care l-a ucis pe Remington Kara se află în faţa noastră. Ai reuşit să ne creezi nişte stări emoţionale de neuitat şi dă-mi te rog voie să-ţi mulţumesc încă o dată.

Îşi plimbă privirea peste asistenţă. Un murmur aprobator îi răspunse. Apoi se uită la ceas.

— Trebuie să plec, spuse, întinzându-i mâna lui John Lexman. Vă doresc noroc, adăugă el, apucând-o de mână şi pe Grace.

— Într-una din zilele viitoare vă voi face o vizită la Beston Tracey, iar soţul dumitale îmi va povesti, cred, una din admirabilele povestiri poliţiste al căror secret îl cunoaşte atât de bine.

Se îndreptă spre uşă. În prag, întorcându-se încă o dată spre cei rămaşi, îşi încrucişă privirea cu cea a lui Lexman.

— Apropo, dragul meu Lexman, în locul dumitale n-aş scrie niciodată un roman cu acest subiect.

John Lexman scutură din cap.

— Acest roman nu va fi scris niciodată… de mine.

SFÂRŞIT

1 Rege al Lydiei (regat din Asia Mică) sec VI î.e.n. posedînd mine de aur. În sens figurativ, om foarte bogat. (n.t.)

2 Universitate americană fondată în 1701 la New Haven. (n.t.)

3 Celebră universitate engleză în oraşul cu acest nume. (n.t.)

4 Nume în limba italiană, al oraşului Durres, fost al Albaniei, la Marea Adriatică. (n.t.)

5 În original „honni soit qui mal y pense”, deviză a Ordinului Jartierei, instituit de regele Eduard al III-lea al Angliei, în anul 1348. (n.t.)

6 aluzie la acelaşi Ordin al Jartierei. (n.t.)

7 În Anglia, la multe locuinţe, ferestrele nu sînt formate din două canaturi, ci dintr-o ramă unică şi se deschid prin ridicare în sus. (n.t.)

8 Ministerul de Externe al Marii Britanii. (n.t.)

9 În original „Tommy” – Joc de cuvinte, Tommy fiind o poreclă generică dată în Anglia soldaţilor. (n.t.)

10 Numele dat soldaţilor unui corp de infanterie francez creat în Africa în secolul XIX şi dizolvat în 1962. (n.t.)